

طبايع الحكمة

خطی
کتابخانه
مجلس شور
اسلامی
۱۱۲۶۳

کتابخانه مجلس شورای ملی		
کتاب: مبانی الحکمة		
مؤلف	شماره ثبت کتاب	
موضوع	۶۴۳۷۳ ۶۴۴۳ ۶۴۴۲	
شماره قفسه: ۱۱۲۶۳		اوس

بازدید شد
۱۳۸۴

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27

خطی	کتابخانه
مجلس شورای اسلامی	
۱۱۲۶۳	

۱۱۲۹۲

کتابخانه مجلس شورای ملی		
کتاب: <u>لباس الحلیه</u>		
مؤلف	شماره ثبت کتاب	
موضوع	۶۴۳۷۳	
شماره قفسه	۷۴۴۲۰	
		دوباره

بازدید شد
۱۳۸۴

کتابخانه	خطی
مجلس شورای اسلامی	
۱۱۶۶۱۱	

۱۱۶۶۱۱

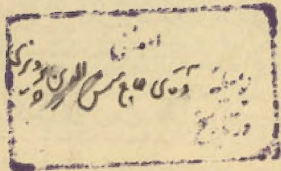
لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ
حَقًّا حَقًّا لَا إِلَهَ إِلَّا
اللَّهُ آمَنَّا وَتَصَدَّقْنَا
لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ عُبُودٌ لَكَ
سَجَدْنَا لَكَ تَائِبِينَ
تَعْتَدُ وَرَقًا
خُصِفَ

کتابخانه ملی
۹۸۶۱

کتاب	
کتابخانه	
مؤلف	
موضوع	
شماره ثبت کتاب	
۶۴۲۷۳	
۶۴۲۷۳	
۶۴۴۲۰	
ادبی	

کتابخانه	خطی
مجلس شورای اسلامی	
۱۱۲۶۳	

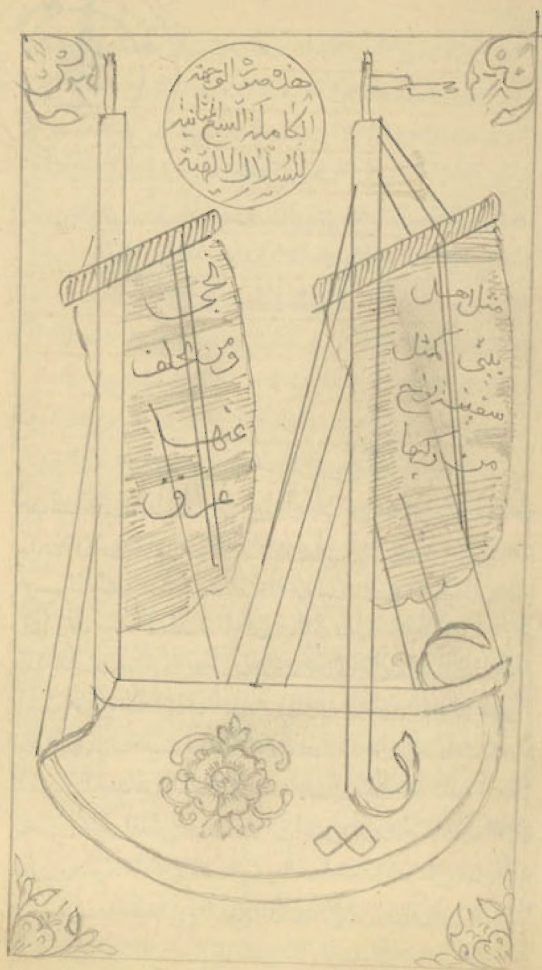

هو الله تعالى

بسم الله الرحمن الرحيم بعد الحمد والصلوة قال الله تعالى وكل وجهه هو موليها فاستمعوا له
يعني از برای هر طایفه از اهل عالم قله عبادی است بر حسب سلیقه و مشیت
کلی بحسب نوع الاختلاف بین آنها اما شش تکلف با وجود و شوق و رسیدگی میباشد
که اعلی و اشراف و اهل از آن روح را باید و وجهه کامله عبادت و بندگی قرار دهد
از این جهت است که مقتضای در عین این ایضا که فاسد قبل از این باشد و صالحین
کاملین و ستور الی فرقه و در جهت مقتضای این لایق و فرقه اند که اعظم آیه است
برای عبادت و بندگی که از آن آیه متضمن نیست که وجهه سالک الی الله باشد
چند و مراجع حضرت رسول خدا صلی الله علیه و آله و مشهور گشت قال الله تعالى و قد راى
من ايات ربى الكبري بين و روح سبحان و وجهه خدای خود ایت کبری الهیه را دید
الخبر ف قال امیر المؤمنین علیه السلام و قال الله تعالى و قد راى ایت کبری الی وجهه
است که جناب مستطاب فضل المجتهدین بل و کس کل فی انکل جامع الشریط
عالمی ثانی قدس سره الفیض و جلد سیزدهم بحار الانوار که بفارسی ترجمه
شده است در بیان این وجهه عبادت کامله شرعی فرموده فقیر حلال الذنب
محمد الحسینی اقل السادات الشریف و خادم الفقراء العفا لطفه الاخران السکینه
در اینجا نقل نموده که بر خیزد وجهه العابدین الی وجهه شرعی و با کمال طاعت
یقیناً مشغول بعبادت و بندگی شوند و فقیر از دعای خیر فراموش نفرماید
(مستخرج من) مرآة المرام امیر المؤمنین روحی و روح من مریض که ایضا
فرموده (متم وجهه خدا) قال العلامة الاصفهانی الخیر قدس سره الفیض و جلد
دو و لست عرب رو را گویند و لکن مراد در اینجا اوست که خطاب بدان سوی
خدا مترجم میشود چنانکه باروی کسان سوی آنها ترجمه کرده میشود
بدان العزیز که کشف نقاب احوال از روی شاهد این مقال بطریق که پیش
گفته و ملای باشد چنان است و هر چه که بخوانی بسوی آن توجه کنی ناچار

از اینکه معنی از انوار و معنی از انوار بان علم داشته باشی زیرا که ترجمه سوی او را
از جمیع جهات مجهول باشد حال است ذات مقدسه واجب قلی مجهول الکنه لا
له ولا رسم له است ترجمه از جهات با علم نداری مگر از جهات آثار و افعال او
ظاهر ترین اثری که بتو باشد جهت ترجمه مخلوق شود بسوی خالق تو یا که امیر المؤمنین
علیه السلام است پس معنی این کلام منم جهت ترجمه سایر مخلوقات بسوی خدای حکم
بخشید که بخدای عالم ترجمه نماید باید از جهت راجحه ترجمه و عنوان فرموده بسوی
کبریا الهیه مترجم گردد چنانکه جناب امام علی التقی علیه السلام در زیارت
جامعه کبریه باین مطلب تصریح فرموده و من قصد ترجمه بکم یعنی هر که خدا را قصد
نماید که بسوی او ترجمه نماید بشماها ترجمه کند و چنانکه صفای ال محمد در دعا مذکور
مقام تاسف خود را بنصیب جناب قائم عجل الله ظهوره میفرماید این وجهه الله الی
الیه ترجمه الاولیاء یعنی در کجاست و بعد خدا ان بجای که اولیاء الله بسوی آن مترجم
میشوند و تمنا می برای توضیح این مدعا ذکر کنیم اگر کسی در پشت دیوار سخن گوید
رق او را بشنوی و ترجمه از وی و او را شناسی در احوال اگر بخوانی او را ندانی
و بخوانی باید سخن گفتن او را که اثر بسبب از آثار او برای وجهه علم و عنوان قرار
داده او را بخوانی و بگوئی یا منکم یعنی ای سخن گویند چنانکه در این حال
ان شخص سواى سخن گفتنش معرفت نداری لهذا سخن گفتن او را جهت علم و دان
قرار داده او را ندانی میکنی همچنین در مانع فیروا بواجب ترجمه از وجهه معرفت
نداری سواى آثار و افعال او و ظاهر ترین اثرش چنانکه مذکور شد نوب
پاک ان ترجمه را است پس باید او را در مقام ترجمه بسوی واجب ترجمه
علم و عنوان قرار داده بکبریا الهی مترجم شوم (خاک بر فرق من متقیان)
اشهدی و خدا الله علیه فقیر سالها بود که از ترجمه سیدی قدس سره و غیر
این دستور شرعی طریقی عرفانی را در عبادات و ترجمه مخصوصا داشتم

در فیضها بوده (که بگویم من جهان برهم زدم) بعثت جناب مستطاب جامع
 الصلوة والمعنی شیخ الشیوخ الشیخ جمال الدین عاملی قدس سره العزیز فیروز
 سر عشق مهر و یان بر ملائی شاید که چه من ز جهان نش مبتلائی شاید
 بعد مردم جاننا حرف لایق شاید ماسیه کلیمان را جز بلائی شاید
 بر دل بهائی ریزه قدر که بتوانی - تا آنکه پس از سی سال که از وفات
 آن مرحوم گذشت سحرگاهی میدیدم در خواب بجزیره مبارکش حاضرم صفحه
 در دست فقیر است منقرش با سم مبارک فدائی باطل و لیکن بصرفه کشته
 فرست است مژده که بجزیره مبارک مثل اهل بلقی کمل سفینه نوح من
 رگهای منی و من تغلف عنها غرق گردیدم و در تماشای این کشتی بودم آن
 جناب پیش آمده از دست فقیر گرفتند بن سیدند و کمال شوق بر
 مبارک خرقه گذارده بفقیر مرحمت فرمودند پس از آن مصافی فقیرانه کردم
 پس از فراغ می بینم که میخواهند پاها را بپوشانند عرض کردم با
 کمال عجز که فدای عنایات شما چگونه میشود بحق مولی فقیر را بجل نفه و انیل
 فرمودند که نمی بینی چه اقره و دوست تو میجوید گردید از باطن لبت من قدر این
 دانسته و میلانم شاعر گردیدم همان صفت را در دست کتابی کشیده با این شکل مینا

هو

کتاب مستطی طباشیر الحکمه

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الحمد لله الحميد الحميد المحمود العلى العباب الوحد مبدع نور الانوار
بعد وده وهو هبة من نور عطشته في حجاب غيب هويته فنعشنا الى عالم
الغيب والشهود ومثل هذا الغروب العظيم الذى هو نور جبينه كرسول
المختار محمد سيد الابرار في مدايح تنزلاته ومارت صفاته الى عالم الكون
والاظهار من معدن الفضل والجود ونشر حقايق مهمات الاشياء
باشعة من غيب العدم الى شهود نور الوجود وشهد ان لا اله الا الله
الفرح الفصل الذى خفيت في مخزن غيب احاديثه جواهر الصفات وهو
الفرح والراشد الحميد القدوس الذى ليس له شبه ولا ولد ولا من
والغنى الجليل المنشئ الذى انشأ من اضراله نور صفته الذى هو نور
عظمته ومشيته مدايح حجب غيوب الصفات والارواح لكل شاهد
ومشهود والعظيم المبتدع الذى ابدع من اطلال نور خفيه اسما
بحار العقل واسباغ غيوم الاشباح لكل قاصد وقصود واكرم الخليل

الذي خلق من وراء حجب الانوار وقناع الاستار بوجهه الاعظم الكريم الذي هو اكرم الوجوه لكل عابد ومعبود والتصانف المقدس المبين الذي قد ورد في الافلاك النورية والحسية من السجلات والهجرات الحجب الملكية والعرش الرحمان العظيم والكرسي الواسع الرفيع والسبع السداس من اضاء وجهه الكريم ونوره العظيم في كرش وسجود وقبض الخلاق الحي الذي خلق الادم الاول من صلصال كافيار وادخل فيه طينة وجهه كالدرة البيضاء المذوبة في الانهار الجسدية للآثار بصورتيه في قيام وقعود والحاد الحكيم الامر الذي امر ملائكة الملا الاكل والاسفل بسجود على باب الجنان لاجل تكريم طينة صفية وتحميد فطره فوبد عليه المردة في جبينه لاطهار كماله وجمته على كل من وكسرت المنزل المتين المسد الذي حول البهف ورحمته هذه الطفرة النورية الفريدة للبدية اللاهوتية والطينة الصافية الملكية في موافق سائر حجاب العرش العاليات ودرجات الجنة وانهارها والسندرة المتكشعة المظلمة ومن ثم الى الاصلاص الشائعات والادحام المصفاة المطهارة عقبا بعد عقيب الى عباده والى ايام الذين اختصهم الله بايمانهم الا بولوعا في سيد ايمانهم واصفياءه واقر قلب كل في حجب والمولى القدير الرقيب العظيم الذي نور مشارق الوجود والحدوث ومعارفها اطهارا ومظهره في العظم وسره القويم ولبية الكريم ليظهر على الذين كلف في الحديث من الطيب الكريم من التيم في اقطار الارض واكناف الشجر والحدود ونشهد ان محمد عبده الخاص المرتضى المختار وسوله الخضر المصطفى المختار الذي اسلم بالهدى وجبر الحق والنور الجلي المطلق من سماء حضرة اللاهوت في فيا في عوالم الجبروت والملكوت والملك الى قضا والناس في البشرية الانسانية على كافة الابيض والاسود والاحمر من برية الى هوالدهن ونفس هيكلة

الطريق الذي هو هيك التوحيد ونفسه الشريعة التي هي منبع التأييد بالبرهان
 الباهر والايات القاهرة اذ حق الجوع الياس اليد وقيل بغيره
 واشتق لفظة الفهم ونوع الماء الطاهر من بين يديهم واخصوا الحق الياس
 في يد يديهم وكان يرف من خلفه كما يرى من بين يديه اذ انظر لانياس
 قبله لوم عينيه ولا يوثق في الرسل وطى قد سير ويوثق في الحجر كان يظن
 انعام اذا سار وسفر وركب لبراق فاخترق السبع الطباقي في اقل من لح
 البصر المحجور الشفاف الذي ليس له ظل كظل المشرق في ذال اليايات لمن
 نظر واعتبر وخلق ادواح الانبياء والرسل من قطرات بحر نوح جديده
 حرك كعبه نور حاد وطافه لسجل قياق في عالم الانوار وارجابها
 اعلاما للبرية ومنا الرسل الاله وشهود اعلى قدره وجلالته وادلة على
 غنم وغرة الاله الاخير وسلطنة عزته الاطوار قبل اظهارهم في عالم
 الكون والظهور واستجاب باستشفاعهم امثالهم العليا واسماهم الحسنى
 اذ غنم وسلطه ودعوات وحججه في المصائب والمن لاث في ذال العز
 واظهر برحمتهم وهاكلهم في الكون التو الساطع الالهى من الرسل
 اللان الرافى فانه الذين اوسلو بوجوب الحج والنور الاوى وظهور
 الفلج والبرهان الواضح المحل وايضا المنهج العلاجى بالحكمة والحكمة
 الهادى والمنهاج البادى واكمل اعلام العلم النبوية والاهتداء
 انوار منار انوار الله سبحانه سيدهم الفخر بقوله -
 انا اوسلناك شاهدا وصيضا ونذيرا ورحما الى الله باذنه
 منير - ونظروا وسلم على له البرية وثمرته الخيرة الذين من نورهم
 انوارهم ومن شمس عليهم سطعت حكمتهم واسرارهم فهم عبيد علم الله
 وابواب مغفيرة ومفاتيح خزائنه وخران حكمه واسلوكه وخلقاته
 واوصياءه بليته واهل بليته وذويته شرفهم الله بكرامته واستوفهم

سره واستقظهم غيبه واسترعاهم عباده واطلمهم على مكنون امره
 ولقنهم حكمة وولاهم امر برية وامرهم على خلقه واصطفاهم لنبوته
 ولقنهم قاييله واخذهم ملائكة وصرفهم في ملكوته وارضاءهم
 لسره واجتباهم لكلماته واختارهم لامر وجعلهم اعلاما لدينه وشهدوا
 على عباده وامناء في بلادهم فهم الائمة المهدي والقرن الزكية الذي
 النبوة والسادة العلوية والائمة الرسلى والكلمة العليا وسادة اهل
 الدنيا والجهة الموصلة وشجرة النبوة ومعدن الرسالة وعصمة لمن يحيا
 الهيم ونجاة لمن تمسك بهم سعد من ولاهم وشقى من غاواهم وامر من
 لحا اليهم من العذاب ومن تخلف عنهم ضل وخاب الحاله يدعون
 عنه يقولون وبارك يعاملون وفلاياتهم هبط التنزيل واليه يبعث
 الروح الامين جبريل وانهم وجه الله وجنب الله وحفوة الله وخيرة
 ومستودع مورث الانبياء وامناء الله والائمة الهدى والقرن
 بهم فتح الله وبهم فتحهم وهم الاولون والاخرون واخيار الله من امين
 العصر وسادة العباد وساسة البلاد والنجى القويم والصلح المستقيم
 وهم عين الجود وعلاية المعبود ولا يقبل الله عمل عامل جهل حقهم و
 هم قناديل النبوة ومعارج الرسالة ونور الانوار وحكمة الشجاء و
 راية الحق التي من معها نجي ومن تأخر عنها هوى وهم ائمة الدين
 وقادة الغن المحجلين ومعدن النبوة وموضع الرسالة ومختلف الملائكة
 والسلج من استضاء والسبيل لمن اهتدى وهم القادة الى الجنة
 والجسور والقناطر والسمام الاعلى وبهم نزل الغيث وتنزل الرحمة ويرفع
 العذاب عنهم ترجان وجهه وميزان قسطه وفروع الرقونية ورواب
 الكرام البرية ومصباح المشكوة التي فيها نور لنور والكلمة الباقية الى
 يوم النشور المأخوذ لها الميثاق والولاية من الدرة الى الدرة وهم

الليالي والأيام والشهور والأعوام بقوله تعالى - إن عد الشهور
عند الله اثنتي عشر شهرا في كتاب الله - وهم رجال الله وحب
الله فان حارب الله هم الغالبون وعلى محبيهم ابواب الجنة مفتحة
وشيعة لهم يفتقون من كؤس محبتهم وحكمةهم عند الصبح بقوله
إن الابرار يشربون من كأس كان مزاجها كافورا عينا يشرب
بها عبدا لله ويفخر بها بتفصيل -

هم القوم انوار النبوة منهم قلوب وانوار الامامة تتبع
مها بطوحى الله خزان علمه وعندهم سر المهيم مودع
اذا اجلسوا للحكم فالكلام انهم وان نطقوا بالدهار ذوق
وان باوروا فآله حقيقة قلده بسطوهم والاسد في الفايض
وان ذكر الله في الحديث في الحديث فيهم نداءهم زاحرا يتدفع
ابوهم سماء الجحد والام شمس نجوم لها برج الجلاله مظهر
في انفسها كالشمس ابهى مشرقا وباشرقا من هامة النجوم ارفع
فمن مثلهم ان عد في المناظر اعد نظرا باصباح التي تسمع
ميامين قوامين عن نظيرهم هداة ولاة للرب اله متبعين
فلا فضل الا حين يذكر فضلهم ولا علم الا علم حين يرفع
ولا عمل الا على غير محبتهم اذا قام يوم البعث للخالق
ولون همة اجاد في الله جلالة غير ولا الالعبا ليس ينفع
في اعتراف الخنا يا وليه الهدى فمن غيركم يوم القيامة يشيع
فمن عاد عنكم او قولا سوا فليس له في رحمة الله مطعم
عليكم سلام الله يا وليه الهدى فويل لبعده عن هاجاء يتبع

سيما على وصيه وابن عمه وخليفته واخيه وشقيقه وصهره وصنف
الصديق الاكبر والفادوق الاعظم والعرقة الوثيق وكلمة الله -

واية الكبرى والحنة العظمى والمثل الاعلى ودابة الارض التي تنزل
من عين الشمس مع العصا والميسم الى الدنيا وصاحب الحوض واللوا
ونخلة الورد وامام اهل الارض والسماء والنقطة تحت الباء وباء
مدينة العلم وباب حطة هذه الامة وسفينة نجاتها وذوق فيها
جل الله المتين وصالح المؤمنين وقائد الغن المجلين وقائد الناكثين
والقاسطين والمارقين وامام المتقين وذو النورين والعسقا سالح
المبين اسم الله الاعظم ووجهه الاكرم النجى القويم والصرط المستقيم
والسبيل الاقرب مولى الجليل والكثير والسبيل قطب دائرة الحق
وعين الحجة وعلاية المعبود نور الله الجلى وجسد العلي فلان الولاية
ونقطة البداية والهداية طريق النجاة وعين الحجة اعظم الابواب وصفا
علم الملايا والمنايا والانساب وفضل الخطاب وليت الحرب وفتح الكوفة
نجاة الامة والساعة التي لمن كذب بها سعيلا والطامة والمسئول من
ولاية يوم القيامة عين الله الناطقة في عباده واخوه الواعية قلنا لكفنا
والحاكم على الجنة والنار ناييل الحق ووليته واسد الله وعليه غفرته
ورضيه سيف الله المسلول وفتح الغدواء القول شيخ سيدى شيا
اهل الجنة الشبيه والشبيه سافى الكثر قائل لو كشف الغطاء المنزل في
شأنه هل ابقى والمتوج بفيضان ايات ائمة وائتم الله واليوم اكمل
لكم دينكم واتممت تكميلكم نعمتي ورضيت لكم الاسلام دينا
وانما يريد الله ليذهب عنكم الرجس اهل البيت ويظهركم تطهيرا
وقل قاتلوا ندع ابناءنا وابنائكم ونساءنا ونسائكم وانفسنا وانفسكم
فاتح ابواب امان مدينة العلم والرحمة والحكمة والجنة وعلى بابها
خطيب منبر الكلمة السلوة وادب المرتبة الهادوية امير كل
ورضى الغدير الهزبر الكرام قسيم الجنة والنار سلطان العادين

وبرهان الموحدين ويعسوب الدين امير المؤمنين عليه وسلم في
 الكليات الثامات والسلام الى يوم الدين وهو عليه السلام في
 جلالة شأنه وعظم مقامه الامام المبين الذي ايداه بالمعجزات
 القاهرة لاعلاء كلمته ودينه واعتصام نبيه وامينه التي منها
 قهر الكتب الالهية والصف السامي والروح الانبياء والرسال
 قوله في بيت الله حتى القرآن المجدي الذي لم ينزل بعد على
 محمد خير البشر وقتل الحية في المهد جينا عند الصف وسمته امه
 حيدر وقلع باب الخيبر وجعله حيدر في بيده فمسكرا لاسلامه
 عليه عبره ورجله على الهواء مستقر وروى عليه الشمس لصلوة
 العصر بل عامه في السفر وكثر على الضمان والابال في الغزوات
 وعلى يديه الفتح وقط لم يفر وقلع الضخمة عن عين غفصة في الادي
 لسقى المسك من الراهب بهذه العلامة به ومائة احلى
 من السك وفسر صوت الناقوس بكلامه لاصحابه وامنت به
 بشهادة خطه من النبي اتباعه والراهب الاخر وعرج
 في الهواء لدفع التلغ عن الملاء الاعلى مع سيفه بحكمه وقدره
 ودخل في الارض لاصلاح ذات البين من الاجانين لحكم
 سيد الجن والبشر وقتل في بر اعلم الاجانين المتمردة في امنه
 واخذ منهم الماء للعسكر وروى عليهم الرعش وخاطبه شمس ا
 الافلاك في البقيع بامر الرسول المختار بقولها بعد السلام عليه
 بالولاية انت الاول وانت الاخر وانت الباطن وانت الظاهر
 وانت بكل شيء عليم وقالت المافقون ان هذا الاسير يؤثر
 وانقطع سيفه في فرقة احد وانزل عليه جبريل ذا الفقار و
 ملحه بلا في الا على لاسيف الا ذوالفقار من الله الاكبر

وكان في مسجد الكوفة واعطا الخلفاء اذ اقبل اليه الثنتين وفتح واسمه
 في التراب لمسته وتكلم معه وعرج على المنبر وقيل قد مره واجابه فرجع
 مهنرا وادبر واسقط حرقا من بطن الباكفة العاملة المنيرة بالزنا بجلوسها
 بامر على الفخ وروى من التهمة في عشيرتها واعتبر حلق عن الخالد على
 عنقه وعبر من الخلائق بان القلاء تلك نعم القلاء يا خالدا ثم فقه بالباس
 للاصحاب وارجى بكره فيقال في هذا الموضع وسعين مواضع اخر لولا
 على عليه السلام لهلك عرو قال للنافق اخسا يا كلب فصار كلبا حينئذ
 ثم ارجع بعد تبصيره وعرج خلعت صورة الكلب منه وليس صورة اشر
 ونزل الكوكب الذي في يده لم يفتح فاهة انهم الا اضر عليها السلام
 بالملك الاكبر ونزل سورة هل الى في شأنه وقصته المائة من الرصاص
 بعد اياته المسكين واليتيم والاسير لطعام افطاره في ثلاث ليال وقبض
 واهل بيته بالماء الفاطر وحيى الموتى واعطاهم الرقيم والراس البالي في
 غرة كسرى على رؤس الاشهاد وعسكر الاسلام مستنظما باجواله واقدار
 بعض الملوك برؤيته من اهل ساباط وجرهم بناو السقر وجلس على
 انكسار الحدي مع المواقف والمناقب من الاصحاب بامر النبي وارتفعهم
 ارفع بحكم الوحي وانزل بسايرهم الى ساحة جبل اصحاب الكهف فكلهم
 ورسلس عليه ورون اصحابه واقه ولا به الرصية والولاية والامامة
 فمعت الاصحاب كلامهم ثم وجعل ايضا بحكمه للرجل في لحي من البصر
 وراحت اقر لاده اكرامه واصحابه الاخبار على السمايتين اللتين منها
 والحية المسك تفرح جالسا على الكوسى الخلافة من الجواهر لاسباب تاج
 الملك من الياقوت الحمراء وفعل الزبرجد وشرك اللؤلؤ والخم الحماة
 الفاخرة من الاحمر الاصف فجلس كل واحد منهم على كرسى اخضر
 بساطهم الريح بامر الى كوكب السيل والارض وادريهم عجائبها وحل

النبي وأخيه السليمان بناته التي في يد المولى على عليه السلام فولية
اقتضت وفات مرة أخرى وهو دبر ثم ساروا إلى جبل قاف وسبعون عالما
في خلفه وغري مع بقية قدم عاد بطي الزمان الماضي وأولهم المخرجت
الأخر حتى قالت الاحجاب لا طاقة لنا اليوم بأبي من هذه المصطفى
ثم أوجعهم إلى المدينة من القاف ومن المدينة إلى القاف مكرها بلح
من العصر فاقصروا في وفاته عليه السلام جاءت نفسه الشريفة فابسا
مقنعا بحجاب فرقاب يتضرع منه المسك مقبلا إلى ولديه الحسن والحسين
ليأخذ جنازة عنهما فقالا ادفع رقابتك حتى نعرفك فرفع فاذا كان أباهما
فقال ان أباك لا تعرف نفسا الا وشهداها وحضرهما فاحضر جسيده
ردوه إلى فسلما الجنازة إليه فاخذها وجاء معها إلى موضع قبره
بأرض القرى وحفرها وادفن بقبر معروف فنهض الحسين فاذا ضرب
على قبره بحجاب من استبرق جنان ونظر من زاوية القبر إلى جدهم
محمد المصطفى وساروا إلى العزم من الدنيا وبعثوا كلامهم معه وخرج
من قبره وجلسه الرقيب الشريف راحة المسك والعنبر وفي تلك المصطفى
البدنة اذات لكل ذي لب ونظر فسلام الله عليه وعلى آله وآله وشيعته
من اليوم إلى يوم المحشر أما بعدك منته برفه ان يالك راكروا من
سعادته قران وزمان مستررت تزامان سنة ١٢٧٠ لله بكمزاد ووفيت و
هفتاد وسمه هجري كه ساحت ممالك ايران اراسته است بر جود
ووجود ذيلت بخش سر بر سلطنت عظمى شهنشاه ججهاد كشورستان
بحر قزوين وقرق و احسان ومعدن معدلت ومكرت واما
اعلمت كيران وفدت گروين حشمت وارا سطر سكتد وشرك
خليل ملت احمد شريعت على طريقت صاحب سلطنت كبري قائم
مقام ال ليس وطه عليهم السلام سلطان الشيعه وشيعه سلطان ال

روحي قد ادهريد خالص المولى ال عبا خالص خاندان على مرقضى عليهم
الصلوة والسلام السلطان العادل الاعظم والحاقان الماخذ الاكرم شيئا
ملوك العالم غوث اكابر الدنيا والدين لحياه الاسلام والمسلمين ناصر الملك
والسلاطين قهرمان الما والطين نصير لشريعة الفاء المصطفى وشيعته
الطريقة البيضاء المتصوفة في الافاق مالك مالك الايران بارت والا
ظل الله المهدي في الارض بالنعمة ورحمة الله عليه وعلى الامم السلطان
الغاري في الدين والمجاهد في سبيل الله باليقين ابد الله خلال ولية
ومعدن على كافة المسلمين والمؤمنين الى يوم الدين جهات بناهي
كه قانون ملكوت وادب حكم ورايان جهات را منتخب قرابين ودرش
پرومى است كه ائين حكمت انشيش وانشدن ان باهلا لك وريشان
دروكار را نيكو ائين وانشيش حرمش ودر طريق دكروى از دست كز
بزرگ سالكي است مجذوب وغمش وراهقام وبتكرى اريا و
افتا وكن عظيم طالبي مشتاق مطرب محيط جودش بر جودى است كه
دورق امال مستمندان را مبهط است و قهرمان قهرش جليل شهنه
است كه بر شب دوران كج خيال قاهره مسلط قلب وقادش بر مائه
نقادى است در شاسائى در كامل عياران باكل خربت ودر اش
وخاطر واقفش ذوقش عارفه است و معرفت فرنده ولان
بقايت بهيرت وبنيش رشم ميرش غرما ميرست كه قهرست هفتاد
حاجتدان را بي حجت ورجان حزين فرموده وثاره قهرش قش
جان كذا وهرست كه جام كام خرد بيشد انرا از خون جگر معلق غرق
ان هيب تنع نهك صولش بريان سر بديارى عدم فرموده اند و
از سطر رنج اژدها صودش بريان دله مطرب فاسير اندان
فرقه عباسيان گواه ورايين تهران و عا حسان اكاه - نعم قبا

یستد واصناف الانبیاء فی طایفه
و قهر الخلق اضر مشرق
و لیکون کل الناس معاً فعله
لان تمام النعم عاز عن العبد
بهذه الذوق السليم سبيلك
فعدوة ان كنت تحسن فضله
فطول صروف الدهر للقد لا یف
ومع ذلك غالب اوقات و اغلب عا و راقش مصروف علوم معارف
و موزن حقایق و به احادیثی که درین مراتب از ائمه هدی علیه السلام
و ائمه معصومین و زیاده مایل و شایق چون کفایت خاطرهای روشن
مخزن چرا هر حقایق و معارف و حکمت است و خود جامع شریف
و طریقت و حقیقت و حدیث خلقت نور هدی و علماء و ائمه
صلی الله علیه و آله نیز این مراتب را داراست چنانکه گفته اند که
و اشارت و اشارات ابداع عوالم و جود را فاقد نیست برسان خلقت
تمامت اشیاء علی تحقیق حاوی و جامع است بلکه نهم جود فی است
که ماء الحیاتش از باب و شهر حضرت محمدی و علوی علیه السلام
و اسلام جاویدست و بجایانی است که درخشان لالی ابدان
حقایق و معارف و حیل ذات و صفات و افعال و آثار خدایت
و قهر و جبر فقراتش پنهان و متواری است زهی دلشین
عبادش که رشک احادیث قدسیه و زخمی روح روح افزا
اشا و راقش که مفرح اوضاع است چمن از خشنه علوم
لذتیه و ایما مات غیبیه حضرت و من عند الله ام الكتاب
ظاهر اماره مشعل بر نفایس چراغ معارف و علوم خلقت حق

و المعاد است طایبان مراحل عرفان عوالم و جود را منهل
تویم و سا لکان طریقه معارف ذات و صفات حضرت واجب
الوجود قدیم را صراطی است مستقیم و مستور الیل الی و
شاسالی اصول مذاهب و دین است و سبیل المبتین خلد و یست
بجهد طی مراحل سبیل یقین کثیر الامواج بحر نیست پر از علوم
و معانی که هر موجش نوحی از جود و جلال و مهلت و جان قرا
و عظیم البرج شهری ممتلئ از جود و طایفی که هر شخصش قوی از
طلاب الهی را هر شد و راهها عقول اهل علم و حضرت از و
عبادش کما یبغی قاصد و قلب صاحبان بصیرت از فهم
اشا و راقش کما ه حاجه و فایس الا من اید الله بنور التوفیق
و هداة الی عین الکشف و تحقیق لهذا ان نور کواریداع
و ارام دولت ابد مانت قاهر علیه اقل الساعات خادم اهل
العلم و المعرفة القیما لاثم ابن محمد نبی اول القاسم الحسینی علیه السلام
در شرح اشارت و معنی و باب این غایت خطره را بین
الامثال و الاقوال بر وجه فقیر واهی گشودند و مکتوب
خیر منیر و منظر و نظر مبارک فیض خیرش در شرح این جود
شریف تمامی آنکه چون فرنگان همه اهل علم را بسبب عدم
اطلاع بر قوا عد علم حکمت و مطالب و مصطلحات اهل
معرف بر خورده تمام و استحضاری مالا کلام باطایف و اشار
و بطریق این حدیث شریف معصوم نیست که کما یبغی از این
بهر منل شوند و افاضه را فاضه نمایند چه و سدا و واسطه
العلماء که از فهم مطالب عبادش عاری اند و این کتب شایسته
حکمت و معرفت پنهان مانده و ماند حاجیل معانی به تقاطع

بنندگان خلا چنانکه سابقا فرموده اند زیرا که شرحی از
مقدمین اهل معرفت بر این حدیث شریف ملحوظ بنفاد که در حفظ
شد باشند و متاخرین نیز هریک بجهتی از جهات ارسد من این
مقالات شریفه در طه این مباحثات لطیفه و صریح و محفوظند
بطوریکه خاطر خطیرها بر این تلقین بان گرفت که شرح این حدیث
شریف صحیفه شود بصفحه و در یکا در یکا و بجا ماند و هر یک از طبقه
اهل علم و کمال را از آن حظی یافت و بهر مکارر عاید گردد و
ان دین پناه را بمقادیر الال علی الحی کما علمه ببرکت نور محمدی
وال اطهارش علیهم السلام دولت ابدی و رفیع سرمدی حاصل
اید و این فقیر شایع را که سالهاست جا و رب کش استان و بلاد
نشان حضرت انمه هدی علیهم السلام و محبت خاندان و از جمله
چاکران ایشان و خادم علوم شریف و طریقه درجه افراید
فهی حکیم دانست و کمال عبادی که از توجه یک امرش هلاک
خایده عاید است چنین کند و در کمال چرخد باید کاس امتثال
لامع الارفع الاشراف الاعلی انگشت قبول بر دلیق هشتم و نهم
توجه و بیاضعت اطاعت کرد و در شرحی بر این نوشتیم امید که قبل
طبعها برین گردد و در بامید انرا بطا شریفه الحکم المشرع من العین
کافری القری المجدی العلوی علیها الصلو و السلام تسکین هیا
داد العی و المجهل و التفات و ملتب ساختن ان را تحفه مؤید نیز
در شرح حدیث خلقت نور مبارک و طیف حضرت محمد صلی
علیه و آله و سبب ان دور معانی و حقایقش برشته الفاظ
فاو سیر کشیده آمد که قلاید حرد و عقول و اوضاع خاص
عام الفایده باشد تا از این دلیق نفس نویسنندگان و خاندان

محفوظ گردند و فقیر شایع را بد عالمی یاد نمایند و الان شرح
میکنم در مقصود و استعانت بپیغمبر از حضرت ملک مبین معین
بجهت توفیق یافتن در شرح این حدیث شریف طریق الدلیل و تحقیق
حل مقاصد جلیله و تنقیح کل مطالب عظیمه ان فائده الموفق المبین
و استمداد بپیغمبر ان نور پاک مقدس حضرت عیسی و علوی و
خلفاء و راشدین ایشان علیهم الصلو و السلام بجهت استقصاء و بیان
اشعار و لطایف و حقایق کلمات و معنی بنیات ان کما یبغی فیک
و مع و طاق خود تامله از این نور مقدس کریم اشراف نماید
قلب و عقل فقیر شایع و محفوظ فرماید از خطرات شیطان و خیم
و انشراح صدر و در شرح ان از طمان اشعه این نور عظیم خاندان
حاصل اید بقوله تع اذن شرح الله صدره للاسلام فهی علی فیه
من رفیع فنقول اعلم اولاً یا ذا اللباب من هذا الحدیث الشریف
النورانی المجدی هذا العلوی علی ما نقل فی کتب الشیعه و صحف العلماء
الاسلامیه من الاصول الاربعه و السافه للابین من الاحباب
الامامیه رضوان الله علیهم و کتب العلماء المتأخرین کالبحار و المعالم
و غیرها بطرق و روایه الروایات الثقات الثقات الاثنی
عشریه و رفیع انهم ارواحهم حتی تكون علی بصیرة فیه الحی
الشریف مشهور مستفیض - فقال العلامة المجلسی مؤلف
مجلد ناقه فی الجلد الاول من الجلد السادس من کتاب البحار و الاثر
فی احوال الرسول الخا علیه و آله صلوات الله الملك الجبار قال
الشیخ ابوالحسن المکرمی استاد الشهدی الثاني قدس الله روحها
فی کتاب المصباح الاثر و حدیثا شیخا و اسلافنا
الروایات لهذا الحدیث عن ابی عمر الانصاری عن کعب الاحمر

وذهب بن مسير وابن عباس قالوا جميعا لما اراد الله ان يخلق
 نوحا قال للملائكة اني اريد ان اخلق خلقا افضل واشرف على
 الخلائق اجمعين واجعل سيد الاولين والآخرين واشفعهم
 يوم الدين فخلقه ما زخرت الجنان ولا استقرت البزبان فاعطاه
 محمد وكرموا كرامتي وعظموا نعمتي فقالت الملائكة الهاء
 وما اعترض البعد لخلقهم ممنا واطعنا فعند ذلك امر الله امر
 جبرئيل فلاملائكة الفصيح الاعلى وحيلة العرش فقبضوا ثوبه رسول
 الله من موضع ضيقه وقضى ان يخلق من التراب وبعثه في التراب
 ويحضر على التراب فقبضوا من ترسمة نفسها ظاهرة قصه طاهرة
 لم يمس عليها قدم مشيت الى المعاصي فخرج بها الالهين جبرئيل
 فغسها في عين السيل حتى نغست كاللؤلؤ البيضاء فكانت نفس
 كل يوم في شهر من انهار الخبز وتعرض على الملائكة فتشرب انوارها
 فتستقبلها الملائكة بالخبز والاكرام وكان يطوف بها جبرئيل في صف
 الملائكة فاذا نظروا اليها قالوا الهاء وسيدنا اذا امرتنا بالسيوف
 بعدنا فقد اعترف الملائكة بفضلهم وشرفهم قبل خلق ادم ولما
 خلق الله ادم مع في ظهر نبيسا كشيشا لطيفا ونبيسا
 فقال ادم يا رب وما هذا فقال يا ادم هذا اسبع محمد العربي
 سيد الاولين والآخرين فالسعادة لمن تبعه والطاعة والشفقة
 لمن خالفه فقد يا ادم بعهدى ولا توحده الا الاصلاح والظلمة
 من الرجال والارحام من النساء والظاهرات الطيبات العفيفات
 ثم قال ادم يا رب لقد قد تبي بهد المولود شغرا ونورا وبهاء
 ووقارا وكان نوري رسول الله في غرة ادم كالشمس في دوران
 قبة الفلك او كالقمر في الليلة المظلمة وقد انارت منه السموات

والارض والسموات والعرش والكرسي وكان ادم اذا اراد
 ان ينشئ حواء امرها ان تقبض وتظهر يقول لها الله يرزقك هذا
 النور ويحييك به فهو وديعة الله وميثاقه فلا يزال نور رسول الله
 صلى الله عليه واله في غرة ادم عليه السلام فروي عن امير المؤمنين
 علي بن ابي طالب عليه الصلوة والسلام انه قال كان الله ولا شيء معه
 فاول ما خلق الله نور جليل محمد قبل خلق الماء والعرش والكرسي
 والسموات والارض والروح والقلم والخبز والنادر والملائكة وادم
 حواء واربعة وعشرين واربعة مائة الف عام فلما خلق الله نور نبيسا
 حمل صلى الله عليه واله في الف عام بين يدي الله عز وجل واقفا
 يستمع ويحده والحق تبارك وتعالى ينظر اليه ويقول يا عبدى الملك
 والمريد وانت خير من خلق وعزتي وجلالي لولاك ما خلقت
 الافلاك من امك اجبتك ومن انبضك انبضت فلما لاء تورد
 ارتفع شامع خلق الله من اثني عشر حجبا او لها حجاب لثمة
 ثم حجاب لظفة ثم حجاب العفة ثم حجاب الهيبة ثم حجاب الجبروت
 ثم حجاب الرحمة ثم حجاب النبوة ثم حجاب الكرامة ثم حجاب المنزلة
 ثم حجاب الرقة ثم حجاب السعادة ثم حجاب الشفاعة ثم ان الله
 امر نوري رسول الله ان يدخل في حجاب القدرة فدخل فهو يعلى
 سيمان ربي الاعلى وبقي على ذلك اثني عشر الف عام ثم امر في حجاب
 العظيمة فدخل وهو يقول سيمان عالم السر والحقى احد عشر الف
 عام ثم دخل في حجاب العفة وهو يقول سيمان الملك المان عشرة
 الف عام ثم دخل في حجاب الهيبة وهو يقول سيمان من هو غنى
 لا يقتر تسعة الاف عام ثم دخل في حجاب الجبروت وهو يقول
 سيمان الكريم الاكرم ثمانية الاف عام ثم دخل في حجاب الرحمة

وهو يقول سبحانه رب العرش العظيم سبعة الاف عام ثم دخل في
حجاب النبوة وهو يقول سبحانه ربك رب القرع عما يصفون ستة
الاف عام ثم دخل في حجاب الكرامة الكبرى وهو يقول سبحانه العظيم
الا عظم خمسة الاف عام ثم دخل في حجاب المنزلة وهو يقول سبحانه
العظيم الكريم اربعة الاف عام ثم دخل في حجاب الرفعة وهو يقول
سبحان ذي الملك والملكوت ثلاثة الاف عام ثم دخل في حجاب
السعادة وهو يقول سبحانه من ينزل الاشياء ولا يزيل النقي عام
ثم دخل في حجاب الشفاعة وهو يقول سبحانه الله ويحده سبحانه الله
العظيم الف عام قال الامام علي بن ابي طالب عليه السلام ثم ان الله
قد خلق من نور محمد عشرين نجمة في كل بحر علوم لا يعلمها الا الله
ثم قال النور محمد انزل في البحر القرقر في البحر الصبر في البحر
الحشوع في البحر التواضع في البحر الرضا في البحر الوفاء في البحر
العلم في البحر التقى في البحر الخشية في البحر الانابة في البحر العمل
ثم في البحر الميز في البحر الهدى في البحر الصيانة في البحر الحياء في البحر
في عشرين نجمة فلما خرج من اخر الانبياء قال الله ثم يا حبيب ويا
سيد ولسلي ويا اول مخلوق ويا اخر رسلي انتا تشفع يوم الحشر
فمن النور ساجدا ثم قام فقطرت منه قطرات كان عددها مائة الف
اربعة وعشرين الف قطرة فخلق الله من كل قطرة من نور نبيا
من الانبياء خلقا تكاملت الانوار صارت قطرات نور محمد ع
كما تطورت النجاسات حول بيت الله الحرام وهم يستبحون الله ويحذرونه
ويقررون سبحانه من هو عالم لا يحول سبحانه من هو عليم لا يعجز
من هو حق لا يفتقر فانا هم الله تعالى ترفعون من انا فسبق نور
محمد قبل الانوار ونا دي انت الله الذي لا اله الا انت وجل

الاشريك لك رب الارباب وملك الملوك فاذا بالانسان من
قل الحق انت صفيى انت جليلي وغير خلقى انت خير امة اخرجت
للناس ثم خلق من محمد ع وجهه وقسمها سبعين قطرة الا قسم الا
بعين الهيبة فصارت عذبا ونظرا الى القسم الثاني بعين الشفقة
فخلق منها الارض فاستوى على وجه الماء فخلق الكرم من نور الشرف
فخلق من الكرمي اللوح وخلق من نور اللوح القلم وقال له اكتب
ترجدي فبق القلم الف عام سكان من كلام الله تعالى فلما افات
قال اكتب قال يا رب وما اكتب قال اكتب لا اله الا الله محمد رسول
الله فلما سمع القلم اسم محمد ع ساجدا وقال سبحانه الراجل انهار
سبحان العظيم الاعظم ثم رفع رأسه من السجود وكتب لا اله الا الله
محمد رسول الله ثم قال يا رب ومن محمد الذي قرئت اسمه باسمك و
وكن بكرك قال الله ثم لا يا قلم ما خلقتك ولا خلقت خالق الا لاجله
فهو بشير من انوار رسال منير وشفيع وجيب فقد ذلك اسبق القلم
من حلاوة فكم محمد ع ثم قال القلم السلام عليك يا رسول الله فقال
الله تو وعليك السلام مني ورحمة الله وبركاته فلاجل هذا صار
السلام منه والوفاء فيه ثم قال الله ثم اكتب قصاتي وقدرتي
وما انا خالق الى يوم القيامة ثم خلق الله ملائكة يصفون على محمد ع
ال محمد ويستغفرون لامته الى يوم القيامة ثم خلق الله من نور محمد
الجنة وفريقها بربعة اشياء العظيم والمخلد والسخاء والامانة
وجعلها الاولاد واهل طاعته ثم نظر الى باق الجوهر بين الهيبة وال
فخلق من وجانها السموات ومن زبدتها الارضين فلما خلق الله خلقها
وقد الارض صارت تموج باهلها كاستفينة فخلق الله الجبال فارتقا
بها ثم خلق ملكا من اعظم ما يكون في القرع فدخل تحت الارض ثم لم يكن

لقد علم الملك قرار خلق الله صفة عظيمة وجعلها تحت قدس الملك ثم
لم يكن للصفة قرار خلق لها شرا عظيما لم يقدر احد ينظر الى لفظ حكمة
ويعرف عبقه حتى لو وضعت البحار كلها في احدى ضوئيه ما كانت
الآنحولة ما قاما في ارض فلاذ فلذلك التورث الصفة وجعلها على ظهر
وقرنته وادهم ذلك التورث فهو ثم لم يكن لذلك التورث قرار خلق لله له
حوتا عظيما واسم ذلك الحوت ميموت فلذلك الحوت تحت قدس التورث
فاستقر التورث على ظهر الحوت فالارض كلها على كاهل الملك والملك على
الصفة والصفة على التورث والتورث على الحوت والحوت على الماء والماء
على الهواء والهواء على الظلمة ثم انقطع علم الخلايق عما تحت الظلمة
ثم خلق الله ثم الارض من ضيائين احدهما النضيل والثاني العدل ثم
احراضياين فانفس لنفسين فخلق منهما اربعة اشياء العقل والحلم واللم
والسواء ثم خلق من العقل الخوف وخلق من العلم الرضا ومن العلم الحق
ومن النضيا المحبة ثم بعن هذا الاشياء في طينة عذبة ثم خلق من بطن
امواج المزمين من امة عذبة ثم خلق الشمس والقمر والنجوم والليل
النهاري والظلمة والظلام وسائر الملائكة من نور عذبة فلما تكملت
الافانوسكن نور عذبة تحت العرش ثلاثا وسبعين الف عام ثم انقل
فرد الى الجنة فبقى سبعين الف عام ثم انقل الى سدة المنتهى فبقى
سبعين الف عام ثم انقل فرد الى السماء والسماء ثم الى السماء السابعة
ثم الى السماء السابعة ثم الى السماء السابعة ثم الى السماء السابعة ثم الى
السماء السابعة ثم الى السماء السابعة فبقى فرد في السماء الدنيا الى ان اولاد الله
ان يخلق ادم ارمجبريل ان ينزل الى الارض ويقضي منها قصته فلما
جبريل فبقى الذين ابليس فقال لارض ان الله ثم يريد ان يخلق منك
خلقا ويعيد برالب فاذ انك ملائكة فقل اعرف بالله فكم ان تأخذ

فمن شيئا يكون للتورث فيه نصيب فاجبريل فقال ان اعرف الله
ارسلك ان تأخذ مني شيئا فرجع جبريل ولم يأخذ منها شيئا فقال اوت
قد استعاضت بك من فرحتي فبعث ميكائيل فعاذ كذلك ثم امسك
فرجع كذلك فبعث جبريل فقال وانا اعرف بعز الله ان اعصى له
امر يقضي قصته من اعلاها وادونها وابيها واسخها واحمرها
اخسها وانفها فذلك انتك اخلاقهم والارثهم فمنهم الابيض والاسود
والاصفر فقال الله ثم لم تتعرف منك الارض في فقال نعم لكن انك
له فيها وطاعتك اولى من حق لها فقال له الله تعالى لم لا تعرفها فاعلم
احبايك قال طاعتك اولى فقال ثم اعلم اني اريد ان اخلق منها خلقا
ابليار والاصحاب في غيرك واجعلك القابض الارواحهم فبكا غير ابيك
فقال له الحق ما يبكيك قال فاذا كنت كذلك كرهني هؤلاء الخلايق فقال
لا تخف اني اخلق لهم عللا فيفسدون الموت الى تلك العلل ثم بعد ذلك
امر الله تم جبريل ان ياتي بالقصة البضاء التي كانت اصلا فاقبل
جبريل ومعه الملائكة الكروبيوت والصفوف والمسبحون فقصوا على
موضع ضريحه وهو القصة المضيئة الحارة من بقاع الارض فاخذ جبريل
من ذلك المكان فحقا بماه التسخيم وماء التعظيم وماء التكريم وماء النكح
وماء الرحمة وماء الرضا وماء الغفر فخلق من هذه الملائكة فلكس ومن الشفة
صدور ومن النضيا كنفه ومن الصبر فزاده ومن العفة فزجه ومن الشرف
قد مده ومن اليقين قلبه ومن الطيب فاسمه ثم خلقها بطينة ادم فلما
خلق الله ثم ادم اوحى الى الملائكة اني خالق بشر من طين فاذا شئتم
ونفخت فيه من روحي فقعوا له ساجدين فخلت الملائكة جسد ادم
ورضعوه على باب الجنة وهو جسد الارض فيه والملائكة تنظر من فوق
يؤمنون بالحق وكان ذلك يوم الجمعة بعد الظهر ثم ان الله ثم امر

الملائكة باليسوع لادم فبعد ذلك خلق الله ثم خلق الله بعد ذلك الروح وقال لها ادخلي في هذا الجسم فزالت الروح من خلاصتها فقلت فقال لها ادخلي كرها واخرجي كرها قال فدخلت الروح في المايقوش الى العيين فعمل بيطر الى نفسه فسمع تسبيح الملائكة فلما وصلت الملائكة عطف ادم فانطقه الله ثم بالحق فقال الحمد لله وهي اول كلمة قالها ثم فقال الحق تعالى سمعت الله يا ادم لهذا خلقك وهذا لك ولولاك ان قال امثل ما قلت فلذلك صار تسمية العاطس تسنة ولم يكن على البليس انقل من تسمية العاطس ثم ان ادم فتح عينيه فرأى مكتوبا على العرش لا اله الا الله محمد رسول الله فلما وصلت الروح الى ساقه قام قبل ان تصل الى قدميه فلم يطق فلذلك قال ثم خلق الانسان من عجل ثم قال البرهمن البكري وقال الصادق عليه السلام كانت الروح في راس ادم مائة عام وفي صدره مائة عام وفي ظهره مائة عام وفي قدميه مائة عام وفي ساقيه مائة عام فلما استوى ادم قائما اهرقته الملائكة باليسوع وكان ذلك بعد الظهر من الجمعة فلم تزل في سجودها الى العصر فسمع ادم من ظهره نحيبا كشيشتا بطير فربسها وتعد يسا فقال ادم يا رب وما هذا قال يا ادم هذا تسبيح محمد امري سيد الانبياء والاخرين ثم ان الله تبارك وتعالى خلق من ضلعة الاعوج خروا وقد انا لله ثم فلما انتبه لها عند راسه فقال من انت قالت انا خلق خلقك الله لك قال ما احسن خلقك فادخل الله ايد هذه اتمت خلق وانت عبدك خلقها لدا براسه خبت ضيقا واحدا في ادم اخذ خروا مني وادفع مهرها الى فقال ادم وما مهرها يا رب قال تصلى على حبي محمد عشر مرات فقال ادم خروا يا رب على محمد وال محمد وما بقيت فترجها على ذلك وكان القاصي الحق والعاقد بنبر والقرن

خروا والشهيد الملائكة فواصلها وكانت الملائكة يقفون من وراء ادم قال ادم لاني شئ يا رب تقف للملائكة من وراء فقال ليظهر الى الرب ولدت محمد قال رب اجعلها ما هي حتى تستقبلني الملائكة فجعل في جبهته ككاشا للملائكة تقف قد امد صفرا ثم سال ادم ربنا في جبهه في مكان يراه ادم فجعل في اصبع السبابة فكان نور محمد فيها ونور علي عليه السلام في الاصبع الوسطي وفاطمة عليها السلام في التي قلبها والحسن عليه السلام في الخصر والحسين عليه السلام في الابطام وكانت اذانهم كقوة الشمس في قبة الظل او كالقمر في ليلة البدر وكان ادم اذا اراد ان يفتي خروا يا رب ان تقبيل وتطهر ويقول لها يا خروا الله ثم يورق هذا النور فتمت به فهو روية الله ثم وميثاقه فلم يزل نور رسول الله في غرة ادم حتى حملت خروا بشيخ وكانت الملائكة ياتون خروا ويمنون فلما وضعت لطف بين عينيها الى نور رسول الله يشعل اشتعلا ففتحت بذلك وضرب حبيبي بيده ربتها حيا يا من نور غلظته مقد احساسة عام فلم يزل يحيا بحسب حتى بلغ الشيث مبلغ الرجال والنور مشرق في غرة فلما علم ادم ان ولد الشيث بلغ مبلغ الرجال قال لربنا اني مشاورك عن قريب فادون مني حتى اخذ عليك العهد والميثاق كما اخذ الله ثم علي من قبلك ثم دفع ادم راسه نحو السماء وقد علم الله ما اراد فادار الله ثم الملائكة ان يسكنوا عن التسبيح ولففت اجفانها واشرفت سكان الجنان من عرفاتها وسكن صرير اهل بها وحيان انها رها وتصفيق اوراق اشجارها وفطاولت لاسماع ما يقول ادم ونوعى يا ادم قلى ما انت قائل فقال ادم اللهم رب القدم قل النفس وميثاقه من الشمس خلقني كيف شئت وقد اودعني هذا النور الذي منه السهر والكلامة وقد صار لولدي شيث واني اريد ان اخذ عليه العهد والميثاق

كما اخذته على الهم وافقت الشاهد عليه واذا بالآدم من قبل الله ثم ادم
خذ على ولدك شيث العهد واشهد عليه جبريل وميكائيل والملائكة
قال فامر الله ثم جبريل ان يهبط الى الارض في سبعين الفا من الملائكة بالآدم
الوقت المحل ومعه حربة بيضا وقلم مكنون من مشية الله رتب العالمين
فاقبل جبريل على ادم وقال يا ادم ربك يقتلك السلام وتقبل لك الكتب
ولدت شيث كما با واشهد عليه جبريل وميكائيل والملائكة اجمعين كتب
الكتاب واشهد عليه ونظم عليه جبريل النجاة ووضعه الى شيث وكسى عليه
السلام قبل ان يفرج حلتين حمراوين اضره من نور الشمس اروق اشر
لم يقطعها ولم يفصلها بل قال لها التحليل كفى فكانا ثم نفرقا وقل شيث
العهد الرضا نفسه ولم يزل ذلك النور بين عيشه حتى تزوجته الحارث
البياض وكانت بطول خلقه واقترن اليها بخطبة جبريل فلما وطأها
حملت باهرا فلما حملت برعت ما ديا ينادي هنيئا لك يا بيضا القدي
استودعت الله نور سيد المصلين سيد الاولين والآخرين فلما ولدت
اخذ عليه شيث العهد كما اخذ عليه وانقل الى ولده قبتان ومنه
الى اود ومنه الى اخوخ وهو اودين ثم اود عمار ورس ولده من شلخ
واخذ عليه العهد ثم انقل الى ملك ثم الى نوح ثم من نوح الى سام بن
سام الى ولده اوغوشد ثم الى ولده عابر ثم الى فالع ثم الى ارفوخ ومنه
الى شاروخ ومنه الى اخوخ ثم انقل الى تاروخ ومنه الى ابراهيم ثم الى
اسماعيل ثم الى قيثا ومنه الى هيس ثم انقل الى ليث ثم الى فيث ومنه
الى اوج ومنه الى عذنان ومنه الى معد ومنه الى نول ومنه الى مضر
ومن مضر الى الياس ومن الياس الى مذكة ومنه الى خزيمه ومنه الى
كنانة ومن كنانة الى قصي ومن قصي الى كلاب ومن كلاب الى قحطان
الى فهر ومن فهر الى عبد مناف ومن عبد مناف الى هاشم وانما ينسب لها

لا فقهتم الشريك لقرمه وكان اسمه عمر العلاء وكان نوري رسول الله
في وجهه اذا اقبل قصي منه الكعبة وتكشى من نوره نور اشعث عاليا
ويرفع من وجهه نور الى السماء ويخرج من بطن امه عاكفة بنت مرة
ثلاث فالح بن ذكوان ولحقه قبان كضيق اسما عيل يترقد نرها
الى السماء حتى اهل مكة من ذلك وصارت اليه قبائل العرب من كل جانب
وجاءت من تلكها وانقطعت الاصنام بفضل النبي فحار وكان هاشم
لا يمر بحجر ولا مدر ولا ديارا ويرأى هاشم فانه سيظهر من ذريتك
اكرم المخلوق على الله ثم واشترى العالمين فحل هاشم اليدين وكان هاشم
اذا مشى في الظلام انارت منه اشواوى ويرى من حوله كجاري من
ضوء المصباح فلما حضرت عبد مناف الوفاة اخذ العهد على هاشم
ان يزوج نوري رسول الله في الارحام الكثير من النساء فعقل هاشم العهد
والرمة نفسه وجعلت المذرك شطرا الى هاشم ليتزوج منهم وينزل
اليه الاموال الجارية وهو ياتي عليهم وكان كل يوم ياتي الكعبة ويضع
بها سبعا ويعلق باسنادها وكان هاشم اذا قصده قاصدا كهم وكان
يكسوا لربان ويطعم الجائع ويفرح عن المعسر ينفق عن المدين ومن
اصيب بدم دفع عنه وكان باهرا يعلق عن صاوير ولا واراد
اولم ولية واصطنع طعاما لاحد ففضل منه شيئا من بران يلقى الى
الوحش والطيور حتى تحذقوا به ويخرجوه في الافاق ويسود اهل مكة
باجمعهم وشرفوه وعظروا ويسلموا اليه مفايح الكعبة والتسقاية والحجامة
والرفادة ومصادر الناس ومواردها وسلموا ليرلوا نوافلهم
اسمعيلا وقصصوا براهيم وامل شيث وخاتم نوح فلما احتري على الكعبة
ظهر نوح ومعه وكان يقسم بالحاج ويرعاهم وشيلى امورهم ويكرهم لا
ينصرفن للاشاكيرين قال ابراهيم البكرى وكان هاشم اذا اهل هاشم

ذی الجحش یاو الناس بالاحتیاج الى الکفة فاذا اجتمعوا قام خطيباً ویقول
 معاشی الناس انکم تحین الله وحبیلان بینه وانه سياتکم فی هذا المثلث
 فورا یسب الله وحم اصیاف الله والاصیاف هم اهل الکرامه وقد اتم
 الله بهم واکرمکم وانتم سياتکم شعنا غیرا من کل فج عمیق وبقیه
 من کل مکان یحیی قافوهم واکرمهم واکرمکم بکرکم الله وکان
 قد یخرج المال الکثیر من اهل الهم وکان هاشم ینصب احراض الادی
 ویشرب فیها ما من ماء الزمزم وعلى باق الحاض من سایر الادی
 تشرب الحاج وکان من عادته ان یطعمهم قبل التزویر بיום وکان یحمل
 لهم الطعام الى منی وعرفه وکان یزودهم اللحم والسمن والتمر فیسلمهم
 الین الى حیث تصد الناس من منی ثم تقطع عنکم الصیاف وقال الین
 الیکم وبقیا ان کان باهل مکة ضیق وجذب وغلا ولم یکن عند
 ما یزودون به الحاج فمیت هاشم الى الخول الشام ابا عبد الله واشترى
 با ثمانها کما فزیتا ولم یترب عتقه من ذلك قریب یوم واحد بل ینزل
 کل ذلك الحاج فکفاهم جمعهم وصد الناس بشکره فی الافاق فیه یقول
 أشاعر یا ایها الرجل الجحد وصدید هلا مررت بدار عبد مکة کذلك
 أمک لخصت بیا بهم لخصت من کم ومن اوصفت عروا فلا هم ان یتدق
 والقرم فیها مشقرون عجاف یطو الیر الرحلین کلها عند الشما وحل
 الاشیاف - قال فلیخبره الى الخافی ملک الجحش والی قیصر ملک الهم
 مکا توجع وراسله ان یجد ما لربنا تم رغبة فی التزویر الذی فی وجهه
 هو نور یخجل لان دها تم وکما هم اعلیهم بان ذلك نور نور
 الله فاب هاشم عن ذلك وتزوج من نساء قومه وزود فیهن اولادها
 وکان اولاده الذکور اسد ومضره عرو وصیفی واما البنات فحیفة
 ووقیه وخلاده وانشأ فجنه جملة الذکور والامات ونور رسول الله

صلی الله علیه واله فی عترة لم یزل فوعظ ذلك علیه وکره لیدر فلما کما
 فی بعض الالیاء وقد طاف بالبيت سال الله ان یرزقه ولما یکن فی
 نور رسول الله فاخذہ الغاس فقال عن البيت ثم اضطلع فاما ات
 یقول فی منامه علیک بیل بنث عرو فانتا طاهرة مطهر للذوال فنها
 وادفع بها الما یحزین فلم یجد لها مشتها من النساء فانک قریب منها ولما
 یكون منه البشی فضا حها وترشد واسع الى اخذ الکثیر ما جلا قال
 فانشه هاشم قرعاً عرباً واحضر بنی عمه واهله المطلب واحبهم بما دله
 فی منامه واما قال الهانث فقال له اخر المطلب یا بن ام ان المرأة
 المرفوعة فی قی ما کبریه فی نفسها قد کملت عترة واعتدا لادهر سلم
 بنت عرو بن لید بن حذاف بن زید بن عام بن نعم بن مازن التیار
 وحم اهل الاشیاف والعفاف وانت اشرف منهن حساباً واکرم منهن
 نسباً قد تطاول الیک الملک والجماعة وان شئت فحن لك خطاباً
 فقال لهم الحاجة لا تقصی الا بها حها وقد حست فضلات وقجارة واروت
 ان اخرج الما الشام للبقارة ولربنا هذه المرأة فقال لها احبابة فخرج
 لفرجک فشر لسه ورت ونظر ما یكون من امرک ثم ارجعها فخرج
 للشر وخرج مع احبا بر باسلتهم وخرج مع العبد یخرجون الخیل
 والجمال وعلیها اجمال الادیوم وعند عرو حها نادی فی اهل مکة فخرجت
 مع النساء والاکابر وخرج مع العبد والنساء لمد یح هاشم فاما
 بالرجوع وسار هو بنو عرو واخوه المطلب الى ثرب کالاسح طالی بن ثار
 فلما وصلوا للديانة اشرف بنور رسول الله ذلك الادی من عرة هاشم
 حتى دخل حلة البیوت فلما راهم اهل ثرب با دروا الهم مسبحین وقال
 من انتم ایها الناس فما راينا احسن منکم جالاً ولا سیما صاحباً لکن الساطع
 والاضیاء اللاح قال لهم المطلب نحن اهل بیت الله ومکان حرم الله نحن بنو

بن عاصم هذا اخراها شتم بن عبد مناف وقد جئناكم خاضعين فكم
واعين وقد علمتم ان اخانا هذا خطيب الملوكة والاكارب فما رغب الا
فيكم ونجت ان ترشدونا الى سبلى وكان ابرها السبع الخطاب فقال لهم
عرجا بكم انتم ارباب الشرف والفاخر والنزول والسادة الكرام بطهر
الطعام ونهية النجس والاكرام ولكم عندنا ما تطلبون غير ان الملة التي
خرجتم لاجلها وحبتم لها لعلها بين وهي ابنتي وقرعة عيني وهي ما لكز نفسها
ومع ذلك انما خرجت بالامس الى سوق من اسواقنا مع نسائه من قوما
يقال لها سوق بني قينقاع فان اتممت عندنا فانت في العارية والكلاية ان
اورتم ان يسروا اليها فني العارية ومن الخاطب لها والرغب فيها فاما
صاحب هذا النور الساطع والضيء اللامع سراج بيت الله الحرام ومصباح
الانوار الموصوف بالجود والاكرام هاشم بن عبد مناف صاحب هذه الالام
وقرعة الاحفاف فقال ابرها فخرج لقد علمنا ونحرقنا بخطبتكم اعلموا ان
نضركم الى قد رقت في هذا الرجل اكثر من رغبة فينا غير اني احبكم
ان امرى دون امرها وها انا اسير معكم اليها فانزلوا يا خير فزاروا
فهم في نزار قال نزل هاشم واخوه واصحابه وحظروا رجالهم ومناجمهم
سبق ابرها على قومه ونحرقهم انما يريد عقربهم القايرو واصلى لهم
الطعام وخرجت لهم العبيد بالجماع فاكلت القوم من جسد الحمار ولحق
من اهل ثريب احد الاخرى ينظر الى هاشم ويروى جفنه وخرج الاخي
والخرفج والناس متحبين من ذلك النور وخرج اليهود فلما نظروا
اليه عرفوه بالصفة التي وجدوها في انبياءهم والامامات فعظم ذلك
ويكلموا بكاء شديدا فقال بعض اليهودي من اجارهم ما بكاكم قال من هذا
الرجل الذي يظهر من سفلت وما بكاكم وقد جاءكم السعفات الصقات التي
اقابل منها الاملاك المصروف في كتبكم بالماسي وهذه انوار قد ابديت

قال هذا اليهودي من قوله وقالوا يا ابا ناهل هذا الذي ذكرت فصل الى
قله ويكفي شدة فقال لهم هيهات جيل بينكم وبين ما تشتهون ونحرق عينا
تأملون ان هذا هو المرح الذي ذكرت لكم تقابل معه الاملاك والرجل
ويخاطب من السماء ويقول قال جبرئيل عن رب السماء فقال له انك
لهذه الملة قال اغتر من الراد عند اللول فانه اكرم اهل الارض كلها
تعالى واكرم اهل السموات فقالوا ايها السيد الكريم فمن نسى في طغانين
هذا المصباح قبل ان يتمكن ويحدث علينا منه كل مكروه واضر القوم
العداوة وكان يدرى عداوة اليهود من ذلك اليوم ليسر الله فلما اجمع
هاشم امراهم بان يلبثوا فيهم وان يظهر فيهم فليسوا ما كان
عندهم من الثياب وما قد عد للنسوة والمجال واظهروا الثياب والحيث
والدروع والبيض فاقبلوا يريدون سوق بني قينقاع وقد شددوا
نزار على قنطرة واحاطوا بها شتم من عبيده وشماله ومشي قد من العبيد
ابن سبلى معهم واكارب قومه ومعه جماعة من اليهود فلما اشرقا على السوق وكان
تجمع اليه الناس من اقامى لليلة وقطارها وقطارها واهل المخيم
سكنا فظفر القوم الى هاشم واصحابه فترسوا معا شتم واقتلوا بطون
الى هاشم ويتحجرون من حسنه وجباله وكان هاشم بين اصحابه كالنور
المضيء بين الكواكب عليه السكينة والوقار فاذل بها له اهل لسوق
جبل ينظرون الى النور الذي بين عينايه وكانت سبلى بنت عمه رائدة
مع اناس ينظرون الى هاشم وحسنه وجباله وما عليه من الهيبة والوقار اذا
قبل عليها ابرها وقال لها يا سبلى اشرك بما ليس لك ولا يترك وكانت
بنفسها من حسنها وجبالها فلما نظرت الى هاشم وحسنه ونسبت حسنها
وجبالها وقالت يا ابنتي ان هذا الرجل ابيك فاحطبي فيك
راغب وهو يا سبلى من اهل الكفاف والطاق والجود والاضاف هاشم

ابن عبد مناف وانه لم يخرج من الحرم لغير ذلك فلما سمعت سلى كلامها
عرضت عند فرجها وادركها الحياء منه فاستكت عن الكلام ثم قالت
يا ابي ان النساء يعفون على الرجال بالجنس والجمال والقد والكمال واذ كان
زوج المرأة سيدا من سادات العرب وكان عليه المنظر المحرر فما اقول لك قد
عرفت ما جرى بيني وبين ابنته بن الحلاج الاوسى صليتي عليه حتى خلت
نفسه من طاعتك انه لم يكن من الكرام وان هذا الرجل يذل نفسه ويذل وجهه
على امره واحسانه يذل على فخره فان يكن التمسك كما ذكرت قد خطبني وغرقتني
فاثني فيهم واغترت ولكن لا بد ان طلب منهم المهر الا اصغر نفسي وسكرت لما
ولهم خطاب جلاب وكان القول منها لئلا ابها لانهما لم تصدق بذلك
نزل هاشم قريبا من اسرق واغترت باخته عنده فاقبل اهل اسرق اليه
ينظرون الى نورته حتى ضلح كثير من قدامهم وما شامهم من نظرم اليه فحدثت
لخيمته من الحويل العجز وضعت له سراوات فلما دخل هاشم واحدا من الخبيث
تفرق اهل اسرق عنهم وجعل تستل بعضهم بعضا عن امر هاشم وقومهم وما
اقدامهم عليه من مكذ فقبل انه جاء طلبا ليلته فسدوها عليه وكانت اجلا اهل
زناهم واكلهم حسنا وجمالا وكانه جاريتا تامة مقبله لهما متفرقة عن مكانه
الوصاف مقبله الاطراف سريته الجواب حسنة الاواب ما قبله فرفيت
عفيفة بسيرة طاهرة من الاواناس تحسدوها كلام على هاشم حتى حسد لها
ابليس امته الله عليه وكان قد تصور لها في صورة شيخ كبير قال يا سلى ما
من اصحاب هاشم قد جئت ما حالك اعلى ان لجا بها هذا من حسن الحال
ما رأيت الا انجيل ملول للناس لا تقم الملة هذه اكثر من شهرين اذا اراد
ففسق الامم لا غير قد تفرج ساء كثيرة ومع ذلك انه جبان في السر وقد
سلى اليك عنى فرائقه لرملا الى حصنا من المال ما قبلته ولملا الى حصن
خير بها وفصة ما عرفت فيه لهذا الحصال التي ذكرت ولقد كنت اعجبته

سلى
الملك

ورفعت فيه وقد قلت فيه وعرفت لهذا الحصال اذهب عنى فان
عنها وتركها في هبتها وغناها ثم ان ابليس لعنه الله تصور لها بصورة
اخرى وبعثه اتم من اصحاب هاشم وذكر لها مثل الاول فقال لها
الذي قد ارسلت اليه لانه لا يرسل الى رسولا بعد ذلك فاستجاب
فقال ان ارسل رسولا بعدك امرت بضرب عنقه فخرج ابليس
مسرورا وقد اتى في قلبه البصيرة لها ثم وخن ان هاشم يرجع بها
فشد ذلك ودخل عليها ابنها ووجدها في سكرتها وحيثما فقال يا
سلى ما الذي حل بك يا ابنتي هذا اليوم وهذا اليوم سكرت فقالت يا ابي
لا تقرب مني كلاما فقد فعضني ما شئت امرى اريد ان تزوجني رجل
ملوك النساء كثيرا لطلب الجان في الحرب ففعلك ابرها فقال يا سلى
ما لهذا الرجل شي من هذا الحصال الثلاث وانته الى كره الماتة
جرحه النهاية وانما سقى هاشم الاله اول من هشم التبريد لفرجه واما
قولك كثيرا لطلب فانما طلق امره فطروا ما فرك جبان فهو واحد
اهل زمانه في الشجاعة وانه لم يصد في الناس بالجواب والخطاب الصرا
فقال يا ابي وانه ما جاني عن الا واحد اكن بشرة قلت انه عدو قد
جاني ثلاثة نفر كل واحد منهم يقول مثل مقالة الاخ فقال ابرها ما
راينا منه رسولا ولا جانا منه ضرر وكان الشيطان يظهر لهم في ذلك
ويأمرهم وينهاهم وقد صبح عندها ما قاله الشيطان الرجيم وهي تثن انه
من بني ادم وهاشم لا يعلم شيئا من ذلك وكان قد عول على جميع حرقه
في خطبتها ثم ان سلى خرج في جوف حراجهما وهي تحت ان تنظر اليها ثم صبح
بينهما في الطريق فرقى في قلبها امر عظيم من محبة وكان ذلك الزمان لا يستحي
من الرجال ولا يضرب بينهم حجاب الا ان بعث محمد صلى الله عليه واله فزاد
من اجور عن هذه خيمته هاشم ولما اجتمعت سلى لها شام عزه بالند الذي في

وجهه وعرفها ايضا هي فقال له يا هاشم قد اجبتك واروتك فاذا
كان عندنا خطيب من ابني ولا يتر عليك ما يطلب الي منك فان لم تصل
ذلك ساعدت عليه فلما اصبح تاهب هاشم فاء انفق قوسين بزيههم وانفا
سلي قد قد مول فقام من مكان في الخيبر اعلا الالههم وجلس هاشم في
وسرعة في صدر الخيبر فطاولت القوم الي هاشم فاستأهم المطلب بالكل
فقال يا اهل تشرف والاكلام والفضل والافهام عن وفد بيت الله الحرام
العظام واليا سمع الاقدام وانهم يملكون شرفنا وسودونا يا وفد خضعنا لله
به من لندنا الساطع والاضياء الالام وعن سوي ابن غالب قد انقل
هذا التمنالي عبد شاف ثم الى اخينا هاشم وهو معنا من ادم الى ان صار
هاشم وقد ساء الله اليكم واخذ مدعيكم نحن نكرمكم خاطبون فيكم لمفون
ثم اسلمت عن الكلام فقال عمر بن سلمى نكم الخيبر والاكلام والاحاء والاكلام
وقد قلنا خطبتكم واجتبا وعمر بن سلمى نكم الخيبر والاكلام والاحاء والاكلام
ولا بد من تهنيتهم المهرك كان سليفنا وانا شاوا انكم ولولا ذلك ما واجهناكم
بشي من ذلك ولا قابلكم بربا ففقد ذلك قال المطلب نكم تشك ما لا
ست الحد قهر البرم يهاها جل فكا البسيع لندنا الله وكان من حله من حضر
ويجلس عند ابني سلمى وشار اليه ان اطلب لزيادة فقال ابني سلمى معا لندنا
ما هذا قد لا يندنا عندكم فقال المطلب نكم الف فقال من اذ هب الاله
ابليس لندنا الله ايا سلمى اشار اليه ان اطلب لزيادة فقال يا نفي قصرت في
فيما قلت واقلت فيما قلت فقال ولكم عندنا محل عبر عشقوا نوب من تبا
مصر عشق من ارضنا لعل فقد انضماكم فتمت ابليس لندنا الله ايا سلمى اشار
اليه ان اطلب لزيادة فقال يا نفي قد قارب واجلت قال له المطلب نكم حرس
برسم الحد من فضل توريدك اكثر من ذلك فاشار ابليس لندنا الله ان اطلب لزيادة
فقال ابني سلمى يا نفي ان الذي بد انتم لنا انكم رايح فقال المطلب نكم عشقوا

من المسك الاوفر وخسته اذ اح من الكافور فهل رضيتم ام لا فتم
ابليس ان يفر فطاح به ابني سلمى قال له يا شيخ السن اخرج اعد حيت
شيئا نكره لندنا الله لقد اخلتني فقال له المطلب اخرج يا شيخ السن فقام فقام
وخرج وخرج اليهم معه فقال ابليس لعمر بن سلمى شطرت في مهرا نيك قليل
واما اذوت ان اطلب من افق ما افخر من انك على ما يرنا غا واهل فطما
ولقد حيت ان اشرط علة ان يني لها قصر طول عشق فرايغ وعرضه مشرق
ويكون شاهقا في الهل باسقا في اسما وفي اعلاه مجلس نيط الى ابدن كسر
ومطر الى الركك عند دارك في البحر ثم جيل اليه فها من الدجاء والفراش
ما ذرايح تجري فيه الركك ثم يفر حولا لندنا فخللات مصدلات لا ينقطع
ثم مضى صيفا ولا شفاء قال المطلب يا نيك ومن يقد ربح ذلك يا شيخ السن
فقد اسرفت في ما لك من يصل الى ما نطق به فطاح به ابني سلمى المطلب فند
القصبة من كل مكان وكان دوا ابليس لعمر بن سلمى تفريق الحاس ثم قال ارمون بن
قيطون اقرم ان هذا الشيخ احكم الحكماء وهو معترف في لندنا بالحق وفي السام وال
ويعد ذلك لنا ما نروي ابنا بوجيل عرس من غير لندنا فقامت اليهم اربعة
يهم دوا اهل الحكم ارمون سيد او جرح وسيفهم وقال هاشم لاصحابه فند
القوم فند اذ ايل ورواي فقامت القصبة فيهم فرب المطلب على ارمون بن
قيطون وروى هاشم على ابليس لندنا الله فاندنا في يد الحرب فاوردك هاشم قصصه
وعلى جلد لا ارمون فصرخ صرخة عظيمة لما عشمه فور رسول فبه وصار يحا
فانفت هاشم الى اخيه المطلب فوجاء فند ارمون بن قيطون وقسمه فصفين فليل
هاشم واجدا برهما كثيرا من اليهم وبحث الرجعة في المدينة وخرج الرجال الى النسا
وانهم اليهم على فوجهم ورجع ابني سلمى قال لندنا فخرجهم الفرح بالفرح وما كان
مبلفقنر الا من ابليس لندنا الله فوضع السيف عن اليهم فند ان قتل منهم اثنين و
سبعين رجلا وكانت عداوة اليهم لرسول فبه من ذلك اليوم ثم ان هاشم

قال لاهله هذا اذيل روي في فقد اليهود المحب فلم يجدوه فقال هلم
يا معاشرا ليهي انا اعلم انكم الشيطان الرجيم فانظر الى صاحبكم فان
فا علم انه كان معكم حكم من حكمكم وان لم تجدوه فقد جيل بينكم وبينكم
ان من اجابكم وما هو الا الشيطان اعلم انكم ان ابا سلة عدلي اصلاح
شانه ورجع القبر الى ما كنتم وانتم لا تغيظوا علي ليهي فاقبلها ثم الى امره
الولايه واطر العبيد ان ينجوا الجحان العزيم بالذين ولحم الانسان والليل ثم
ان عمره امضى الى بشره وقال لها ان الرجل الذي يقول لك ان هاشم الجاني
قد نطق بالجمال لولا امسكتك واعلم عليه ما ترون من القبر واحدا فقال يا
ابن امي من هم على كل حال ولا ملائمة لاكم قال فلما اكلوا ورضوا انهم
لم يمسكوا ما شرا سادات صبروا عن قتلهم الفظ وكل هم فمن كنتم وانتم
هذه فقه فقال له المطلب لك ما ذكرناه وفيما هم قال يا اخي هاشم ارضيت بما
تكلت به عنك قال نعم فقد ذلك نقاشا وفضل من سلى من كثر فانه
وراهم ففسر الذي اير على هاشم واخذ المطلب ففسر الذي اير على هاشم وفسر
جديهم ففسر المسك الا فرج الكافرون العنبر على طهارهم ثم قال ما هاشم
الذي دخل في زوجيتك هذه الالبسة او تصبر لها حتى تصلح لها شانها قال بل
اصبر حتى تصلح شانها فقد ذلك اميتيهم مطاياهم فركبوا وخرجوا ثم ان
وقع له المطلب اخبره من المال واما ان يدفع الى سلة فلما احاطها المطلب حتر
به وادى للمال وقيل صا الى سيد الحرم وضمير من مشى على قدم ساه على
اخيكت وقل له ما ربيعة الا فيك فاحفظ ما ما حفظنا منك ثم قال قل لها
اقول لك قال فلما بذلك قال قل لاخيت ان امره كان لي اسره اخبره
بن الحلاج الا وهي وكان كثيرا لمال فلما تزوجته امشركت عليه امة من اسار
الى فارقه وكان من قصتي التي زوقت منه ولدا فاروت فلما فانه
خطا وروية في رجل الطفل يسكي تلك الالبسة حتى مضى من الليل ثم

او قصه وقطعت الخط من رجل الطفل فنام الطفل وابنه فخرجت الى اهل
المنزلة الرجل فلم يجد في فمها انها حيلة من عليه واما بعد ثبث هذا الحديث
لشبهه اخاك لكي لا تفتن عليه شي من امر ولا تشغل عن بائني ساه فقال
المطلب عنده لك اعلم ان اخي قد طاولك اليد المملوك في خطبه ورجع في
فالي حتى اناه ان في ساه فانه يترك فرعبك وارواح يستوعب هذا
النور الذي استوعب على الله اياه بعد الاشياء فاسال الله ان يتم لكم السرور وان
يقبلكم كل محذو ثم ان خرج وهي تشيعر معها فساه من قريها فوضه الى اخيه
واخبره بما قال سلى فضحك له ذلك وقال له بلغت الزمان فقال ثم اقام هاشم ابا
ووصل على زوجه سلى في مدينته برب وخضر معها الحاضر والناوي من بيع
الافاق فلما ادى ما يسه من الحسن والجمال في العبد والكل ثم ان سلة
الذي جميع المال الذي فضاها وزادها ارضا فافلا واقعا حلت من ليها
بعد المطلب بعد رسول الله وهذا حديث تروي سلى بها ثم واهل برب
الولايه ويطعن اناس اكلا ما لها ثم واصحابه وولد سلى حسنا وحمل الاحبار
اهل برب يهتروها بما خضاها الله ثم وقال ابو الحسن اكبر حدثنا اشيا
واسلافنا الزمان لهذا الحديث انه ما تروي هاشم من عبد فلي بسلي بن علقما
ووصل بها حلت بعد المطلب بعد رسول الله وانتم الذي كان في وجهه
الى سلة زلها حسنا وحملها بعد وكلا لا حتى شاع حسنها في الافاق
ينادي بها الشجر والحجر والمدن بالخير والاكرام وتسمع قالا يقول عن عبيها
السلام عيلك يا خير بشرة لم تزل تحدث بما تروي حتى عندها هاشم فكان
تكم ارجا عن قريها حتى اذا كان ذات ليلة سمعت قالا يقول لك الشرا في
زوت اكرم من مشا وشرا اناس من خضر يادى قال لما سمعت ذلك لم يلع
ها شرا بلها مبد ذلك قال ثم ان هاشم اقام في المدينة اياما حتى
سلى فقال لها يا سلى اني اودعتك الى ربيعة التي اودعها الله ثم

ادم واوعى ادم ولده شيئا ولم يزلوا يتوالى فيها من ابيها الى واحد
ان وصلت اليها وشتمها الله هذا الذي سجد او قترناك وها انا انا
عليك العهد والميثاق بان تقهر وتحفظه وان اتيت به وانا غايضا
فليكن عندك بفضيلة الحد من الدين والفرج بين الجباين وان قدس
على ان لا تراه العيون فافعل فان لحسنه او اضله او اشد الناس عليه
اليهود وقد رايت ما جرى بينا وبينهم يوم خطبت من ان لم ارجع من بني
هذه او سمعت اني قد حكمت فليكن عندك محضيا منكرا الى ان يبرح
والحليم الى الخ الى عمرته في دار غرة ونصرت ثم قال لها اسمي واحفظي
ما قلت لك فالت نعم قد سمعت واحفظ ولقد ارجعتي بكلامك فاما
اسئلك الله العظيم ان يرحلك سالما ثم خرج هاشم واخوه المطلب واصحابه
واقبل عليهم وقال يا بني اتى وعشيرته من بني لؤي ان الموت سبيل لا يرد
وانا غايب عنكم ولا ادري اتى ابيكم ام لا وانا اوصيكم اياكم والقرى
والاشياء فخذ حجتكم وقفل قبعتكم وبعثتم قدركم عند الملوك ويطعم
فيكم اطباخ فهل انت يا اخي لما اقول لك سامع واني تخلف فيكم وقد علم
عنكم اخي المطلب دون اخوتي لانه من ابي وامي واعز الخاق صديقي ان
سعدتم وصيتي وقد مقدر وسلمتم اليه مغانج الكثرة وسقاية الحاج ولولاه
وكما كان من مكان الاشياء سعدتم واني اوصيكم بولدي الذي شملت
سليما فانه سيكون له شأن عظيم ولا تخافوا قلبي قالوا سمعنا واطعنا غير
انك كسرت قلبنا برحمتك ولزمت اشدنا شريك قال ثم ان هاشم
سافر الى خرق السام فخرج من هاشم وابعثه وشركا كان يصلي واشتري
بصلي طرفا وتفاثم انه يجهن للسفر فلما كان الليلة التي غرم فيها على الرجل
طرقه رجاء الزمان واتته العلة فاصبح مشقلا وارثا وفقر وبقي هاشم
وعبيده واصحابه فقال لهم الحق باصحابكم فاني هالك لا محالة واشتري

مكة وان مررت على شرب فاقروا زوجي سلمي عن السلام واخرها
وعزوها في شخص او صرحا صلي فها كبر حتى في ليله ما ظنني
فكنا القى بكاء شديدا فقالوا لك كيف بعد نفسك فقال لا مقام لي معكم
اكثر من يوم هذا وغدا قد سدد في التراب فكنا القى بكاء شديدا فظن
انه مفارق الدنيا ولم يزلوا يشاهدوه حتى طلع الفجر الاول واشتد البكاء
فقال لهم اقدوني وسندوني واتوني بدوات وقرطاس فانه بما
طلب جعل يكثر اصابعه ثم قد فقال يا سبي الله هذا كتاب كتبه عبد
ذليل جاءه امر لاه بالرجل اما بعد فاني كتبت اليكم هذا الكتاب فمروا
بالبيت فوارب لا تلالا احد من بيتي معرب واني قد غدت اليكم امري
فما سمعها بليكم بالسمع ولا تنسوا عبيدكم التي اخذت فريكم ومن
عنكم سلمي ووصيكم بولدي الذي منها وقرى للعلاء وصفيه وورثيكم
عن ويند بن نذوب الاشكالا ثم تلقى سلمي عن السلام وقرى لها اهل
اه اتى لم اشع من قريها وانظر اليها والى ولدها والسلام عليكم ورحمة
الي يوم السور ثم طوى الكتاب ختمه ووجهه الى اصحابه وقال اقصيتم
شخصي بغيري فوالله ثم قال رفا رفا ارجوا الرسول نحي ما حلت من بين
المحظوظ وكانه كان مصليا وانصرت ثم لما مات جعفر ودفنه فمروا
معه هناك ثم غرم عبيده وغدا على الرجل بامله وفيه رطل اشيا
اليها هاشم قد مضى لسبيله يا عين حردى منك بالعبوات
وابكى على البدر والميزج يا عين على ارض غام طول حياتي
اه ابي كعب مضى لسبيله يا عين فابكي الحرد بالعبوات
صعب النسيك لا به لرم ولا فسل غداة الزرع والكر بايت
يا عين ابكي حيث جرح هاشم اعني بن عبد مناف في غار
وابكى لاكم من مشى فوق النري فلاحله قد اوقف رفا في

قال فصار القوم حتى اشر فرأى ثوب فبكوا بشدا وراواها ايها
واغراه فخرج الناس وخرجوا سلمى ابوها وعشيرة فظفروا واذا انجلوا
قد جئوا نرا صبيها وشعرها وعبيد هاشم يركون فلما سمعت سلمى صوت
فرقت اثرايها ولطرت خداه وقالت وها اسماء ما من والله انفلدت
الكريم والعزم من بعدك يا هاشم يا نور عني من لولدك الذي لم تر عيناك
قال فخرج الناس بالبكاء وانتهب ثم ان سلمى اخذت سيفاً من سيفها
وعطفت به على بكاها وعقرتها عن اخوها وحسبت ثمنها على نقد يادها
لرعى شها اقر المطلب في السلام وقل اني على عهد اخي ولان الجاني
على هرام ثم ان العبيد والامان ساروا الى مكة وقد سبقهم الناصر الى اولا
وعيال فاكلوا اهل مكة البكاء والغيب وخرج الرجال من تحت نساء
مسرات اشعره مشققا في البحر فخرجت نساء ساروا في عديتها و
تقدمت خلاوة ثوبهم حيث انهم لم يجلوه الى الحرم وانسانك تقول
فانها الناصر من افضل من شى. الفاضل بن الفاضل بن الفضل
اسد الثرى ما زال ليحكي اهل من ظالم او معتد بالباطل
ما ضل لمرية ارضه في حجة عليا وجهه كالسحاب لها طل
فزين العشيقة كلها وعما وها عند الهنا من طاعن بالذليل
ان انسيديع قد مضى بلة بالشام بين صحاح وبتاول
قال فلما فرغت من شعرها انتك الهم انبث الشفا فحدثت اقرب على
وجهمهم وقالت ليس لشرف انهم ضيعوا سيدهم واسلموا اموالهم اما
كان هاشم مشفقاً عليكم اذا نزل به الخبث ان تملوه الى بلده وعشيرته
يا عين جرجى فوصي مولك الهطلا على كريم ثوب في الشام ثم خلا
فزين الروى ذاك الذي من الشعر كما ما لم ير في يد من ساجلا
قال فلما فرغت من شعرها اقبلت ابنة صغير عليها هاشم تقول

الايتها التركب الذين تركتموا كرمكم بالشام رهن مقام
الم تفر ما قدره وفنار الا انكم اولى الروى ملام
يا عيني اسحق عليه فقد في اخي الحود والاضيا فلو انهم
قال وكان اخر من رثاه من بنا ترفه فانها جلت تدب تقول
يا عين جرجى بالبكار والمويل لا تخف في الفضل والفا الفضل
طيب الاصل في الفضيلة سحرى في الزايات اصل
قال فيك القوم عند ذلك وقولوا كذا به وقولوا جرجى ثم قدوا
اخاه المطلب وسودوه عليهم فقال ان اخي عبد شمس اكره في
اخى هذا الامر فقال عبد شمس واهم الله انك خائفة اخي هاشم
قال فوضوا اهل مكة بذلك وسلموا اليه فارتلرو وطاف في الكعبة و
استقايه وانراودة وداو التندق وقوس اسمعيل ونعل شيت وخص
ابراهيم وحاتم فزع وما كان في ايديهم من مكاشم الانبياء واثام
المطلب انا ما قلنا اشهد بسلي الحبل وجانبها الخاض وهي لا تلتها
او سمعت هاتفا يقول يا نبي النساء من بني نضار
يا لله اسد لي عليه بالاسنة واجبني من عين انظار
كي تسعدى في جملة الاقطار قال فلما سمعت شعرها تفتل
ياها واسد لك سترها وكنت امها فنبها هي تعالج نفسها اذ نزل
الى حجاب من ثوب قد ضرب عليها من اليك الى غان انسا وخص
الله عجا الشيطان الرحيم فلدك شعبة الحود وطامت وتولد اها
ولما وضعته سطم منه نور شعشافي وكان ذلك القرب نور
رسول الله صلى الله عليه واله فصحا وتسلم فبجرت امه من لك
ثم تطرف اليه فاذا هي شعرة بيضاء تلوح في راسه فقال نعم اني
شعبة كما سميت ثم ان سلمى ورجله في ثوب من صر وطنة وحنيا

ولم تعلم به احد من قريها حتى مضت لدايام وصارت تلاعبه شهيوت
 اليها فلما حمل له شهر على الناس فاقبلت القرايل اليها فوجدوها تالعا
 فلما صار شهران مشا ولم يكن على اليهود اشد منه واكثر ضررا وكافرا
 اذا نظر في ايدى امثلهما عينا وخفا وكذا لما تعلموا بما سيظهر منه من قبيح
 وخراب او طائفة وباهم وقطع اذانهم وكانوا اذ كانت ركبهم
 ابطال الاوس والخزرج وكانوا مطاعينهم وكان اذا خرج يابغى قريظة
 من حوله يفرحون به وبن اولادهم وكانت امه لاداس عليه احوالها
 ثم لم يسمع من ابن اسد بعد وقرى ياسر وبنين للناس ففصله وكان
 النبي الطويل والصبي وريضة فلم يشكره الى امه وكان يهشم عظامهم الى
 ابن الحنن البكري فلما ان رجلا من بني الحارث دخل ابي في حيا
 له فاداهما بين هاشم يلعب مع الصبيان قد غمهم بنو قريظة ففرقوا
 الى الصبي وهو يقول ما اسعد من اشد في ديارهم ساكن وكان يلعب
 هو يقول انا ابن فريضة والنصا انا ابن هاشم وكفى قال فناداه الوثن
 يا فريضة فاجاب وقال ما تريد يا عم قال ما اسعد قال شبيهة بن هاشم
 مات ما في له ويخبر عمو ويقيت مع اخي واخا الى من ابن اشد باهم قال
 من مكره قال هل انت تعلم مني رساله وتفضل لي امانة قال الحارث حتى اوصى
 ابيك الى عامل ما تاعني به قال يا عم انا وصي لك ملك ورايت في عهد مناب
 فافترقتم فمضى لسلام وتلهم ان معي رساله غلام ياتيهم ما تاتى ويخبرهم عن ابي
 عهد فمات ما اسر ما سيم وصيه هاشم وصيتهم نسله واداهم في القريظة واليهم
 الى قبائل الرجل واشتق على طيئته وارسلوا معها حتى قالا مكره من لغيره الا رساله
 الغلام ثم الى مجلس بني فريضة جلسوا فافترقوا صاها وقال اهل الفضل والاشتر
 يا بني عهد فمات ابيكم فله غلام عن نكرهم وقريظهم مضى اليهم يستضيئونهم قالوا دعاهم
 فاجابهم برضيه ابن ابيهم فقالوا واهم الله ما اظننا ان نرسل الى هذا الا فمات

اهم الحارث وانه لغير الفتحا من فضا حتر ويحز القلب من خطابه وانه يفتح القبان
 جري على الجاني يصير في كلامه اللبيب فاقبل على العلماء عاقل ادب الى عقله الكبار
 الى جلالتهما فقال عمر المطلبين عهد مناب
 فو هاشم الفاضل المشهور في الاسم
 فواظفهم اليه لبيد في الظلم
 فوالا نام واهل البيت والحرم
 المطلبين فقال له اخبرني عن علي بن ابي طالب ثم لم يدر يخرج معك اليها فلما شئت
 على اخيك ذلك فقال باؤم ان في ذلك لاسرار اذ به ثم انه لهما فخرج واخرج على
 نفسه لا يجره وركب مطيه وخرج وفدا حتى بلغه حواء في شعره احد فخرج سلمي
 ثم اقبل بعد النبي اشرف على عدي بن زب و قد سبق لنا مرود دخل المدينة فوجد شبيهة
 كلب مع الصبيان ففره الثور الذي اودع الله فيه وهو قد فرح بفرح عظيمة وقال انا بن
 هاشم المعروف بالقطايم فلما جمع كلامهم اذ اذع مطيه واداه اذن مني ابن اخي فاسرع
 اليه شبيهة فقال له من انت يا هذا فقد مال على ابيك واطنك احد عمو فقال له ان
 جئت المطلب واسيل عيرته وجعل يميل وقال ابن اخي احب ان تضي معي الى بلد
 ابيك وعومتك ويكون في دارك فقال نعم فركب المطلب وركب شبيهة معروسا
 فقال له شبيهة يا عم اسمي بالاقبي حتى ان ظلمت بالاقبي وعشيرة بها خيلوا اياها خذوني
 خذوا ما علمت انه ركب لركبها اهل الاوس والخزرج فقال ابن اخي في هذه الكفاية
 من كل يدته ثم سارا وركبا الجادة الكبرى حتى ادرى كها السامية الى الجبل فمروا ولا وسفيا
 مطيئها ثم ان المطلب ركب مطيه واخذ ابن اخيه شبيهة فقام وارسلوا معاهم وارسلا
 ورجعوا كذلك او معاهم على الجبل فمروا بالقم وهم في الرجال في جوف الليل فقال
 المطلب ابن اخي رهنا ورب الكعبة فما صنعت قال شبيهة ما اظنك ان القوم يلحقون
 بنا فاحذروا باعن الجادة الى الطريق السفلى قال المطلب وكيف يخفى امرنا عليهم ووقوا
 لعل علينا قال اسر وحيي معي ان يخفى امرنا عليهم قال هذا المطلب فمروا وطول

مخيفها مع

ثلاث طبات وسبعة مبر وجهر واذا بالنور على من وجهر كما كان فقال ابن ابي
 انك شئت انما عظماء عند الله فان الذي عطاك هذا النور يصرف عليك كل محدور
 فان عينا هو مخاطب ابن ابي ابي لوركة كما الخيل وكان ابن ابي هو دغلا او ابي شبة علوا
 انه هو الذي يخرج من ذرية من يهودهم هو العذاب ويكون قارب ديارهم على يد
 وقد بلغهم في ذلك العود ان شبة قد خرج هو وعمر ولا ثالث لهما فدعكم الطبع في ظله
 فخرجوا وخرج معهم سيد من سلالة اليهود فقال له دجبر وكان له ولد فقال له لا طيرة
 فخرجوا وعلب مع العبدان فاخذ شبة عظم وعمر وصوب يراين دجبر فتمت راسه
 وخرج شبة هو وصوب وقال ابن ابي لوركة فخرجوا وعلب وانا ولب دياركم فبلغ الخيل
 الى ابيه دجبر فاملا عظماء فلما علم انه قد خرج مع عمر ادى باعاش اليهود هذه الخيل
 الذي شئت فخرج مع عمر واما ثالث فاسر عوا اليه واخوه فخرجوا وكان عدد
 سبعين فارسا فخرجوا لبيشبة وعمر فقال لعمر شبة اعم ارنق حتى اربك ففداه الله
 فانه لم يفرقه من الغوم فخرج على الطريق وجعل يرمي وجهر في الزايب ويدعو ويقول
 في ديار ارب الطلام القامرو الضالك الذي والجر ارب ارب السبع الطلاق ايقسم
 الا ارب اسلك بحقي الشيع للشفيع والنور السويع ان فودعا كيدا عدا شاة حيا
 سنتم دعاتهم كذا ش الخيل فخرجهم فوقف الخيل لا تقدر على المصير فقال ابن
 دجبر لا طيرة ابن هاشم اصوف عاهدا الخطاب وكثرة الجواب فخرج لا تشك فيك يا
 ابن عبد مناف فانتم السادات اعلى انا ملو جانا ليهن كيدكم وليكن خيبتكم ذلك
 الى انك فافد كك مصباح بلد ثاقل الى شبة اربك نظرون الى بعين العضب
 فكيف يكون في خلوكم الخيل ليكن لما ارب فودعه الله ففداه هذا الكلام وكذا وسار
 الى عمر فقال للمطلب ابن ابي انك عند الله شاة انتم جعل بعينكم وسار وسار الغوم
 وبعين قال لهم لا طيرة لم يخلوا ان هؤلاء معدا السحر والواي قال يا بني اسرائيل يا امر
 الكليم فخرجكم هذا الكلام وعمر فافدوا فزجل فاجعوه من ديارهم شاهدين سبونهم
 وودعه واشبة فلما اثيرا قال للمطلب لان فودعه الخيل فافدوا واخذ المطلب حوسر

في شبة الك

وكان حوسر اساعدا وجعل فيه سماري برا اليهود فقتل بها عبد لا طيرة فانه
 سيد وقداما وقد اخذ اخى ورجى بها فاصاب رجلا اخر فقتل رجلا اخر فاصاب
 ورجى الرجوع فقال لهم لا طيرة عار عليكم الرجوع عن اثنين قال من يصبوا عينا
 بغيرهم فلا بد ان تغرب بغيرهم ولا تغلبهم ولا يمكن في الغوم الشيع من وكان من يهود فود
 ذلك حلو عليه حلا زجل واحد وجاء لا طيرة الى المطلب وقال فليط الكلك بما فيه
 المصلحة ويرجع عنكم قال شبة اعم ان الغوم فادعوا عاقل فقال المطلب باعاش
 اليهود ليس فيكم شفيق ولا حبيب والمقام لمن عومر حتى لم يضر فوارا جعب فقال
 لهم لا طيرة كيف يرجع هذا الجمع عا شاة ونحن قد خرجنا ورا ثاقل ان زده الى امر فقال لهم
 المطلب انهم قوم ظالمون لعداكم في الكلام والطلم الملام ثم قال المطلب انما عر حتى ان
 ففقي الى هومك فان كنت تعرف من الغوم الصدق فارجع معهم حتى تكبر وشيع
 فوالع ارجال ثم تعود الى بلد عومك قال اعم لا طيرة انك كلامهم انهم اعدا شاة قال
 فودعه قال ثم ان المطلب قال لهم يا رب الشيطان بنا تمكرون وعلينا
 ففدوا لو انما ساقا اليها الكرم فشا ومنكم ان تير الى القتال ففدوا كلام
 المطلب قال لهم لا طيرة ما تعلمون ان هذا قدس حتى عبد مناف الذي يفرق العرب
 من يري اليه فله عدى فاة ففداه طير ليس له اذكر فقال له رجل فقال له رجعي من يري
 من يفرق وكان لا طيرة عليه من انا ارب عليه وانك ذك عتي فقال لهم ذلك مشد
 فاشهدوا يا من حضر ثم خرج جميع الى المطلب وهو لا يعلم به حتى قرب منه فقال
 له المطلب لا تشك ان زدها ففدوا ففدوا طيرك ثم ففدوا الشيف وقال ففدوا هاراسا
 المطلب ابن عبد مناف ففدوا من ساعته ففدوا ليهود واطا طير على اري لا طيرة جا
 سوا حواير فضفب عفا شاة ففدوا من يري اليه فله عدى ما يري فقال له عا شاة
 ما هذا المطلب الا طيرك شاة لرب الباشا قال نعم انا ارب اليه ورجس ففدوا عا
 المطلب ففدوا من اول الثما حتى ففدوا من الليل كره اليهود ففدوا لا طيرة
 المطلب ففدوا عينا شبة ففدوا لان دعوا حتى ففدوا على المطلب ففدوا كذا كذا

الشيخ

ه

لشعبة

بغيره قد تارت كاتما قطع الليل المظلم وقد سدت الافق واذا بصهيل الخيل
 فاعلموا انهم واصطفوا لالاسته واذا هم ارجاء وهم قران الاوس والحزيم قد اقبلوا
 من الدنجر مع سلى وابها فلما نظرت الى اليهود جميعهم على جوب المطلب صاحبه
 صهروه عظمته وتالت باوليك ما هذا العقال فتم لا طيرة باليمن به فقال له المطلب الى
 ابن اعدا قلنا اننا انما من الموت ثم خرب السيف على عاقبة فطمعوا بضعفين ومجمل
 الله يروى الى النار ويمن النار ويملك العزبان على اليهود فما كان الا قبله حتى
 اباد ويجمع اليهود عند ذلك عطفوا عن المطلب والسيف مشهور في يومه وقد وقع
 الغوس الى ابن اخيه فلما جالت الكناش خاضت سلى على ولدها فامست الى القوم
 وكان مطا عظمهم مسكونا من العقال فقد سلت الى المطلب وتادته وتالت من
 الهام على بل بط الاسد والمطاط من القوي شلبها الى المطلب هومن يريده شفا
 على شدة وعز الى عز وهو لا شفق عليه منكر انما يرجون يكون صاحب الحرم والمول
 على الام والاعز للمطلب فلما سمعت كلامه تالت مرجا واهلا بهلا ولم لا تلتاذني
 في حملك ولدتا من بلدنا وانا طر شط على اسيران رزقت من ولد يكون عدي ولا
 يقاد في فقال له المطلب كان ذلك ثم اقبلت على ولدها وتالت باولدي فزجبت
 مع غاك وركنتي والان ان اردت ان ترجع معي فارجع وان اخفرت عاك فامتن شدا
 فلما سمع كلام امرط الى الارض فقال له امر باجني لم سكنت وانت طلق لسان
 بترى النجان فوجع اسبك ان لا اصنعك عن شهوتك وان عر على فرائك باولدي
 فرفع راسه وقد سبقه العيرة فقال يا اما ما خشي عاك لك لا تخرج على عصبانية
 لك ولكن احب مجاوره بدي وفي وانظر الى عريش وعشيرة فان امرني بالسيرة
 ولا ارجعت عند ذلك بك وتالت له اذ كان كذلك فقد سمحت لك رضى
 معي وقد كنت سنا من غيرك فلا تنس ولا تقطع اخبارك عني ثم جلست ورجعت
 وقالت بان عبيد مناف قد سلك اليك الوديعه التي استودعنيها احوالك هاشم
 بالهد والميثاق فاحفظها فاذا بلغ ولدي مبالغ الرجال ولم اكن حاضره فاعلموا

من ثم وجعته فقال لها المطلب تكلمت بما فعلت واجعلت ما صنعت ونحن لا
 ننس حقك ما جيتا ثم عطف عليها يودعها فقال له حنونا ومن هذا
 الشاب والحنيا ما تريد وفي شكرها المطلب واراد ان اجترسا واحتي فربما كنت
 لك ضايت شعاعها واثارت لكجنته فقلت اناس يظنون ان الله واذا هم بالمطلب مجمل
 ابن اخيه الوه عنده لوان هذا بان عبيد مناف الذي قد ضايت به البلاد
 فقال له المطلب هذا عبيد فقلوا ما اعمل هذا العبد فسموه الناس من ذلك
 عبيد المطلب واقبل الى منزله وكنتم امره وقد عجب لاس من قومه ومنهم من لا يعلمون
 انهم قد رسل ثم انظر لهدى له ايات ومعجزات ومناقب ودلائل تدل على النبوة
 وقال ابو الحسن البكري حدثنا اشيا خنا واسلا قنا الزوات لهذا الحديث انتم
 قدم المطلب وشبهه الى المحرم وكان بين عبيد زور رسول الله كانت فريته فترك
 به وادعاهم مصيبتهم وركبهم نازلة اودهم طارف او نزل به ثم خطوا
 بنوهم رسول الله فكشف الله عنهم ما نزل به ثم قال وكان اعجب نازلة نزلت بهم
 ظهر لهم جري من اصحاب الغيل وهو ربه من الصباح وكان ملك اليمن وقيل
 ملك الحبشة وهو صاحب الغيل الذي ذكره الله في كتاب العزير وكان قد اشرقت
 مناهل مكة على الهلاك وقد حلف ان يقطع اثارهم ويهدم الكعبة ويهوى ايجارها
 في حجره فذهو يحفر ساسها فكشفه الله عن البيت واهله بركة عبد المطلب حين
 رسل الله قال صاحب الحديث ما اما اجتمع عليه الزايات واصحاب الحديث
 نزلت برا من اهل مكة يارض الحبشة في تجارة فدخلوا في كفة من كاش لصادق
 ورا فذهبا لار بطلون عليها ويصلون بها طعا ما لهم وحلو ولم يطفقوها
 فذهب رجع فاجع جميع ما في الكعبة فلما دخلوا لوان فعل هذا لو كان بها
 خمار من عرب مكة فخير وايد لك الخاشي وكان ملك اليمن وملك الحبشة واهله
 اعلم قال ما اوحى معبدنا الا العرب وعصبة ذلك عصباشد بلان قال لا فرق بين
 اكافوا معبدنا فارسل وزيه ابره من الصباغ وارسل معبدنا بعاة قبل وارسل

لما قال فقال له عبد المطلب اني قد ادم الى الملك بنفسه فاما الملك فمات في شهر
 اربع وخمسة عشر من الشهر وجعل الملك على امره ثانيا بعد عامه على جيبه وارسا
 العليل ان يحضره فاحضره وكان منهم من قال ان المذموم وكان قد ركبوا على
 راسه فزمن من حديد فخرج جلا راسا بها لانه كان قد طعنوا على حنطه
 سبعين هند بن وعلمه الحرب ووقف سياسي من ورثه فقال له الملك اذا
 رايتون هذا شئت اليكم عند دخول هذا المكان فاطفئوا عليه حتى يدوسه بكلكل
 فدخل بهم عبد المطلب وهم صنفون فخرج ما يامرهم الملك في عبد المطلب
 باهوت وهو لا يفت الى احد منهم حتى جاوز اصحاب العليل فامر الملك بالطلاق
 العليل فاطفئوا فلما قرب من عبد المطلب بكى العليل الى الارض وجثا على ركبتيه
 سكن راجعا وكان قبل ذلك اذا حضره سياسي واطفئوا على الغنائم فخرج بها
 ويضرب بجر طوسه فترسيفان فلما قرب من عبد المطلب سكن ولم يقبل شيئا
 فقبض الملك واصحابه من ذلك فالتقى احدى في قلبه اجمع والفرح وارفعوا فاقصرو
 وورق فلبه فاقبل على عبد المطلب حتى اجعل به سيرة ورجب والفت الى الاسودين
 مقصودا لاني حتى يطلب هذا الرجل المكي فاضى حاجته وقد كان الملك يظلم
 على هلاكه فبذل ذلك ثم قال للملك من انت وما اسلك فارب اجل منك وجمادى
 احسن منك فبصره ذلك عندي ما سالك ولوسا لتي الرجوع عن يادك لعلك
 فقال له عبد المطلب استأذنني من ذلك الا ان قولك انما هو عينا واما الذي
 ثابته فافتركت فداهدها للجاج الذين يقصدوننا من جميع القواحي فان لبث
 ان ردها على فاقبل فامر الملك رجلا احضار فاحضره ومن ثم قال الملك هل لك من
 حاجته فبصره هات استأذنني فقال عبد المطلب اني ما اريد غير هذه فقال للملك
 فم لا استأذن في بلدي فاقبض لا ايد من كعبتك واقتل رجلا لكن يعظمه ليد
 عندنا لوسا لتي فيها فبذل سواك فقال عبد المطلب استأذن في شئ من ذلك
 فاحلم ذلك قال ان لها احضارها عنده فقال الملك اعلم يا عبد المطلب ان

لما قال فقال له عبد المطلب اني قد ادم الى الملك بنفسه فاما الملك فمات في شهر
 اربع وخمسة عشر من الشهر وجعل الملك على امره ثانيا بعد عامه على جيبه وارسا
 العليل ان يحضره فاحضره وكان منهم من قال ان المذموم وكان قد ركبوا على
 راسه فزمن من حديد فخرج جلا راسا بها لانه كان قد طعنوا على حنطه
 سبعين هند بن وعلمه الحرب ووقف سياسي من ورثه فقال له الملك اذا
 رايتون هذا شئت اليكم عند دخول هذا المكان فاطفئوا عليه حتى يدوسه بكلكل
 فدخل بهم عبد المطلب وهم صنفون فخرج ما يامرهم الملك في عبد المطلب
 باهوت وهو لا يفت الى احد منهم حتى جاوز اصحاب العليل فامر الملك بالطلاق
 العليل فاطفئوا فلما قرب من عبد المطلب بكى العليل الى الارض وجثا على ركبتيه
 سكن راجعا وكان قبل ذلك اذا حضره سياسي واطفئوا على الغنائم فخرج بها
 ويضرب بجر طوسه فترسيفان فلما قرب من عبد المطلب سكن ولم يقبل شيئا
 فقبض الملك واصحابه من ذلك فالتقى احدى في قلبه اجمع والفرح وارفعوا فاقصرو
 وورق فلبه فاقبل على عبد المطلب حتى اجعل به سيرة ورجب والفت الى الاسودين
 مقصودا لاني حتى يطلب هذا الرجل المكي فاضى حاجته وقد كان الملك يظلم
 على هلاكه فبذل ذلك ثم قال للملك من انت وما اسلك فارب اجل منك وجمادى
 احسن منك فبصره ذلك عندي ما سالك ولوسا لتي الرجوع عن يادك لعلك
 فقال له عبد المطلب استأذنني من ذلك الا ان قولك انما هو عينا واما الذي
 ثابته فافتركت فداهدها للجاج الذين يقصدوننا من جميع القواحي فان لبث
 ان ردها على فاقبل فامر الملك رجلا احضار فاحضره ومن ثم قال الملك هل لك من
 حاجته فبصره هات استأذنني فقال عبد المطلب اني ما اريد غير هذه فقال للملك
 فم لا استأذن في بلدي فاقبض لا ايد من كعبتك واقتل رجلا لكن يعظمه ليد
 عندنا لوسا لتي فيها فبذل سواك فقال عبد المطلب استأذن في شئ من ذلك
 فاحلم ذلك قال ان لها احضارها عنده فقال الملك اعلم يا عبد المطلب ان

بارب لا ارجو له سواك	بارب فاصنع منهم حكاك
ان عدوا لبيت من عاداكا	امنه من ان يحضر مواضراكا

في
الطلب

ابن جبريس وقد نشروا شعورهم وهم يقولون بالدار ويطشرون بالاجابة ثم
قال ابن جبريس انما قالوا الذي في وجهي قد علا وانما كان ذلك كاشفا لما لم يكن
فخرج القوم ونصرتهم الى القصر فمياهم كان ذلك اذا اشرفت عليهم غيرة القوم وقطارت
الضعف والرجح لهم ربحا لا سخرتم الكشف الفجار عن الغيب فظروا اليه كاترا الجبل
الظلم وقد البسوا الجهد ووجهه من شدة اشتد ظلمهم وانهم لم يبرأهم وفتح عبد
المطلب ردعا فوالله ما اتم عبد المطلب دعائه ونصرته حتى دقت العجل مكانه فصر
عليه الفيلان ونزول الساسه فلم يذعن اليهم فوضعه الجيوش دهنوا فقال الاسود
ابن مقصور وهو على السبابة ما الخيرة لوان الغيل قد دقت فقال الساسه عريه
فصرخوه فما عا باللال ففعل من ذلك ثم اسرهم ان يعطوا راسه ففعلوا فصرخ
واجبا فاسرهم فوجه قوت فقال الاسود صرخا ففعل ثم بعث الى الملك واعلم
بذلك فقال الملك لعلي بن ابي طالب اني قد مضى فقال ليس من حبيب كذا في الجبريس
فاجبت للقوم رسول الله من عندك واطلب الصلح ولا تخبرهم بما راى الغيل للبلان يكون طرفا
الظلمهم فبكروا واطلب منهم ربا لا بعد من فعلنا ويؤمنون لنا يا اخي وادع
كفينا فاذ افعل اذ ذلك رجينا عنهم فقال غل ادخل رسول الله على الاسود وكان
اسير حاطة المعبري وكان يرم الجيوش وصد وكان له خلفها ففعل الاسود هل
لك ان تكون انت الرسول اليهم ففعل ان يكون الصلح على يدك فقال حاطة لها انت
سائر اليهم فان صالحوها والا وجهته برؤسهم ثم سار وهو يحجب بنفسه قال عن سيد
فرب فقال هو المشبه الفجار وكان عبد المطلب قد دخل من ردفه وعلم الرسول من القوم
فلا نظروا اليه عبد المطلب دهنوا فقال لعبد المطلب ما الذي انى بك قال
مولاي ان ابره قد عرف فضلك وذهب اليك المحرم واليعت وقد ارسل اليك ان تقوم
بعد من شغل لادرجا لك بعده هم ثم تقوم لم يسم ما اقدم من الكف فاذ اضلم هذا
دجع عنك فقال عبد المطلب اني قد ابرى بالسجدة عن شجنته الا انه والصبابة
ونفعل في يدنا عن الظالم ونصرف جرائنا عن الماء ثم يبلغ صاحبك عندك ذلك واما

هذا

هذا البيت قد سبق من القول فبان ان لربنا يتبع عنده فوالله ما كبر على ما جعفره من
لربنا فان اراد صاحب السبابة ان لا يطعم فليطعم فان انا سمع الحناطه كلامه
صفت ولان انما عبد المطلب فظلم لعبد المطلب ما في وجهه فلم يبره دون ان
يضع على حجره ويرافق طينته والارض وقال دعه فربى لولا انك رسول
لاهلكك قبل ان ياتي صاحبك فخرج حاطة الى الاسود واعلمه ما كان من امره ثم قال
هو لا قوم قد غلبت دماهم والى عبد الجان لا زال القوم بعد هذا واعلم ان مكة
خبر عن هذا فاسرع الى الغيبة قال الراوي فخرج الجيوش بالزحف فصاروا نحو الحرم
فلا فوجاهه جاتهم اسرهم من حيث لا يشعرون ولما هم فخرج من الظلم كالصايرة
الراوية فسمع بعضها بعضا وهي كالخال الحناطه ففعل بها كل خير فثارت لها احد
في مقامه واشتد بين رجله كالقدس وكبرها كالحجس وقد غالت الظهور وادفقت
واشدت فوق الصكر والشرع وجولهم وعرضهم ففعل انظر القوم الى ذلك حافوا الى
ما هذه الظهور والى ام رملها ففعل هذا اليوم فقال الاسود ما عليك من انما طير شغل
ونفها ففعلها ثم قال على عيسى بن علي حتى رده فاعاد كذا ففعل فوسد وادركه ففعل
الظهور يستاد نزال فاني هلاك القوم ففعل امته صرلها حتى تحت بولي السداد
بالفدا انما الظهور والمطهر لربها اضلوا ما امرهم ففعل ففعل ففعل ففعل ففعل ففعل
ففعل الظهور واخوها وكانت ولحصاده وفتحت على راس حاطة ففعلت من البصيرة
الى راس الحناطه وزلت الى الصدد فخرجت من ديرة ففعلت الى الارض وفعلت
فانقلب صرلها ففعلت القوم ففعلوا ففعلوا ففعلوا ففعلوا ففعلوا ففعلوا ففعلوا
الرسول حتى ربه ففعلت الحصاد على راسه ففعلت من ديرة ففعلت ففعلت ففعلت ففعلت
لما نظروا الى الظهور ففعلوا ففعلوا ففعلوا ففعلوا ففعلوا ففعلوا ففعلوا ففعلوا
الى انزل الجيوش والصو ففعلوا ففعلوا ففعلوا ففعلوا ففعلوا ففعلوا ففعلوا ففعلوا
فوق في جبريس ففعلت من ديرة ففعلوا ففعلوا ففعلوا ففعلوا ففعلوا ففعلوا ففعلوا
العجب من ذلك فان ربه ان جبريس كان لراخ حنا السبابة ففعلت وقال انا ممن

تغير

الماورثا جميعا كالمؤثر وبشره وقالوا لعبد المطلب عفاي صاحب الغلام
ثانية فضى ان يقع الشرم على عنقه وبقيته الله ما فيه الفرج ففادنا يا فرج الله الشرم على
عبد الله فقال عبد المطلب ففض الله الشرم الكهنة ثم سألوه وعبد الله الى المخرج
الناس من وادى صوف فلما رصل المخرج على ظهره يحمل ففند ذلك صرير امه
وجعها ونشرب شعها ونشرب الثوب اجتمعتهم وهو اهل الابدري ما يصنع ما يظلم
من الخرج فلما راها ثارنا لالحا لعمد على نحره صفت من ذل وهو هو قد اضطر
جوارحه للماركة عبد المطلب ثم اضطلع عبد الله ولد له بعد هو لادبع عبد حامد
ولا قول فلما رخص للملا نكة العشم ونشرب اجفها وادى على رطل وقصر على رطل
وهو بقتلوا ابنه فقال الله نعم يا ملا فكن في بكل شئ عليم وقد انبئت عبد
لأنظر صبره على كل شئ فبينما عبد المطلب كذلك اذاءه عشر رجال علة خفة في اديهم
الشبه والواو ابنه وبن ولده فقال لهم ما شئنا قالوا الراجح دخلت فخرج لي اخا
ولو فقلت ان اخوانا ولقد كلفت هذه المرأة ما لا تطيق ونحن اخوان من بني مخزوم فلما
راهم فلما واو ابه وبن ولده وضع رأسه الى التماس وقال يا رب قد مضى فان امض
حكك وادى بعدك فاحكم بيني وبينهم فالحق وان شئنا الحاكم فبينما ذلك اذا
اضل عليهم رجل من كبارهم فقال له عكر بن عاصم واخا بيه الى اذانك اسكوا
ثم قال يا ابا المحار اعلناك فلا يصح سبنا لا يطع والحقوى عليها فلو قلت بول الله
هذا الصادق سب عبدك بلزك عارها وشانها وهذا لا يليق بك فقال الزبي فاعكر
اعقب رب قال ان ذلك على ما فيه الصالح قال ما هو يا عكر ثم قال ان معاني بلادنا
كانت عارة ليربح الكهان ارفع منها عشت ما تكون في صهيل الناس وما يفتحي فسرهم
وفي لئان لها صاحبنا يخرها بذلك فلا يصح كلامه اصفى المبر وسكن ما يجمع رايهم
على ذلك فقالوا ابا المحار لقد حكمك عكر ما اتوب فاحذر عبد المطلب ولده و
اضل الى منزله واخذ فاهرا لفرقا لكانت واخذ منه هدنة عظيمة وكان اسم الكاهنة
اتم لجان فلما كان بعد ثلاثة ايام خرج عبد المطلب في قوم الى الكاهنة فقامت

٢
فلما احضرت الحقائق
واخذت الشفرة بيد
وهو لا يسمع
٢

الكتاب في حق الله تعالى فقد تم حيد المطلب اليها بعد ان وقع اليها الهدية
فانها من امره فقال انزلوا هذا الصالح اليها فاجابوا نعم انزلوا هذا الصالح اليها
فانها من امره فقال انزلوا هذا الصالح اليها فاجابوا نعم انزلوا هذا الصالح اليها

عند هاتان قول	باسمها الفتنه الاخبار
الآن اليك مع الاشرار	خذوا فمواصل الفجار
ومن صميم العز والافوار	خذوا بقول صح في الاشرار
ايتكم باسم والافجار	اهل الضياء والنور والفجار
من هاشم بنه في الافجار	فودام من خالفه الحجار
ان يطرع عشر من الاكدار	من غير ما يقص باذن البار
فولده يومه للاسذار	ثم انما الغش اهل المطلب قال

فكانت النازقة تلبس حجابك المظفر في أرواغها وتغلب الجبل في ولدانها فقلت وزيد
البيضاء وأصبا الجبال المرتبة وطلح الأرض لمدحجته أن هذا القبي الذي كثر
سوف يقولون أنك وبطلهم وإن سار شريك الخلاصة فكبر عبدك عندهم قال عشرة
من الأبل غاث رجوا إلى بلدكم واستغفروا الأزام على عشرة من الأبل وعلى ولدكم
فإن يخرج عليه الشهر فزيد وعشرة فوئى هكذا إلى المائتين ثم خرج على الأبل فنجوا ولدكم
فخرج الغنم ورجعوا إلى مكة واجتمع عبد المطلب على ولده وبغيلة فقال عبد الله بغير علم
بالمائة شفاؤهم من أهل وزكك على ثم عبد المطلب أن يخرج كلما مع من الأبل
فاحصرت وأرسل النبي عمران فأقوا الأبل على شدة ما ظهر وقال إن أراد الله جيرا
ووفى في ولده وإن كان غيرك على فمكة ما من جمل أهل مكة يهتدون لكما منهم
من الأبل وأقبل عبد المطلب على غلظته فاجتمعوا بعدة وقد أوتيت عنينا بالبيكا فاجرها
بذلك فخرجت وقال لنا يوم من دني أن يقبل على الغداء وبها عتي ولدك وكانت ذاة
بها وقال كثر ما كنا بها سارنا من زرع والخرى وكانت كثره العول والذئاب
وكان لها جمل شافوا للعرب وجال شافوا إلى الشام فقال على ما إلى ما إلى
مطلب معي دني ألف نافر لقد منها البصر على الزيادة فشرها عبد المطلب وقال

او جوان يكون في ابي بارضى ويصنع كوفي وانا الناس بكافه في فخر ورجوعه
 عبد المطلب فواسر واما في الكنية وطاف بها سبعا وهو با في الله ثم ان
 بهرح عنده طلع الصباح سرعاه الابل ان يحضرها فاحضرها وانه عبد المطلب
 سيرة فطيمه وبنوهم والبسوا ثوبا به دايمة الى الكعبة وفي يوم الحبل والسكن
 والزا فطيمه فالت باعبد المطلب لم ياتي بذلك حتى يظن قال ان فاصدا الى
 ربي اسئل ان يغفر لي الفداء في ولدي فان يغفر لي فاصدا في ربي وكنت
 ورجعت الى كسبي وفصير وملوك الهند والصين مستغفرا على وجهي حتى روي
 والاربعون بعد يومين كما في اواسع من الدجج وسال في الكعبة والناس حوله فظن
 فقال لهم ما حشر من حضر اياكم ان تعود والى فدي لى كاضلهم بالاسر وتحووا
 بعني دجج ولدي ثم انزعتهم من الابل وضفها وعلق اسنار الكعبة قال
 اللهم اترك اخذ ثم انزعتهم من ارض صاحب الفدا ان يحضرها فخرج بهم على عبد الله
 فقال عبد المطلب لرب الفداء في الابل عشرة واربعين صاحب الفدا ان يحضرها
 فخرج بها فخرج بهم على عبد الله فقال ثارت فريش فودعت عنك يا عبد المطلب
 لكان خبرنا ان تخشى ان يكون ربك ساخطا عليك فقال لهم ان كان الامر كما زعم
 فما السبي اولى بالاعتذار ثم قال لهم ان كان دعاي حاك فديجب من كثرة الذنوب
 فانك عفا الذنوب كاشفا لكره لك على بعضك واحسانك ثم زاد عشرة
 من الابل ورسق بطرفه فخرجوا فقال لهم انتم فعل السراخفي ولت بالمطرا
 اسرف عنى البلاد كما عرفت عن ربي الذي وفي ثم ارض صاحب الفدا ان يحضرها
 فخرج بها فخرج بهم على عبد الله فقال عبد المطلب ان هذا لبي يركب قال لعل
 بعد العسر لم ثم اضاف الى الثلثين عشرة اخرى فقال يا رب هذا البيت والعباد
 ان جازي ارب الدلال وصبر في الصبر والعولي وامن صاعقة ماضي فوسق
 المجداد فانك ليد في البلاد ثم ارض صاحب الفدا ان يحضرها فخرج بهم
 على عبد الله فقال عبد المطلب كيف ابدل فاك باولدي الفداء وقد علمت انك

يا بشاء ثم اضاف الى الاربعين عشرة اخرى ارض صاحب الفدا ان يحضرها فخرج
 بهم على عبد الله فقال ان ارض صاحب الفدا ان يحضرها فخرج بهم على عبد الله فقال
 بعني ان رجعت في ربي صدي في واطي هذه فقامت فاطمة واصاف الى انفس عشرة
 اخرى وذلك يا رب وزعتي ولدا فدي صدي عليه اكثر الناس وعاد في فريش
 ارجع ان يكون لي سيدا وعصا وان يوسدي في الحجد ويكون ذكرى بيك فخرج
 فخرج لثوبت تعلم يا رب ان ارحب ا ولدي لي واكرم لى ولدي وان يا رب قد يش
 بهذه الفدا ونا فبها ولا تشمت والاعدا ثم ارض صاحب الفدا ان يحضرها
 فخرج بهم على عبد الله فقال عبد المطلب ان لكل شئ دليلا ونهايز وهذا الاس
 ليس ولا تشمت ولا تشمت والاعدا ثم ارض صاحب الفدا ان يحضرها
 فقال لهم انتم ربك الطاروا ربك ان ذكارت وقد شربت عليكم بحلى
 برفيع على قلاوعد في ولا تشمت طام ارض صاحب الفدا ان يحضرها فخرج
 فخرج بهم على عبد الله فقال عبد المطلب ان لكل شئ دليلا ونهايز وهذا الاس
 المنع الا الطاروا ربك ان ذكارت وقد شربت عليكم بحلى
 عشرة اخرى ارض صاحب الفدا ان يحضرها فخرج بهم على عبد الله فقال عبد
 المطلب الجمل وبكسكن يدوهم الناس ان يتبعوه مثل المزة الاولى فقال لهم اذنت
 ان عارضت في ولدي احد الا ترضى نفسي بالسكن واذا في حقى انفسكم
 ربي فاعبد وولدي عبد بفعل ما يشاء ويحكم يا رب فاسكن الناس عنده ثم اضاف
 الى الثمانية عشرة رجلا يقول يا رب اليك المرجع وان ترى وتسمع ثم ارض صاحب الفدا
 ان يحضرها فخرج بهم على عبد الله فقال عبد المطلب فاقبنا عليه فاقبنا فاقبنا
 فاقبنا اليك رب وعذبنا به لئلا ينجح ناس البكا والويل والارضاء فعند
 ذلك صاح عبد الله في واد فوال يا رب اما تخشى من الله كم زاد عولي عليه فليكن
 فخرج في فدي فخرجت من عرضك الى ذلك في حقى صابر على فضائرك وحرك
 كنت يا رب لا تغدر على ذلك من ذنوبك على ابناء فديبك ورجلي فديهما

الى بعض وتخطو حصى ثلاثي عنك عيني واحضض ثيابك من دمي لئلا تظن
بالدم فتكون ذاك البساق لم تذكره الخ من علي البات ولو صلب بالبناء ما بيني واللة
اعلم ان الله يبعث بعد هذا لدا لعا لزم من اجل عرا على نكتهها وسكن ومعه لوان علم
وقال الله بعد بعث اوصيك ببقك خيرا فان خفت ذلك فمضض عني فاذك
تحدث صابرا ثم قال عبد المطلب بعني على ابد لي كلامك هذا ثم لي حتى اخضب
فحجته الموع ثم قال يا قوم اهل دار كيف ترضون علي وفي في خضار واني اخاف
ان يغتفر مني ثم ما ويقض لنا الكبري خفاف بها سبعا وعاشة ورج ومهده وزاد في
دعاهم وقال يا ربنا احضرنا فاني واخبر رضائنا ثم راعى الابرار عشرة فوافوا انهم
قال اللهم ارحمنا وتري ونوسلي وكبري ثم اوصاهم الفلاح ان بعض بها بعضا فها هم
الاسم على الابرار فخرج الناس عبد الله من دياره واقبل الناس من كل مكان فها هم
الخلاص واخذت اموي نعمة اذ ابالها فخذت ولدها وفاة وشوصه لاصد
ثم قال الحمد لله الذي لم ينجني بذلك ولم يثبت في الاعداء واهل العدا فها هم
لكذا اذ سمعوا هاتفا من داخل الكعبة وهو يقول قد خيل الله منكم الفداء وقد
نزع المصطفى خاله فرب يخرج اليك بالابرار خضض بك وبابك المصطفى
فخرج الناس بنج الابرار فقال عبد المطلب مهلا راجع وفي مرة اخرى فان هذه الفلاح
ضبيب وتخطى وقد خرجت على ودي شعر تركت من الابرار وهذه مرة واحدة فلا
دوم ما يكون من الشا بنز كوني اعاد وفي مرة واحدة فقالوا المفضل عازب ثم انه
سجل الكعبة وقال اللهم سامع الدعاء وسابع التضرع بعد الحمد والكرم فان
سنة يا مولاي مننت على ابد لي هبة منك فاطمرا لابرها مرة ثانية ثم اوصاهم
الفلاح ان بعض بها بعضا فخرج الاسم على الابرار فخذت فاطمة ولدها وذهبت اليه
فها هو ان اليه الناس من كل جانب ومكان محبوس فخرج محبوس فها هو ان الله عليه
ارسل عبد المطلب ان يخرج الابرار فخرج عن اتره هاتوا هاهنا الناس وقال لا لهم لا تمضوا
هنا الوحوش والطيروا وفي فريضة سنة في الدار ما لابر الابرار هذا الزمان ومعه عبد

المطابق

المطلب وابولده طياراً انكروا والاحبار وقد تخلصوا له اسلام فقالوا لبعضهم البعض
فقالوا انصبي هلاكاً من حيث لا تشعرون احد فقال كبيرهم وكان بنى سريان وكانوا لداً
فقال لهم اعلوا الطعام وضعوا فيه ثياباً واثاراً واثاراً الى عبد المطلب فعملوا له هداً اماً
تخلصوا منه فخرج القوم على ذلك فقصتهوا الطعام ووضعوا فيه ثياباً واثاراً واثاراً
الى عبد المطلب من ثيابها ثياباً فخرجوا من احد بصرى فخرجوا الى الباب فخرجوا الى
فاخر ركبته من ثيابها من اين انزل ثيابها من اين انزل ثيابها من اين انزل ثيابها
الى عبد المطلب انك فاحذثها فخرجوا من الثياب فاحذثها الى عبد المطلب فقال من
ابن هذا عذرك قالوا فاحذثها فخرجوا من الثياب فاحذثها الى عبد المطلب فقال من
منزلة الطعام فدخل في امان فخرج وقال لا تاكلوا مني فخرجوا من الثياب فاحذثها
دلائل نور رسول الله فخرجوا من اكله وخرجوا من الثياب فاحذثها الى عبد المطلب فقال من
انركم من الالهة وتحققوا للطعام فخرجوا من الثياب فاحذثها الى عبد المطلب فقال من
الشيء او اسلخاً الرواة لهذا الحديث انما قد اقبل الله الفداء من عبد المطلب فاحذثها
عبد الله فخرج فاحذثها فخرجوا من الثياب فاحذثها الى عبد المطلب فقال من
في طلب ورجل من المال كل ذلك رغبة في نور رسول الله فخرجوا من الثياب فاحذثها
ابى ولا اكله من ركان اذا نزلت في الثياب فخرجوا من الثياب فاحذثها الى عبد المطلب فقال من
ركان اذا نزلت في الثياب فخرجوا من الثياب فاحذثها الى عبد المطلب فقال من
رأى عبد المطلب وراى عبد الله فخرجوا من الثياب فاحذثها الى عبد المطلب فقال من
في نور محمد ابرار الاحبار واجتمعوا في الشام وتكلموا في مولد رسول الله والدم الذي
خروج من جبهته فخرجوا من الثياب فاحذثها الى عبد المطلب فقال من
احبار السيف والسلطان وتظهر في نوره ثوابها بينهم وصادوا الجحار وكان
في ركن من ركنه وكانوا في ركنه من ركنه وكانوا في ركنه من ركنه وكانوا في ركنه من ركنه
وصلوا اليه قال لهم والذى ارجوكم قالوا لا تأخذوا في كتمانها فخرجوا من الثياب فاحذثها الى عبد المطلب فقال من
الشفاك هناك الذي فقالوا له الاملا والى فخرجوا من الثياب فاحذثها الى عبد المطلب فقال من

وقد

عليه السلام
قد بلغ من الغرور
مائة عام

وفد غريب فاعلموا من هذا ما اولد في امره وفي مخبوره وطوره قال ابوهم من
من اراد ابطال ارادة الله فهو جاهل بمغزى رواة لكائن كبر هذا الذي ذكره الله
سبح امره عند الله تكليف نفسه من على بطلانه وهو بطل كانه ان الكهان ومن يجرى
العصيان وسب يكون له من ربه ذنب فلما سمعوا كلامه صاروا عاروا وانقام من من اعيانهم
يقال له يومئذ ولما اراد ان كان كافرا امتا شرب بالاسير فقال لهم هذا رجل قد كبر وعنه
وقد اعتدل فلا تدعوا من قولهم قال لهم انتم اخبروا فما قطعتم من اصلها فهل يوقضوا
فلما لا خلاف تعلم صاحبكم هذا الذي خرج من صلبه هذا الولد قد اشد صلته ومن
يخاف من هلاك مصداق في احوال المات سبوا واعداء داخل لهم افعلا ما امرهم
معهك سبني ربي ولكن ما ائبره عنكم فاعلموا في الخلافة اوفى بقيد كل واحد
استكمال سفره لمسيره ما عابوه الى ذلك فاقترعوا ثم اجمعوا في امره وخرجوا على
الخطوة وساروا حتى وصلوا الى مكة فلما دخلوها سمعوا من وراءهم صوتا وهو يقول
صعدكم الازار العموم في السب واللعن
ومن قال ارحم لسان الله
من ان اذ اتام كاتكم
زول ملكا العظم في المعده
سبهم باره فاعلموا الظاهر
فقام اجبت الذي يابصر النعم

فلا يسمع كلام الهاتفت لما لم يزل يفر من الرجوع فخالهم صوبوا الى الناحية
هذه فان هذا الرادى فكر كثير الكهنة والشايعين وان هذا الهاتفت هو الشايع
قد علم بعدكم الهاتفت عند ذلك ثابدها في موضع كان كل من الهاتفت يمشي
انصبوا جارية في فم كل واحد منهم الكرواحه فجعلوا يرفعون شاعرهم ولا يسمعون
وانا يريدون بذلك الخلفاء بكثرة الخلفاء في قتل عبد الله فقبلوا به هذا المطلب
فأخض على يد ولد عبد الله من اليهود وكان عبد الله قد قتل في ذلك الزمان
مرجع الى ابيه فقال له اصالحك يا بني قال في ما اهلك الله ربك سمعت عوده في
حزنة وهم يقولون على ايامهم وانما انظر اليهم وهم يهرون السيوف ويشربون
فعلوا عنها في العواصف انما اكد الكلدان انما قد نزل من السماء فادخلوا

وفاك

۱۰۰
۱۰۱

بسم الله الرحمن الرحيم

10

7

انما نون من ذوق و هو هذا الساعه عذرا عذرا انكم عجزا عن سبوح الاله المبرر الذي هو فيها بقدر كذا و كذا و حسن

[illegible]

منه

الأجزاء

الحرم
في
البيت

11

[illegible]

فأرادوا مع هؤلاء الذين يسمون التوحيد من أنهم وجدوا من يقولون مع هؤلاء
الوحدانيين الحق في الاعتقاد الذي وجدوا في معنى واحد موجود الله الواحد القهار المظهر
في جابر يلوب الذين ما حاولوا بمشاكلهم عن فطر التوحيد من جهة دحر التهانير بارك
الله الذي قد ظهر في ثوبنا والسفنا عن رجب لك الشك وجعل في سلوان ثرونا
نور فطرا هذه الحق نظر الناس عليها شمس صديقه وانوار راية الكرى ثم اولفد لهم صباح
ذلك الحصر المذكور فكان قلوبهم من ان يسبقوا الا لاداب والابا من كلام امير المؤمنين
عليه صلوات قد ثبت لعالمين حيث قال الصالح العال في توحيد الله الكبير العال
خطبه له عليه السلام في خطبة واحدة في الامم التي لا يدرك التوحيده الى ان قال واحد لا احد
طام لا باحد في خطبه اخرى في خطبه اخرى في خطبه اخرى في خطبه اخرى في خطبه اخرى
وفي خطبه اخرى في خطبه اخرى في خطبه اخرى في خطبه اخرى في خطبه اخرى في خطبه اخرى
بشمل يحذر ولا يجنب بعد وانما التوحيد الذي انتفاه في نظرنا في عباره
اقوى هو الله احد لا يبارى احد والحمد بلا يعض يد وفي دعائه عليه السلام
واحد لا من عند ودام لا يبارى احد وفي خطبه اخرى في خطبه اخرى في خطبه اخرى
ومن حقه فقد عده وفي توحيد الصدوق في بعض الاشياء من هاني عن امير المؤمنين
فانهم المجل الى علي عليه الصلوة والسلام فقال امير المؤمنين انقول ان الله واحد قال
نظر الناس عليه ولو بالاعراب ما نرى ما فيه امير المؤمنين عليه السلام من في الخطب فقال
امير المؤمنين في حقه من الذي يربو الاعراب هو الذي زيد من القوم فقال بالاعراب
ان القول في الله واحد هو واحد من الامم التي لا يدرك التوحيده الى ان قال واحد لا احد
سما بينان في حقه من الامم التي لا يدرك التوحيده الى ان قال واحد لا احد
ما لا يجوز لان ما لا يبارى احد في باب الامم التي لا يدرك التوحيده الى ان قال واحد لا احد
عليه السلام ان توحيد الله نعم توحيد شاهده ان الولايه هي الخبر الكثير في قوله
ومن قوت الحكمة فقد اوفى خبر كثير ان الله سبحانه وتعالى علم الله
في خبر الاسماء ثم بعد اسبع الفضل في التعلق في صباح هذه الكثر

العلم من كلامه عليه السلام فلو اوجهم مدعون فانهم انما يتكلمون في امورها وحقها
 بالتميز والاختلاف في بعضهم عن الخطا وانما هو انما عطفية بغيرها فانه يصح ان
 عن ثوبها ثم لا يشترط العلم والحق في المسئلة لوجود سببها بالوحدة العددية
 التي تمنع عنها وحدانية الحقيقة الا ان العلم لا يخطا اصطلاحا بل بحقيقة الالهي وكان
 عليه طيننا الايمان ولكن صياح هذه الحقيقة هذه النشأة قد ارفع وعلى انما
 الايمان والاسلمين والامر المعصومين وكما ان العقل كمال المشاهدة والمنطقين
 التوحيد الذي هو اصل اصول الدين قال الله سبحانه ولا يسئروا في
 البصر ولا يسئروا الذين يعلمون والذين لا يعلمون
 حتى ان كل الذكرك في قوله عليه السلام شكا من اهل عصره كيف راى شيئا من الله
 البصر صرف آسان ان اكتب براهين منطقيين العلوي الحق التوراني في كافيته
 لا يابدين الانشاع مما يبطل تلك الحصر الباطل المشهور في منطق اليونانيين
 عن شمس عا في مضمون براتونين عليه السلام في وجود الله سبحانه عليه السلام
 ربنا احملين عسى ان يسمع لها المطلب العلوم الدينية لكي يرفع لهم انوارها او
 ويثبتها في وجودهم ثم معارف الحقيقة مثل قوله عليه السلام كل من سعى بالوحدة
 غير قليل المجهود فان كل من كمل له عليه السلام فيشوا في سوره احيى ابد في سببها
 بجوار فؤادهم حتى يابده وضرب وكفى بالله وليا وكفى بالله
 نصير واقد حاله الهمني الله سبحانه ان علمت يعلم اليقين وشاهد عين
 اليقين ان ذلك الحصر المعشوم لقدما ساسا ساسا ساسا ساسا ساسا ساسا
 والاحقر العظمى الذي في عصرنا قد وقعت في كل مالك بارك ودينا بغير الفضلاء
 من كافي ولكن سوف اين تشارتها بالبرهان فانك لقد ذكرت قوله لا يبر
 في الصحت عن الحكم كما لا يخفى القول بالجهل فكل من سعى في سببها على تسبيح
 المتفلسفين المتعصبين الاعتبار على اكابر العقلاء الالهيين الناسئين بالانبياء
 واهلها رجا نعم على ان لا اصحت عن الحكم الحق والحق محمد الله سبحانه

صدرا ان اشترط حال وصاح عظمته عظمته من انباء ذلك المبدأ العظيم الذي
 هم فيه مختلفون وقال الله سبحانه قل هو بيا عظيم انتم عنه معرضون
 حيث نفس عليه الصلوة والسلام على ربه بالوحدة الحقيقية الا لا في المعالي من
 الوحدة العددية بقوله مركز واحد لا عدديا بل واحد واكف عالم الاوهام عن ادراك
 شئ من حقيقته التي هي وحدة الوجود والوجود بالمعنى الحق الذي عند المبدأ الالهي
 لا اصطلاحا فانه حق باقراره الامم من براهين منطقيين العلوي الذي هو عند الحق
 لطفا في مقام منطقي هؤلاء المتفلسفين عسى ان يستيقظ بعض الرافضة العظماء
 العالمين العلويين فربما لو سبب بكلامه الوارد عن قوم عقلانيين ليس عقول المتكبرين
 انما ان يوحده الله سبحانه فكل المؤمنين سكة اصفاء حلاله المتفلسفين و
 نورها وتوابعها بانها السامع لهذا الصباح العظيم الرضي الذي خلقنا في
 من باب مدنية العلم في الارض المقدسة الجنت الا في كثير المؤمنين به بان لا فضل
 كبير اذ يمكن هذا الصنيع لم يبدل الا الذين لم يطع الله ولم يمتز على خلقهم بغير
 شرا ولا الاشارة الى كين فصد من وراء حجب الطابع المجانية والاهام اليونانية
 على جملتها الاصلية مودة لفظه التوحيد ان في ذلك لذكرى لمن
 كان له قلب والحق السميع وهو شهيد بانها السمع الى كل شئ
 الحكام الالهيين استعد الله في وجوده من نفوس منطقيين المؤمنين وعمل
 الحمد لله الذي لم يتخذ ولدا ولم يكن له شريك في الملك ولم
 يكن له ولي من الدن وكثيرا تكبرا صبحا تكبرا الله اكبر من ان
 يوصف بالمتخصص في الشئ بل انهم لم يتناروا به سببا عذرا ولا وليا له
 في سبب لحاظ وحد وجوده سبحانه فيكون حقيقته معها بالمقارنة وغيره
 بالامر من حيث الاشارة العقلية المستأنسة التعبد ونحو الله سبحانه ان يكون
 دائرة الاشارة والاهام بمنزلة المحدثان والسماء وضعها وجميع المبررات
 ووضع المبررات لا يجوز ان يكون العقل المحض في الضعفة الذين اعتصموا با

العلم الذي لا يتغير ولا يتبدل
 فكيف يكون من غير العلم

الاوهة الفانوية التي وضعوها للاوهام الفلسفية ولم يعرفوا معنى الواحد
 الاوهة العددية الشاذة عقلا الشخص الواحد بدله بشيء وصحى الواحد
 الحقيقية الانانية العددية المعالجة من العدد بطل بطل انزلت حقيقة الوجود
 ولا الحقيقة الواجبة عندهما الحقيقة ولا الحقيقة ان الله الحق هما هما
 الحقيقة فيهما كماله والواجب فيهما كماله والحقيقة فيهما كماله
 فيقول الواحد ان العددية وليت تلك الحقيقة في الواحد الحقيقية وكيف
 يدرك البصر الواحدية وتسمى في الواحد الحقيقة وليس على انظار ادراكها
 العقلي في الواحدية العددية التي بالحق في الواحدية الاشراكات العنصرية والعقلية
 الاسقط في احد الاشراكات كبحر اصطلاحها في الانسان وكان عليه طرازا
 لايمان وليس في ذلك العارضة الصلوات هي اختلافات الاعتقادات في
 بين المتأخرين والاشرايين والمكانيين المتأخرين والفضل والعقائد التي
 ان يعرفوا اصول الدين الاخذوا من الفلاسفة في كلامه لا بما هو من سائر
 ليس اساسا لاصطلاح اليونانيين في ذلك لانهم حصروا المفهوم في الكل والخبر فيهما
 باصطلاحاتهم لفظا العلم المتواحي والشك في المفهوم الخلق الذي لفظ المشترك
 المفهوم في القول والحقيقة في الحاز للذكر الغنى في بشوار الجزر من جوارفها
 عن الكثرة والجزر في بشوار عظمى من الواحد الحقيقة في المعالجة من العدد
 فليس هو الواحد لفظا لوجوده والوجود والاسماء الحقيقة على الواحد الحقيقة الاحدية
 الاولي الذي هو الله سبحانه وعلى الواحد العددية التي هي عدد عارضة في
 اصطلاحا لفظا لوجوده فيكون الواحد لفظا لوجوده كصاحبان فيقول
 في الواحدية فيكون متعينة في قوله عليه سبحانه وتعالى في الشك في وعمل ان
 عدد عارضة في حقيقة ذلك المعاني شرايا وطائفة منهم هو وان الوصف في
 هذا الشك الجلي ولكن لم اجد في حشواتها من الفلاسفة الفانوية اصطلاحا
 او مضمونا في الواحدية الاشراكات العقلية بل كان لهم ان يعرفوا عدد واحد الواحد

المحقق في الاستدلال من الأثر العفوي المبرهن والمنهج من منهج
 الواحد والعدد في النظر الأول فاصطفاك الذين فاضوا عنوا في شأركم
 فوجدوا كمال الغنى الحكمة المبرهن بالوجود واللا في الحقيقة التي وعدها كل
 من دونها فالله سبحانه ولا يؤمن أكثرهم بالله الأوهم مشركون
 بهذا الكمال المؤمنون وقد تواروا في الاستدلال وقد تفرعوا
 إلى الأدب البعوض استعمال الأثر العفوي في إشباع إحدى الطائفتين جهاد
 وقبيل من أهل المؤمنين بطريق المذهب الأثنان الأثنان أحد مناصد الأثر
 بطل عليه السبيل الذي هذبنا لآثاره بآثاره كلها فاضلنا في دعم هذا المذهب
 ولقد تحلب أولئك الزعمون وهؤلاء الزعمون بالاستدلال العفوي والنفق على
 واحد منهما صاحبنا كآثر الصالحين المخلصين وكلنا الطائفتين فلا استدلال
 التي لأبواب لها عند الحكماء الموحدين فضل صادقون وفي تحفظه كل واحد
 منها صاحب محقق ولا ينبغي تكذيبنا في هذا القول إلا من أصل الأصل فالله
 يأبى الذين آمنوا اجنبوا أكثر من الظن ولكنهما من استمالا
 الثم القافية التي هي أساس الخطأ واحد في فهمه هو الذي جعل في الله
 فالاستدلال لا يتبين والمسلمين ولم يجعلوا فيهم رؤوفه حاله صراحتهم الغريب
 انهم في الذين بهما في الزهد عن الدنيا يعرفون الفرق الصالحين والذين لهم
 الكبرياء العرفاء وهم أجد الحكماء والأهلين والعلماء والرأيين والفضلاء
 الصديقين وهؤلاء مأمور الطائفتين فوجد هؤلاء الكبرياء عن العقائد العفوية
 التي يرى فيها طوائف من الملاحدة المصوفين والذين هم حيث عنايتهم وذلك
 تركه بنفسه عن الطائفة المحببة وظلما لها الهول لا شيء ما أشد وعلى من لم يزل
 عن المطلب الاستدلال فوجدوا فيهم عن فوجد هؤلاء العرفاء الحكماء الكبار
 ولم يكن شأنهم الأثر كل طائفة منهم صاحب كما هو بين العلماء مشهور ونقصنا
 مسطورا فضايعا لهم فيهم في إبطال كل واحد منها من جهة ما يعجزون

و صفت آنکه در مورد واجب شدیدی در قوی در مورد شبهه میباشد و در مورد امکا چه
 الهی قول بر صحت عقیده در دنیا و بعد از آنست که من حیث الایمان لازم آمده و این عقاید
 مورد شایسته و خلاف و صحت عقیده است که مدلول کلام حضرت سلطان المحدثین
 علیه الصلوٰه والسلام است چنانکه ذکر آمد و بعضی دیگر از حکما ذکر نموده اند که
 ممکن است مثل علامه الزمان لاهی در توارق الاوار که شرح برین مجرب و حاجت طلب
 مضرب الدین طوسی است چنانچه در حاشیای از حدیث و تشریح معنوی مائل است از لفظ
 اسم وجود مایل از اول و در واجب تعالی و تفاوت در لزوم این حدیث و استدلایل ندارد
 زیرا که استدلایل این از حکما وجود دارد و واجب هم و ممکنات منقح الحقیقه و حقیقه وجود
 میباشد که کتب است و صفت مختلفه در استدلالت معنوی بلکه قوی مائل شده اند
 و طایفه و تکلیف را که وجود دارد و واجب هم و ممکن مختلف با الحقیقه و اسم وجود را
 مشرک لفظی میباشد نه معنوی اما چون هر دو را در بحث اسم وجود مطلق شریک
 باز ممکن است از برای واجب وجود مائل شده اند مثل الحلال لفظی و هر یک از این
 مجزیه و واد بر کتب الفقه الحنفیه و در مثل اطلاق لفظ عین بر حقایق مختلفه چون
 چشم و چشم و غیره که استدلالت لفظی در پس همین قدر که حضرت واجب هم و بالاشباه
 دیگر حواه منقح الحقیقه باشند و حواه مختلف معدوم و بحث یکم هم و در این است
 من حیث لا یشرع فایز وجودت دارد بر در واجب هم شده اند و این اعتقاد باعث شد
 خفیه و باطل است حتی هذا مطلق حکما و حواه اسلامیین و حواه خلافت و حواه و این
 عقاید بر تصور اندیشه شریک و حتی و حتی من حیث لا یشرع که ظاهر شده اند و نیز غرض است
 حواه را وجود و حکم الهیه و استدلالت و این حواه عقاید بسیار است اما لا ینافی
 صفتی فاسده ایشان و عدم طاعت کبریا حکما الهی و این و اهل معرفت در بسبب
 که چنانکه نفسان که مانع از طاعت حوائست از قهر توحید حقیقی و وجود حقیقه
 ذات پاک اندیش را حدیث جل کبریا بر مردم مانده اند معدلک بعضی از تکیه این است
 که بنابر در عن شریک و حواه و صحت و در نفس خود که ظاهر بود و طبعه را قول بعضی از بزرگان

و حکم این که در مورد واجب شدیدی در قوی در مورد شبهه میباشد و در مورد امکا چه

طایفه نظر الهی و عرفا و محققین زده اند که بر عقل خردی خلقی در توحید
 ذات واجب هم طبعی زده و بعضی بر محمد باقر داماد که دانش در طایفه اولی اشاره و
 بر حساب مولوی معنوی که بر اسم شریکشان در طایفه حلیه ثالثه اشاره و بحث در اینجا که
 مولوی علی الزجر در مشنوی خودده پای استدلالان چون بود پای چون بحث
 در ممکن بود که کسی از عقل یا ممکن بود که فزونی از اندرون دی و حدیث
 از حقیقت آنها بعضی از فیلسوفین و متکلمین الحکما و الهی و فیلسوفان الکمال العالیین
 و العلماء الربانین دامت برکاتهم
 و نیز مولوی خردی زنی بی دلیل
 طبعه بر همان زنی که بنهم
 ذمه صانع و من شیهت بیاد
 و نیز اندیشه اگر کرده است و بن
 در حق بنظر شواهی که بنهم
 که طریقه دارد در ره اصول است
 پای استدلال که در امین
 از صراط المستقیم ما یجواه
 سخن ثبتهاء فی الاشیاء المبین
 عالم انوار عقلی و السلام
 و حضرت جناب قطب المحققین السید
 السید سید قطب الذین یحفظون احکام الله عزاه در جواب این حکم فرموده این لما رایت
 هذا لا یأبای و لقد کتبه خلف کتاب المصنی یقبسات هیچ الله صبری من هذا
 المذنبات خلف فی جواب چنانکه در رساله سابقه فرمودند مذکور از اولانا امیر
 المؤمنین علیه السلام لا یخبر فی الصمت عن الحكم کا الهی فی القول البهل نقلت حتی
 و حتی حق صبر علی استنباع المتفلسفین المتفلسفین لا یخبر علی اکابر العقول
 الا الهی بن الناسین بالانباء علیهم السلام و منقول نجای از این عبارت می باشد

بتوبه پالکان زین حراب
 ایک طعنہ منہ پر مولو سے
 مشوی در پای تو رہا بود
 چند بی بی بی عاف کفہ
 کہ نہ بی نشان خط بین
 از زبان عارفان کو یہ حراب
 عزیز عین ان اللہ ان
 ایک طعنہ منہ پر عارفان
 ہر کو را کنار زین حق است
 ہر کو را ایک بی کو رہ فہم
 کہ تو ہم مشوی مبدائے
 کہ یہ سب سے استدلال عقل
 لیکن معشورہ جو عقل کل
 بلکہ ضد عقل علی طعنہ
 عقل چون توبہ زہا
 توبہ وہ منہ صاحب کمال
 از تو وہ ہمارا ایک است
 بہر از تو غارتش را وہم
 تو بخواند مشوی ای بخیر
 چہا کہ کردہ وصف اسفہا
 اذناں مقرر اقل فہم
 شہرہ نظام اکبر ہفت قد

کان بود در پنج خصل الخطا
 ایک هر موی نفس مشوی
 نظار بر تو لو میر جان بود
 به خود خرم تر از اسفند
 خادم دند و زبان عاریت
 در بیان مهر و آفتاب
 میکند کمال ابدین بیان
 نیست از زبان فلک و زبان
 کا نام کج او حق است
 کو قهر است از اهل قهر
 کی زبان طعنه می آفریند
 مولی در مشوی که نه بغل
 زانکه لودایت در کل سبیل
 زانکه نام بدو حسن بود
 زانست بدو دم ز لودایست
 در کلام خوش گفته این مثال
 کجی خط بدی را بر روی آفتاب
 دهد و گشته خود کو دفعه
 کو چنان گفته است بجای دیگر
 گفته در شان امام الانبیا
 شتران غیر بنوا و غل نیست
 میوان هم مثل ان تصور کرد

خشن جان کا غلام ابد الابر
 عاقلان باشد کردار باطله
 پروریز و خفاشان پیش در
 مطهر حق است ذلک انوار
 عقل را عقل اور و عذا
 عقلها نظر علی عقل است
 عقل عقلا و ارباب عقلها
 ناچار عالمها در سودای عقل
 این نشان عقلها اینک ان
 هست عقلی همی در خفا
 هست عقلی بر پران روزی
 عقل حکم از عقل خلق و
 ناکشتر عقل در میان و
 عقل رشکا و عین نرسون
 عقل بر و افزون همی
 عقل جز عقل را بد نام
 ناکار و ایشون نشان جان
 انجلی آنکه عقلش زود
 ولی بر عقلی گران داده بود
 لاجرم حلو باشد عقل او
 عقل الدشیم بر الدین بر
 عقل باشد احسانها نقط
 عقل باقی بر خنده عادلست

نبود شد در دهی و در خارج نظیر
 آن در بلبل و پستوانی و فلک است
 تابع و غرض ایشان از بخور و
 تدبیر و بلبل و از یکدیگر بخور
 عرش و یکدیگر بلبل و یکدیگر
 عقل و عقل و یکدیگر بلبل و
 بر مثال اشرفان و انبیا
 نایب و ابدال است این در باب
 در ایشان از زمین و انسان
 هفتی که از آرزو و شهاب
 هست عقل و هم شده انشی
 معه و چون هفت و یکدیگر
 عقل که کام و یکدیگر
 عقل که از آرزو و شهاب
 ناک و در طالع است و در این
 کام و یکدیگر و انکام کرد
 اندک و شهاب و عقل و شهاب
 نفس شش و آدم و عقل بود
 نفس شش و آدم و عقل بود
 چو هر سال باشد عقل و
 این هر دو و سال و این بود
 و هم اند و در طالع و عقل
 انسان و یکدیگر و شهاب

شهر لادن شو امر با مان	همین معنی پادشاهان
وزیرش و عقل کل و بی گنا	کی تحقیق را درین معنی می گویند
هر چه که می شنید و می بیند	چون بسوی ابر غلبه مانوران
با عدل بود مثل آب حقیقت	لا اله الا الله و لا اله الا الله
منتهی در عشق و اراد بود	زانکه در این بابا مخصوص کرد
عقل در شریعت و در کتب	شرح عشق و عاشق هم معنی
آفتاب مدد دل آفتاب	که لبت با پدرت روح مناب
از جگر سار نشان مبدل	شعر هم در نورانی مبدل
عقل در علم و در کتب	کی کمال عشق را در نورانی
عقل در قدرت و در عجز	عقل کل را تا سلطان درویش
بزرگوار کلان کل شود	نفس کل بر نفس تو غلبه شود
عقل در علم و در عجز	که این تدبیر و اسباب
کریم از عقل در عشق صمد	عشر اشک در عدل مقصد
زان زمان مصرعای خورده	دستها از شهر شمر کرده اند
ان زمان بود عقلها دریا	بر این عشق و یوسف ناخند
اصل صمد و جلال و الجلال	ای که از زن شود ای احوال
بر خط و اندام چند بپوشید	تا جواب بشنوی از مولوی
ز جگر و ان کتاب شوی	معنی قرآن کلام مولوی
ادب از قیافه و شران را	معنی قد جا نکر برهان را
که با کمال بود شوی	کشته بود از رجال معنوی
باب و کتب حق با عارفان	برضا بخت سازد پنهان
ای که مینای بغول فلسفی	شو کدای عارفان که زان معنی
فلسفه که از اول الالباب بود	کی نفیض هم معنی می شود

کشف فی بابا و زها است	خداوند قبل است و کوهها
کی اول الالباب را با خدا	نیت خدایشان و نیت
هست هم فلسفه و نیت	در کلام ان زکات و شاد
شیخ عطارد زکات عارفان	همین دفعه بشنوی بیان
کی شنید دوت در بیان	در بیان حکمت و بیان
تا از ان حکمت نگریدی خود	کی شنید در حکمت و نیت
کاف که با جگر الحی الحضر	دوست ز درم زهای فلسفه
زانکه در کپه شود از کفر باز	بشوی کردن از کفر باز
الباب این علم از نور زید	بشیر و مردم اگر زید
شعر درین جوهر حکمت بیان	شعر درین علم بیان و نور
حکمت شرب در است این	حاکم بر بیان شان از درین
باز بشنوی نظم شیخ عارف	در بیان دم و نیت فلسفی

شیخ همدان علی ره

قد صوفی العزیز و قیل و دل	پادشاهی هم صفات الجلال
و اشرف المذاهب السبیل	انها بهنگامی از سبیل
ها ها صفا من جگر الحی	دع کوه و اشعها بالذکر
صافی فی العزیز الانشا	ها ها صفا من جگر الحی
ثم از این هارم المصوم	ان جگر صفا من علم المصوم
علم صفا من جگر الحی	نرا از او که صفا من جلال
طبع العزیز و کشف مدد	مولوی باور زید این کلام
زان که در درویش کشف مدد	کر و شاکر و صفا من جلال
چند چند از حکمت و بیان	حکمت با بیان را هم بیان
لوح دل انصاف شیطانی	ای که در در عشق هم کوه

اندیشه تو کن یا نور جلی	چند باشد کاسه لب بوی
سود عالم شد با و ب	سود من باشد کاسه لب بوی
خود سطره لب نور بوی	کی شفا کفنه بن بوی
سپید رفته صد سال کن	دل از این لود کجا بال کن
علم نود غیر علم عاشقی	ما بقی لب لب لب شمع
ایضا العوم الذی فی المدره	کل حاصله و دوسه
فکر کان فی غیر الجذب	ما لکم فی النشأه الا نری بید
اعلموا باخبر من لوح القوله	کل علم لبس بخی فی العباد

خانی کلاه و پس از بپوشیدن خطه فاطمه حکما در بیان وحدت وجود حضرت واجب الوجود
 بر آنکه شرب طاهره از جلیله علیه کرمه الهی و حکما محققین و اولیای ربانین
 ادام الله رکابهم پیوسته در نور وحدت حضرت اقدس احدی سبط عظیمین که
 جناب سید الحقیقین و سید العارفین و قدوة الاولیاء الکاملین قطب المذللین
 اقدس سر العزیزین رسالرشاره بان فرموده وحدت ذات اقدس حضرت
 واجب الوجود است وحدت حقیقه که از حقیقه عقول و احکام و مدار و احاطه و هام
 و ایزدین منطقیه و عقلیه بر ویست حقیقه ذات اقدس را واحد نامند بوجدن که
 ثانی از مبانی خود ندارد و هیچ شیئی با او نبرد و حقیقه و زور و مفهوم و زور و لفظ و اسم
 شریک در این وحدت نیست و واحد این معنی را بهیچ وجه و حدی از موجودات امکانیه
 اطلاق نکند که شریک واجب نام شود یا شیئی بخون الشریک زیرا که المحضه را اصلا
 و لفظا شریکی نیست و این ذات اقدس کامل را در بحث هیچ معنوی از معانی کلامیه
 و غیره داخل نمائند و افراد ممکنه الوجود در عین هیچ کلی و جزئی شمارند تا فرین
 و شیم ممکن که در دین توحید حقیقی و وحدت حقیقه ذات اقدس واجب الوجود
 تعالی بپوشان بریزد و آن که شرب حضرت سلطان المومنین و اهل بیت طاهرین
 علیهم السلام این است که بر خلاف حکما فلاسفه قدما و متاخرین سلاطین

که وجود و وجود را موضوع علم حکما خود مطلقا قرار داده و گفته اند الوجود اما واجب
 الوجود ممکن و ممکن اما مجرد و اما ذاتی و اما عاقل و انفس و اما ذاتی اما مجرد و اما واجب
 الوجود و الوجود اما طبیعی و اما علوی و اما باطنی و اما ظاهر و اما واجب الوجود اما واجب
 حق و حکم الهی معین تمام و الهی معنی عام و طبیعی و اما ذاتی قرار داده و بجهت این
 اعتقاد که هر باب از مکناش را نامی ششم و شریک حضرت واجب الوجود تعالی شان را بر
 داد و در شریک خود و علی و افع شریک اند و لا یشترک با بن و اما اتصال مع الوجود که
 آمده و از حضرت سلطان المومنین امیر المومنین علیه الصلوه و السلام در جواب عرض آنکه
 که فرمود ما لا تانی له لا یدخل فی باب لا یموت الا فی انفسه من حال ثالث ثلاثه و قول
 القائل انفسه تانی و قول اصدق المعنی انه لا یضمین وجود و لا عقل و لا وهم کذا لک ربنا
 عزوجل یعنی انفسه تانی از حضرت خود ندارد و عقل و ادب و ادب است که با غیر خود شریک
 و معنی معنوی الهی انفسه تانی که کار شد آنکه خدا ثالث ثلاثه خوانده و معنی
 قول قائل که رب ما احل الخلق است انفسه تانی منقسم بشیوه در وجود و زور و عقل و زور و
 و هیچ چیز نیست بر روی کار و بر روی علم است از انفسه تانی و باصفهان در شان او که به
 و این حدیث شریف علوی علیه السلام ابطال معادیه این دو طایفه که کار شامل است
 و این حدیث معنی شریک را بیان در فرجه که از قانون منطقی بر تانی ایشان حاصل آمده
 بشمارن که از حکما و ایزدین است و بریم الشاهین لاصحاب الدین مشهور است
 خدا سلسله بشمار و یوحید تا به کفنه است در برهان و غیره از حکما و ایزدین
 که چه عیب دارد که در حقیقه مجهول و اکبر باشد که مخالف من جمیع الجهات و الحقیقات
 است و بجهت تانی ایشان بهیچ وجه نیست باشد که مقاسد که حکما در برهان و غیره
 برانند و در برهان واجب الوجود لازم آورده اند بر این دو حقیقه و زور و ادب و ادب
 باشد با برهان و غیره و تانی و تانی این بشمار تا به کفنه است حکما و سلاطین
 این بشمار و برهان و تانی و تانی این بشمار تا به کفنه است حکما و سلاطین
 الوجود و تانی فی الوجود و الکالات و الاثر الم ترکیب و صرف الوجود و الکالات

ترجمه
 این حدیث شریف
 علیه السلام

در این باب ثلاثه مذکور ذکر کرده اند و گفته اند حضرت هوشی مطلقه که کویم عبارت
از ملاحظه ذات محبت بدون احتیاج به صفات کالیه و احسان و احسان و احسان و احسان
عبارت عدم صفات و این حضرت را عیب لغوی و صرف و هویت مطلقه و این کل
باطن گویند و حضرت احدیث که کویم عبارت از ملاحظه ذات محبت بشرط اعتبار
عدم صفات کالیه چنانکه حضرت امیرالمؤمنین علیه السلام علیه السلام
مدخلیه شریفه از هیچ لایحه و فیه و اول الدین معرفت و کمال معرفت و تصدیق بر
و کمال تصدیق بر کمال و توبه و الاخلاص و کمال الاخلاص و توفی الصفات و غیره
بجمله کل صفات غیرالوصف و شهادت کل موصوفات غیرالصفه و صفات الله
فقد فرغ من و توفی صفاته و من شانه قد فرغ و من براه فقد جهله و من اشار الیه
فقد صدق و من حده فقد عاده و من قالیم فقد ضمه کائن الا من حدیث میسر و لا من
عدم مع کل شیئی لا یقارن و غیر کل شیئی لا یزالی علی لایحه الحركات و الا لا یجس
لا لا منظور الیه من مظهر موصوفات لا من مظاهر و لا یسوحش لعمده الی اخر
الحدیث و این حدیث در معرفت وجود ذات محبت از حضرت رفیع و جلال کفایت
بدا نموده و صفات از ذات صفات صافیه است چنانکه در این حدیث و محیی و میث
و اشال الالهیه صفات کالیه که این ذات حدیث زیاده حدیث جعفر علیه السلام
دارد است که کلام علی که مکرر و کلام جرات و حدیث دیگر است که التوحید اسقاط
الصفات و این دلیل است بر آنکه صفات متغییه صفات کالیه اند که خارج از ذات
بر این که این صفات از ذات پاک باشند و عدم لازم آمد و نیز مسلم است احتیاج ذات
با این صفات و فعالی که آنکه بزرگ است صفات ذات که این و حضرت ذات اله
بطوریکه آنحضرت فرمود مسلم است صفات هادی مذکور نخواهد بود و باری مطلق این
ثانیه جلله حضرت احدیث را حضرت احدیث و شریعه عابدین ثانی و مقام جمیع الجمع
گویند و گفته اند که حضرت احدیث که کویم عبارت از ملاحظه ذات الهی با جمیع اسما
و صفات کالیه و این را شریعه الوهیه و مقام جمیع و عیب صفات بزرگ و وسیع است

الصفات زیاده ملاحظه ذات سیمیه جمیع صفات کالیه است و هوشی مطلقه
الله احدیث اشاره بر این ثلاثه مذکور است و اشاره به هوشی مطلقه که ذات
بیاض و احدیث اشاره به مقام احدیث جمیع است و الله اشاره به مقام احدیث جمیع است
حدیث باقی علیه السلام تا نوشت که هادیکه هادیکه احدیث به هوشی مطلقه که کویم
که میری از حدیث شریفه و نقص و قضا و عدم و زوال است یعنی ثابت و ثابت و ثابت
ذات خود است و اینها به هر چه دارد و غیر این طبعه ثانیه چنانکه در حدیث و اول اشاره
به این اشاره چنانکه واجب است به این اشاره و این اشاره و این اشاره و این اشاره
ذات الهی از حدیث و این حدیث و این حدیث و این حدیث و این حدیث و این حدیث و این حدیث
به هوشی ذات الهی است که حدیث جعفریه است و این حدیث مطلقه که این حدیث
این طایفه جلله اسامی و الفاظ حدیث است هادیکه و عیب لغوی و عیب لغوی و عیب لغوی
الکون الصوت و شریعه الوهیه و عیب لفظی و این حدیث و الوجود الحق و الوجود الحق
المسکوت عن ذوات الحق باعتبار الاله و این حدیث و این حدیث و این حدیث و این حدیث
لا یحکم علیه و صفات الاشارات و الاشارات اسرار و ورا و اللبس و عیب لغوی و عیب لغوی
العبان الکافوری بل سلطان و عظم و شانه و این حدیث و این حدیث و این حدیث و این حدیث
و احدیث الالهوت است و الفاظ اسامی حدیث در حدیث و این حدیث و این حدیث و این حدیث
الطایفه الاولى و الاربعة من الظهور و الباطن و ثلاث اولایه و الاربعة من الظهور و الباطن
البرازخ و مقام اودی و العلم المطلق و الوجود المطلق و الوجود المستند و الحسنة
الحقیقه المعجزة احدیثان اعین و الحقیقه المعجزة المعجزة المعجزة المعجزة المعجزة المعجزة
صفات کالیه و غیر تاف و غیر تاف و غیر تاف و غیر تاف و غیر تاف و غیر تاف و غیر تاف
و ذات که صفات و افعال و آثار است در حدیث شریفه این حدیث و این حدیث و این حدیث
و در حدیث و در اولاد و در عظم الهیه نیز از حدیث و این حدیث و این حدیث و این حدیث
و این حدیث و این حدیث و این حدیث و این حدیث و این حدیث و این حدیث و این حدیث
و این حدیث و این حدیث و این حدیث و این حدیث و این حدیث و این حدیث و این حدیث

استماع آن رجفات کالبدات را بطور اجمال و این نور مقدس را بجای اول نامند و بجای
ثانی که طهر و این بجای اول و مقام روح کلی اعظم است صفات کالبدی و بطور تفصیل اینها را
نظام خواهد داد لهذا این نور مقدس را حجب خود خوانند و ملقب باین لقب کرده اند که
روح اعظم را خلیفه خود خوانند زیرا که طهر و حجب او و تخلیه مخلای صفات کالبدی الهیه است
و نام گذاردن این نور مقدس را بجهت زیرا که بعد از آن فعل و عمل او حجب و این نور را شغل
مستغنی از دل خداوند است که محمود و حمید و مجد است و آنچه در ستاره حضرت واجب است
خلوقات سرمد بازای این فعل اول و صانع جمیع حق نیست و ما بعد از آن صفات صابره
که ذات حق را آنها است که کمالا فی حدیث فی الصفات عتد باین نور مقدس هم صادر
بر محمود و حمید و مجد است و این نور مقدس را که مظهر و طهر صفات الهیه است
و مقام محمودی که در کلام الله اشخاص حضرت محمدی صلی الله علیه و آله دارد بقول
عمران بعد از آنکه رتبت مقام ما محمود را این مقام است که فوق مقامات نور
الهی صلی الله علیه و آله است که حضرت در شب معلوم بان واصل ابد و اول و آخر که صفات
بدست مبارک حضرت علی مرتضی علیه السلام است و حضرت رسول که خداوند آدم و نوح و
من الانبیاء است و لای علی بن نور مقدس حضرت خلیفه است که نامی حضرت اولوالعزم
و رسول و انبیا در تحت بن اول و عظمی محمدی است و سوره حمد که مستی سبع المثانی و عظمی
کلام الله است و حضرت بن نور عظیم مقدس است که مرتبه حضرت است و ذات خود را
و خاتم حقیقه عالم وجود است و بسبب اخلاص این نور مقدس عظمی حضرت محمدی صلی الله علیه و آله
این مرتبه و رتبه حضرت حجب خود حضرت انبیا و رسول و اولوالعزم انعطای حوره سبع المثانی
صانع شد و چون شایسته حقیقه از آن باشد در عظمی صورت آن که سوره حمد
نیز بود و مکررات ابراهام از اکریم الله الرحمن الرحیم است حضرت سلیمان بن داود علیه السلام
حق تعالی فرمود که در اول مکاتب خود بنویشد این نور مقدس را و آن نور سیم الله
الرحمن الرحیم عرض کرد که در کار خود این نور را این اسم مبارک در روز منظر است
از این ملک که بن عطا فرموده و می شد با سلیمان عجمی نیست زیرا که اگر بنده را این

این نور مقدس را
حجب خود خوانند
و ملقب باین لقب
کرده اند که روح
اعظم را خلیفه
خود خوانند

اسم مبارک بر سر بخواند و هر روز است که ملک را در ده من بدل کند و نور و این اسم
ابرار سبع المثانی است که حضرت حجب خود که است که نام عرض کرد پروردگار چه شود
اگر هفتاد و نام بن عرض کنی و می شد که از این ثواب از کرد و اگر نوزده مرتبه بنویست
خواهی شد چه خصایص داده ایم از حضرت محمد حجب خود بفرستد مقام حمد که نور عظمی
و مرتب است و سبع المثانی صورت است و حضرت ذات پاک حضرت حجب است
و هر چه بن از انبیا و رسول شایسته این مقام را دادند و در تحت مقام حضرت و اخذ
و بسبب ابرار که است که نام که این از ابرار است که نام قدر از این پس و حجب حضرت
باسم محمد صلی الله علیه و آله و آله و آله حضرت حجب حق که بدو لا اله الا الله علیه السلام بنویست
الماء والارض والسموات والارض الحمد لله الذي خلقنا من طين وخلقنا من طين وخلقنا من طين
مقدس و بنویست و زمان زیرا که معلوم شد که زمانی از برای این نور مقدس
نبیست که این باشد و این خلوقات نباشد بلکه زمانی نیست که ذات پاک الهی است
و این نور مقدس نباشد پس هفتاد ذات پاک الهی است و هفت و هشت و خواهد
بود و خود با ذات و بن و نور مقدس و هفت و خواهد بود و خود بن و ذات
افس که در مرتبه و بن و هفتاد است و این خلوقات نیز هفتاد و هشت و هشت و هشت
بنام این نور مقدس که در بنها است که آنکه در هفت بنوگاست که در بنها است
که بنوگاست که در بنها است که در بنها است که در بنها است که در بنها است که در بنها است
حضرت بنوگاست که در بنها است که در بنها است که در بنها است که در بنها است که در بنها است
در جواب سلمان که در بنها است که در بنها است که در بنها است که در بنها است که در بنها است
هر سال بود و در بنها است که در بنها است که در بنها است که در بنها است که در بنها است
اعوذ بقل بر اینها هر خلقت از آدم و عالم است پس مراد از این خلقت تقدیم فعل
و صنع است و خلوقات و مصنوعات محجب بر سر و همچین تقدیم صانع بر صنع خود
بالذات و محجب بر سر و شد و عالمها و آدمها متافه شیا و حدوث زمانی آنها دارد
اما صنع واحد و ذاتی است و زمانی و وحدت علوی علیه الصلوة والسلام حضرت

انحضرت سید نصرانی چهار نفر که حضرت سلمان و عمار و ابوذر و عمار و رضی الله
 عنهم که عارف برتر از ایشان و بالاتر از ایشان در دوزخ کور است این طریقی را رسول
 الهی از عالم اعلا عالم اسفل کون و ربان معرفت حضرت که مفضل درین حدیث شریف است
 شرح خواهد شد پس معلوم کرد که بزرگوارترین عظیم الهی عینی و سحر و جیب ران
 لاری چه در عالم اعلی که در مخرج لایها مثلش آمده تا کوشش صورت انسان کامل بدین
 آدم نام است که آدم است بلکه حضرت آدم است و از انبیا و رجال پیشین نیست و در
 کان محمد یا احد من رجالکم لکن رسول الله و خاتم النبیین
 و مظهر حق و نماز خداوند این سحر و بان و در نورانی زمین سحر و حق این مرا حل
 اظهار سلطنت نمود است در عالم کون که سرات سلطنت کبری الهی است و ارسال بود
 مقدس عظیم حضرت خود را بصورت آدم از برای الف و امش خلافت است بصورت مبارک و
 تاز معین و جعفر از او که در دنیا و دلیت با سطر ثواب صورتش مستقیض شود و اما
 و بعد حق کند و انکارش نماید و لهذا حضرت جیب خدا در میان معرفت خود فرمود
 کنت نبیا و آدم بنی الماء و الطین هوذا آدم میان آب و گل بود که احدی شامکت
 ایان و دل بود یعنی خوش من تر از من است بلکه خداوند عالم برده من با او بود
 و در سوات بود ام و ابریز بصورت شما از برای شما و رسانیدن شما را به خدا و جنت رحمت
 و فضل او بصورت شده ام اگر مقدم را بیاورد و بر اسم الهی و خدمت من تمام نماید اما ذلت
 فضل الله بر من و ثناء ذیل و تسمیه و انکد دل و انکد رسالت حضرت عظیم مخصوص
 بر اسات در عالم کون و اجسام بعد از انوار حضرت تبار و حدیث جعفری علیه السلام است که
 در کتاب چهار ما و است که حضرت فرمود با مفضل یا مفضل که خداوند تبارک و تعالی
 معیشت فرمود حضرت رسول خود را در عالمی که روح موجود بیش از انبیا علیه السلام و در عالمی که
 ارواح موجود بیش از خلقت خلایق بد و هزار سال که هم علی فرمود با مفضل انکد و
 انحضرت دعوت کرد ارواح انبیا را و یکی از خود خداوند و طاعت و متابعت امر او و یکی
 جنت دار ایشان را و بعد فرمود بخالفان و منکران و سید و طاعت خداوند و یا

این شرح
 است از حدیث
 که در کتاب
 آمده است

کنتم لی یابن رسول الله تا انحضرت فعل هذا یعنی این حدیث معلوم میشود که
 مقدس کل انحضرت در عالم ارواح مرسل نبوی ارواح انبیا و مخالفان است و عقل کل این
 حضرت در عالم عقول و عقول انبیا و نفس کل انحضرت در عالم نفوس و نفوس انبیا
 و در عظیم مقدس انحضرت در عالم انوار و انوار انبیا و شخص جبرائیل علیه السلام
 در انوار عالم الهی که عالم کون و اجسام است بر تباری عباد معیشت و رسول است بدین سال
 انحضرت احضار صیام ایام نبوی تبار تبار و اگر اهل صوم احضار و برین صورت
 انحضرت تا بدینجهیز تصور معرفت با حق انحضرت پس کلام معرفت است که ایمان
 آورد و بسود و علائق حضرت محمدی و الاطهار را و که است بسوال محمد و علائق هر روز
 حله اسرار حضرت انصاری علیه السلام حدیث علوی علیه السلام است که بر در کتاب
 چهار صد و بیست و نهم که حضرت امیر المومنین علیه السلام فرمود که اگاه باش بدینکه
 بنده خدا و برادر رسول خدا و صدیق و امیر انحضرت هست که تحقیق بمقدسین کرد انحضرت
 در باب که آدم مبارک روح و جسد بود و بعد بدینکه من صدیقی اول انحضرت هستم
 در باب است شما بنی اهل بیت با و لون و اهل بیت امیر المومنین تا انحضرت فعل
 هذا و در عالمی که حضرت محمدی رسول خدا با اهل عالم بوده حضرت امیر المومنین
 و انبیا طهارین علیه السلام تبار و صبا و خلفا و مصدقین انحضرت در رسالت
 بود و انکد و انکد که در عالم بود و انکد که رسالت کفر بود و انکد که در عالم
 اهل بیت علیه السلام و انکد که در عالم بود و انکد که در عالم بود و انکد که در عالم
 شقیق حضرت محمد صطفی و در نور نبوت است و این همه انحضرت را در حق خود کرد
 خود که در عالم انوار شقیق و با هم باشند در عالم ارواح و عقول و نفوس کرد و در عالم
 انوار است البته با هم بوده اند خدا کلام خود را با هم بوده اند و در کتاب چهار صد
 و بیست و نهم که حضرت امیر علیه السلام روایت کرد که من با جابر بدینکه من اول
 خلقت خلق فرمود حضرت محمد و عترت هداة مهدیون و انبیا علیه السلام پس بود انکد
 و در پیش خود خداوند که هم چیز است اشباح فریاد و انوار و انوار و انوار و انوار

[illegible]

واعتزل راند سر عالم ذکر شروع و در کار هر یک حجاب بسیار و مستحب و خوشی نام این حجب
عوامل طریقه بود و برود و فرات کشید هر یک بر یکی حقیقت است مثل احاطه افلاک و یکدیگر
و بعد از اعتزال الاشکال شکل السند بود که بنام افلاک سیم و کسی در عشر و دهل است بر
که در بنام عجمه و غنیمت و عقیقه و در عصر و بنام کبریا که در عشر و و اما بعد از این بنام
عشر و اما بنام خود و نام کث توید که کثرافت عشره و عجمی اسمع اذها و طاعت است
اما راجع باشد و آنکی که در سفر و سابقا اشاره بود و عشر کثرافت عشر و بنام عجمه و آنکی که
و اما بعد از این نام علی السلام ثم ان الله لم ير رزق رسول الله صلى الله علیه و آله ان
یخلف حجاب الله و یخلف و یقول سبحان العلی الاعلی و یقول علیک انی عشر ایت
عام ثم انهم و یخلف حجاب العظمی و یقول سبحان عالم السور و یخلف حجاب
العظمی عام ثم یخلف حجاب العزیز و یقول سبحان الملک الانسان عشره ایت عام ثم یخلف
حجاب العزیز و یقول سبحان من هو عقیق الا یخلف عشره ایت عام ثم یخلف حجاب
یخلف و یقول سبحان الکریم الکریم ثم انهم ایت عام ثم یخلف حجاب العزیز و یقول
یخلف سبحان رب العزیز العظیم سبعه ایت عام ثم یخلف حجاب العزیز و یقول سبحان
رب العزیز العزیز و یقول سبحان العزیز ایت عام ثم یخلف حجاب الکبریا و یقول سبحان
العظیم الاعظم حینه ایت عام ثم یخلف حجاب المنزل و یقول سبحان العظیم الکریم یخلف
ایات عام ثم یخلف حجاب الزفر و یقول سبحان ذی الملق و الملک و الملک ثلاثه ایت
عام ثم یخلف حجاب السعاده و یقول سبحان من یزلی الاشیاء و لا یرزق فی عالم ثم
یخلف حجاب الشفا و یقول سبحان الله و یخلف سبحان الله العظیم ایت عام
بدان ایت صدیق و طالب صدیق النکون ابن نور محمد سیادت حضرت محمدی
و سوره طه من ثم یخلف حجاب المکاتش پس در نصف دایره الکتابه که در بنام
الی الخلق یا بدو زلزله یا باد یا زلزله و در سوره نوح یا عالم خلق یا کاسف سوانی عالم خلقت
و بعد از این خلق یا بدو زلزله یا باد یا زلزله و در سوره نوح یا عالم خلقت یا کاسف سوانی
یعنی پروردگار و عالم اول و بعد از این شروع و در سوره نوح یا عالم خلقت یا کاسف سوانی

بشریعت علی این صفات آنرا من از شبها کشف است بمعرفت علمه انصرت
 نذرند جوهرات انصرت کد مدلی بوهبت الهی در آمد و صاحب بجهت بلبله
 شده اند شامه و منایان صفات و کالات و از انصرت در این طلب خود
 لیان حال رجال کوید انصرت علی الولا یز و انصرت علی الهدایه و انصرت علی هذا
 انور الخلی و انصرت علی ولا یز علی الولی الامیر انصرت انور تا بجا هم و جوهر
 حال الامام علیه السلام حق انور ساجد تمام فقطرت منظر است کان عدد هامة
 الف و در بعضی و عشرین الف قطره فخلق الله نعم من کل قطره من نوره بنیان الانباء
 فخلق الکاملات الانوار صارت غلظت حول نور همدیصل الله علیه و آله کما غلظت الحما حول
 بیت الله الحرام و هم یسبحون الله و یحمدونه و یعززون سبحان من هو عالم الایمجل
 و سبحان من هو علم الایمجل سبحان من هو عقی لا یقهر فخالق الله تعز و عز
 من تاحسین و زید بن ابی انوار و زادی انت الله العلی لا اله الا انت و عدل
 شایسته در باب و ملک الملوک فاذا بالانوار من ذیل الخانات صفی
 انت حبیب و خیر خلقی من انوار الخیرات و انت من ذیل الخانات صفی
 حق شایسته و هم مدبره این نور مقدس حق بنو صیف و نوریت صفات حیدر
 و نوریت شریفه لا یفیر در مقام عبودیت و استمان صورت نفس خدایه این نور
 مقدس برود افشاء بجهت و بعد بر خاست از سجود و صفای طر کرد به از ان
 خطرات چند که عددش بکشد و نیست و چهار هزار قطره است پس خلقت فرمود
 از هر قطره از این انوار نفسی بجهت از خیر از این نور عدت نفوس انبیا و اولاد ایشان
 بکمال رسید شرح کرد در صورت نور همدیصل الله علیه و آله و انوار
 طوافی که کند طایفه این است الله الحرام در عالم که بشیخ و محمد مبرکه و کشف
 من تاسک انکس که علم دارد در عالم اشیاء و جهل ندارد و در جزا دادان
 عباد علم دارد و جهل ندارد و منزه است انکس که بی نیاز است از غیر خود و فقیر
 هرگز پس غافل بود حق نام این انوار و نفوس انبیا الاهی شایسته که من کسب

پس سبقت کرد نور حضرت محمد که اصل انوار مذکور بود پیش از انوار دیگران
 صورت نفس قدس خود که نور خدای خدای که نیست معبود مگر او احد الذات
 و شایسته ندی و خدایند رباب عوالم غیب و شهود و سلطان ملایکین عوالم جبروت
 پس انوار از جانب حق نم رسید که نور مبرک بره و نور محبوب من و غیر من خلق
 بنی است نوریت بن است انبیا و رسلا که برین انوار از برای خلافت الاسلام
 بدانکه بشیخ و افتاد این نور مقدس درین مقام که عالم ملکوت الهی است و لحام
 بعد از بیحاج با اول ملوک و برادر نور مبارک مقدس حضرت محمد که در سپر زوی
 که جام ملکوت رسید از انوار که بنفای صای این عالم الایمجل نفسا بنی و عبودیت
 نفس قدس که خود که در شرف بنی و شرف طایفه انسان کمال است معبود که در داخل
 در چهار صفات که این نفس قدس بشیخ و در انوار این چهار سر و ابد و پیر و انقباض
 حضرت خلد که در این عالم نفسا ملکوتی که در این چهار سر و ابد و پیر و انقباض
 بجهت انوار انوار انوار انوار انوار انوار انوار انوار انوار انوار انوار انوار
 شیخ نورانی و صورت انسان نفس قدس که بر این نور مقدس است چنانکه از
 حضرت ابو عبدالله علیه السلام سوال شد که کیف کثر فی الاقطار یعنی چقدر بود
 در اقطار فرمود بودیم در هر فرود کار خود که بود در دنیا و آخرت و در اقطار خضراء
 یعنی در اقطار سبز بشیخ و در اقطار سفید و سفید و سفید و سفید و سفید و سفید
 و صاحب روحی که با ظاهر و باطن و باطن و باطن و باطن و باطن و باطن و باطن و باطن
 چنانکه خواست از ملائکه که در حدیث و بر فرموده از اقطار نور انوار نور انوار
 در اقطار نور انوار نور انوار نور انوار نور انوار نور انوار نور انوار نور انوار
 این نور مقدس است و نور علیه السلام با انوار سلیمان الشیخ و نور انوار نور انوار
 بر این نور است معصوم نفس قدس که بر این نور انوار نور انوار نور انوار نور انوار
 باقی بود با این نور انوار نور انوار نور انوار نور انوار نور انوار نور انوار نور انوار
 حسب صورت نفس مقدس که با نور است که در عالم ملکوتی خلقت شده و در عالم

مالک دنیا در آن روزان ظهور یافت و شفاعت نیز حضرت قدس سره حضرت
 زکریا که نفوس کلیه انبیا و رسل و امام از حق قدس سره کلیه انحضرت ناشی است
 و در جوار شمع ایشان نیز بقیوس قدس سره انحضرت در آن انبیا صلوات
 بر او و هم نیز بصورت غنا تیر و در ارض ملکوت که باطن خورشید نیز ایشان است
 همچو لست و هلاکت صارت در پیش و در جوار در جوار در ارض مقدس ملکوت
 هور و قلیان از برای حج و اولیا صد و بی بعد از طلوع در و صورت اخلاصی بدیده
 قلب مشهود میشود و در اولیا و ارجل و عند غیر یک مستقر و نورانی
 ارض و عالم است که در ساحت و راه نفوس نام اولیا و شیعیان ایشان را در درج
 نورانی **الذین هم صلواتهم** در آنمون همین صلوات و از فیضنا تیر است
 در ارض خلیفه ملک تیر و شافقت و فیض و دافع و عیال این عالم را در ارض مقدس
 عالم بر رخ سابق و لاحق و ملکوت و ارض و عالم نفوس را تیر و ملائکه
 نورانی و اصطلاح حکما را در آن عالم مثال و عالم اشباح و مثل معارف و صفات منقول
 و ارض و غیره را در اصطلاح اهل معرفت عالم قلب و اقلیم نام و ارض و اولیا
 نامند و اهل معرفت و ارباب حق جمیع در دین عالم و اقلیم پیش و بعد و کمال و غیر
 بر با صفات داخل درین عالم بعد از استعداد نورانیست نفس خود شده و چنانکه در اصطلاح
 طالعیه که کتاب اشوار و چاکر که خلوت کردیم و با حانت کشیدیم و خلق و بدت
 نمودیم و از مالدی و طبعیت مجرب شدیم و در دوزخ حسنی عزیم و نوری عجیب می دیدیم
 و خود را از نوره عالم روحانی می یافتیم و صاحب ناظر خود می بیند و در آن عالم بر می خیزد
 و نوری مشاهده می کردیم که در آن وصفان نورانی بود و کوشش غنای آن توانستند
 شنید تاگاه فکر بیان من و آن نور عیار شد و بیخفت ما ندیم که چگونه از آن عالم
 نزل کردیم و بیخفت مظلوم در لوحیات و قلوب اقطاب علامه و شرح حکما را در آن
 خلق و خود را با افعال و غنای نسبت داده اند و مستعد نیست که از هر دو باشد و دانستند
 و تلبیذ کردیم پس بد آنکه در دنیا بیکه که اسلاف بر داشتند و صاحب خلق

این عالم را که
 در آن عالم است
 و در آن عالم
 و در آن عالم
 و در آن عالم

بدن و شهیدان و اهل معرفت و مجاهدان از این امت سرچشمه است و اولیا
 و شیعیان خالص اولیای حضرت اهل بیت حضرت علمه السلام از یک نور
 و لایق و صفات ایشان طریق اولیای این عالم که مثال و قلب است جمیع درین
 رسیده باشند و بدن محل است که اولیا این امت در صورت مثال و فیض
 از یک نور و لایق که در عالم ارواح حقیقه و انوار مقدس و تیر و تیر رسیده اند
 بلکه خود نور خود انصاف شده اند و با جلی الهی متحد شده اند و این خلق تا آنکه
 نورانیست حضرت سلطان اولیا سید الموحیدین امیر المؤمنین علیه السلام آمده اند
 چنانکه خود من عرفی با نورانی و قد عرف الله و من عرف الله فقد عرفنی با
 انوار تیر و ذلك الذین القیمة و شیخ شهاب نقی کوکب در سطوح و دواب و بدین
 و شایع و اولیا و امیر کفایت بر سپیدم از حکام و فلاسفه اسلام که مقام او رسیده گفت
 بجز خدای تعالی و تیر و تیر و سپیدم من جمیع عالم بر دم التفات نکرد تا نام او بر
 اسطیغی که بر دست حضرت صادق بود بر دم و نام سهل این عبد الله نشی و اقبال
 ایشان از اهل الله و اولیا بر دم خرم شد و گفت ایشان حکماء و فلاسفه و جمیع اندو
 از علوم و معجزات که شنیده اند و به علم حقه و وی و اشمال شهید و رسیده اند و بیایین
 هبوط لای مشغول نبودند و جلیش ایشان از انجا است که جلیش با است و بعضی
 ایشان از انجا است که بعضی با است پس حکما خدا را بعد از نجات از دنیا و موت بخند
 اولیا محبان است و کمال ایشان از کرده اند و حال آنکه بعضی از اعتقاد بر ایشان بر
 بخورده اند و بر حکما خدا را از ما ضمیمه نور نفوس خود دیدار است و مجاهدان
 خود را اند و عرفاء و اولیا این امت و علاقه با صفات و مجاهدات شافری و تیر و
 خود را انوار نفوس مقدس خود در دوزخ و نفس خود را در انوار و لایق مقدس این نزد
 که صاحبان این نور مقدس غفلت الهی نادانی کرده اند و بیکه که بعضی نور
بونی الحکمة من بشارة من بونی الحکمة و قد اوفی خبر که
 بر نور کرده اند و صاحب حکمت انوار و لایق حضرت محمد تیر و تیر علمه السلام

۵

ما که گوشت کرده اید قلب و صفی ایشان ظاهر بقی و بی حد طبع خود مشاهده
 نمایند و خبر به خدا بخلایق را و آنچه حضرت مولانا اعظم امیر المومنین
 دین حدیث شریف از اباع و زور حضرت محمدی در بیان اخبار و فضیلت
 نبی انحضرت از این عالم منزل جبرئیل صورت دهنده کلی که حسن و اعلی
 المص بود و صورت هفتصد هزار دیگر که اعتنا بخواب حضرت رسول خدا
 پیام صفی شد از آن عالم عظیم است چنانکه جو جمیع ملک که از این عالم است و اوسلا
 طالعین در کتاب التواریخ که در این عالم سازد ارض و بحر و حیوان و نبات
 و اناس ساخته و هر که در این عالم است سازد و در اینجا شی ارضی
 و در میان اینها نیز که درین عالم ملائکه از برای مردم و سازند و بعضی
 از بعضی دیگر است و از آن عالم با هم انبی کلام و دیگر که زوالم و هر که
 هست شیخ محمد بن حضرت رسول خدا حضرت اترعدی صلوات الله علیه و السلام
 از این عالم است و زوالم حضرت زید از آن عالم است و بعضی از اینها
 مادیعی علیهم السلام که بوی ملک از آن عالم بود و بعضی از اینها که
 از خانواده عصمت بود علیهم السلام و در رساله فاضل از این شاذان از
 سلمان فارسی رضی الله عنه و او است که گفت خدمت حضرت رسول خدا
 سلام کرد بعد از اهل سدم حضرت فاطمه و سلام کردم انحضرت فرمود حسین
 که سینه اندو کرمی که سینه زد و او را از دم غنم سید بن کرار ایشان
 حضرت فرمود باعث کش شایست عرق که نذیل طبعی را بر او انحضرت فرمود
 فرمود و بعد از اطعام کن آنها را پس نگاه که سفر جلی در دست انحضرت بود
 بقل از نخل جبل هجره چند از زهر و شیرین تر از عسل و نرم تر از مسکه انحضرت
 با هم مبارک و فراز اشکاف و در وصف فرمود نصف از انحضرت را ما حسن
 و نصف از انحضرت امام حسین علیهما السلام داد و دو نگاه یکدم و بعد از ششم
 بان که انحضرت فرمود و بعد از وی عرض کرد بل فرمود این طبعی است از جنید

تفخورد احد الحماة ابدان صاحب قوسايلان بر خشم و چين السبه و هشتاد
حلی و صلا که از برای حضرت فاطمه علیها السلام در خطبه میل از صاحب حق نشاء
فرمود که در عرض بزکان طراش نیز از انجا اقامت انا انچیز برای حضرت اهل
عصمت علیهم السلام نازل میشود از ملکوت اعلی و جنت اخراست که بعد از صلا
خیابست زیرا که ایشان از صاحب و قیامت کذب شده اند چنانکه حضرت رسول خدا فرمود
انا اول القباة که ما این و ما انچه از برای شیعیان از اطهر و اشرف نازل میشود و از صفت
دنیو ملکوت قبل از قیامت زیرا که با آنکه اطهر و بشیر قوسايلان ندهد و با
شیعیان نیز نخواهد داد پس انچه ایشان نازل میشود و خدا در صورت بداد را به
طلب از ملکوت سیف است که مقام مؤمنین است قبل از قیامت و الله اعلم و کذا
علم الانجین مولانا حسن شاف زکات بصائر الدریات از شیخ حسن صفار
علیه السلام رسانده از حضرت ابو جده علیه السلام مرویست که فرمودید سبک
از برای من ختم مدینه است عتب بدایا که صفت از مسیح و جل و م شمس است
که دران شهر عزیزی اند که عصبانیکرد ما ندانم امر هر که می شناسد المبلبل و عبتا
خلق المبلبل ملاقات می کند با ایشان زاده در زمان و سوال مینماید ما را از انچه
مخبرانید و مسئلت مینماید از ما دعا و او بگوید می بینم ایشان و سوال مینماید از
حضرت که شما با علی کد کبریا من ظاهر میشود و در ایشان انجهاد و عبادت شده است
و از برای مدینه ایشان ابواب چند است که میان هر دو صی ناموس می یکصد فتح
و صاحب تعدادش و انجهاد شده است که اگر می بینید ایشان را حتر مینماید به عمل خود را
ناتوان کند در می ایشان بکاه که سر بلندی کند از شیخ خود طعام ایشان بنشیند
الحس ایشان و رعایت صورت های ایشان شرف روز دارد و حق می بیند هر که از
دوست مینماید او را از انجهاد مینماید و میگوید که از انجا دعا و از ارض و
بزرگ می بیند و بد و خوش بگذرد نامز بگذرد و دلاوری دارند است از او زاده و زنده
جاعتی از ایشان سلاح خرد ما با می کند از دخی که سر خود شده اند انتظار دارند

خداوند را بکفر از العین و دل نمیکند و قول نمیکند مگر او را بر این معنی شیخین علم
و بر او را نشان از اولاد از برای اهل بیت حضرت رسول خدا صلی الله علیه و آله و عیادت
اهل بیت علیهم السلام است و ولایت اهل بیت علیهم السلام و بیعت بر کعبه و اهل
برای آنها قرض نشد و نیز اسناد مذکور از آنحضرت علیه السلام مرویست که
در مسجد کوفه و ارض شام این زمین ارضی است بقیع استخوان از آنست یعنی مثل کواکب
از مثل زمین ماکر و خوش از کواکب است و در آن خلق اند که عبادت مینمایند خدا
و شایسته می کنند با و چیز بر او برتری بجز خدا و فلان و فلان یعنی از شیخان و ائمه
مذکور از آنحضرت ابو جعفر علیه السلام روایت بدسترس که جن فم خلق فرمود و میگوید
بخطیب بنیاد از مردم سیزده و در مسجد حضرت سماء از آنحضرت ابن حبل است و گفت
فرمود و بعد از آن حبل خلق را اگر واجب نفرمود بر ایشان چیزی را از او بجا نیاورد و آنکه
ترجیح فرمود باسک بر خلق بنیاد از آنحضرت و کمال ایشان لعنت مینماید و در میان
است و تمام بود آنحضرت ایشان را یعنی شیخین حور و در آن حدیث شریف فرمود با آنکه
عبادت خلق این عالم لعنت بر این دوزخ است و از روایت دیگر معلوم میشود که مراد
از این حبل کوه طاعت و نیز اسناد مذکور از آنحضرت ماثور است بدسترس که از و راه
عین شمس شامین شمس مشرق و معطل شمس است که در اینها اند خلق کثیری و در راه
فرشتگان و فرشتگان و جمل فرشتگان که در اینها خلایق کثیر است مینمایند که خداوند
خلق کرده است آدم را با آنکه است ملام شده اند با الهام الهی لعنت خلایق و فلان از این
شیخین و در کتاب کافی از ابو جعفر ثمالی از حضرت ابو جعفر علیه السلام مرویست که
گفت در مسجد کوفه در نزد آنحضرت بودم خطب فرمود بوسی آسمان و فرمود یا ائمه
این است قبر پدر آدم و بدسترس که از برای جن هم سوای این حق و غیر است کرد
انها حقند که مکه و مدینه و کوفه و قم را بکفر از العین و عیناب غزالی در مقابل
و دیگر از کتاب شریع الحامین از آنحضرت رسول خدا نقل کرده بدسترس که در معنی از
بضاد از و اوقات که قطع نمیکند از شمس و چهل سال تری شد با رسول الله

ش

در این ارض خلقی است و بر او بی دان و بی اند و ایشان که عیان می کنند حق را
بکفر از العین و بی شناسند آدم و ابلیس را بقیع ایشان ملائکه اند و تعلیم می دهند ایشان
شور و عیب را و میگویند باینکه ایشان و در مسجدها کتاب عزیز را عرض کردند
با رسول الله زاید فرمود اما از ایشان این عالم آنحضرت فرمود بدسترس که از برای عیادت
از مؤمنان جن و چند سال از من بعدت که پس سوال کردم که کجا بودی گفت بودم
پیش خرافه مردم و بعد از آن بقیع که عیب جمل داشت پرسیدم که آنها اهل ایمانند
گفت بل خواهم بر ایشان کتاب را پس اینان آوردند و باینکه ایشان با کتاب بعد پرسیدم
که صفت میکند شمس بر ایشان درین ایام گفت بل باینکه بودن ارض بقیع و بعد
گفت دلیل است بر بودن این عالم از ملکوت زیرا که کاف صوفی نفس را بکفر و کفر را بکفر
که مقامش ملکوت محبط بود باینکه عدم اطلاع این خلق بر صفات آدم و اهل بیت
و پیغمبر کردن ملائکه را آنها و محصور بود اسلام نگذارد پس ایشان از سخن
سلام نگذاشتند و از عالم ملکوت و در شیخ حبلی از عین عرب علیه السلام روایت با شمس فوفاست
که هر کس هم در نفس خلقت میفرماید عوالمی را که شیخ مینماید دلیل و چهار
دوست نمیشود و صورت آنها بر صورت ما است و شبکری بدید عارف مشاهده مینماید
نفس خود و درین عالم و از عبد الله بن عباس روایت بدسترس که از برای عیادت
بیت یکی از جویان بر عیادت است و بدسترس که در راه ارضی از ارضی سمر خلق است
مثل باطنی از کرد ایشان ابن عباس است مثلن و این روایت با حقیق و بعضی طایفی
با معتمد اهل کشف است و نای موجود است که درین حوال است حق و باطنی و نای اند
که خداوند بندگان را در اهل معرفت درین عالم با طمع و نفوس ایشان است
نرا بجمیع بقیع خلق بدن داخل میشوند درین عالم و میگویند درین عالم دین و شهادت
نیست و است که احسان میشود بعضی از آنها معنی است بدین نیز که داخل نمیشود و راه
مگر همه خلق و بر کفر از انبیا و اوصیا و اولیا علی ایشان و صفی شمس که بر کفر
یکی از چهره این اهل الله استماع شد که در کتب خود دیدم که الای سراط علی

عطا فرموده و بیستم نفوس مقدسه را بپادشاه سلیمان من هو عالم الاجمال
 ومن هو علم الاجمال ومن هو غنى الاجمال شعار بجهت خدایت با انکه در
 علم غنی خود دارد و قبل از سلطنت انجا چنانکه در خلقت آدم در جواب عقیل از انکه
 فرمود **اِنَّ اعْلَمَ مَا لَا تَعْلَمُونَ** یعنی من علم دارم با عقلی که تو ندانی
 آدم بر شما ملائکه را عالمی باید پس این بیستم در عالم انعام است از حق
 در پروردگار و در تفصیل انجا پادشاه سلیمان و در علم پروردگاری خداوند
 خصوصاً در علم ایشان از انجا که ذات وحدان را که لا یغیب عنی ثم وعدم یغیب باطهار
 بقای پس بشریت ایشان چنانکه حضرت رسول خدا اگر خاتم رسد ایشانست و حق
 ما عباد الله حق عباد الله و ما ذکرنا ذکرنا ذکرنا و ما شکرنا شکرنا و من
 انهارا نشان از خداوندی و عدم انهارا وجود عطا عات ایشان و انکه حق با
 ذات طالب ذوات مقدر است که عطا فرماید با انجا تا ظهور غایب پس
 غایب خداوندی باعث حصول معانی و مطالب و امان عباد خود است و ایشانرا
 بی نیاز میفرماید از مای خود و در اینجا ایشان و چون بیستم و عظیم کرد
 نفوس را بپادشاه سلیمان و طوطا نمودند و پادشاهان شالیه انجا نیز خود پس
 نمای خداوندی ایشان و چون کلامی و جواب ایشان کلامی رسید حق
 خلقی با حق کلامی و خود حق نام ایشان که می شناسید که پس بیست و اول
 شان و کلیت فرمودند حضرت خدیجه که واحد کائنات و اصل و مبدأ انی انوار
 سبقت گرفته این نور مقدس بر انوار حق نفس حق سبقت کلیه بر سایر نفوس انجا
 و سلیم هر چه کرد که بودی خداوند واحد و بی شریک و سلطان سلاطین و در تمام
 عالم وجود و انکه از خود انچه خود را مال غنیمت و معصیت خداوند کرده و صفات
 الهیه که در حدیث عظیمه را نیز سلطنت مطلقه و بی شریک ذات بیست و دوم
 پنجم عالم انوار است و در سلیم که این سیصد و هفت با معصیت صفات که پدید کرد پس
 پادشاهان خداوندی و در فرموده توصیف این نور مقدس بصورت و محبوب و

برگزیده

برگزیده بر نام سید عالم و مخلوقات خود و بیستم است انچه بر برگزیده
 این که این توصیف و تعریف دلیل بر کلیت و غایت و کمال انچه را از انچه
 بدانیم که در سوال کردن حق از انوار مقدس انچه در انجا پادشاه سلیمان
 و پادشاه کردن نور مقدس حضرت محمد مجرب و محمد کردن حق نام این نور مقدس
 انچه صفات عظیمه اشارت جداست اشاره اطل با انکه عده کالات عباد
 و اعظم طاعت ایشان معرفت پروردگار است و محمد نشان مخلوق شد انچه در
و ما خلقت الحی و الانس الا بعدون ای سرور
 چون معرفت ذات اقدس را مخلوق ندی حالت نور مقدس حضرت محمد توصیف
 فرمود پس نام را بعد صفات که لایزال معلوم شود که تعریف ذات پاک عاقل
 معرفت من صفات و ایتان است و اشارت تا به توصیف کردن حق نام است و در
 مقدس حضرت محمدی با انکه راست میبازد و از حق و ظاهر بیرون و خداوند
 داور و محیب از سوال من و اول ادعای عباد عاقل و مخلوقات من و انچه اول و بعد
 ساختن و توصیف کردم صفات سابقه انکه برگزیده با صفا و بر سایر انجا
 رسل و موجودات مکتوبه اشاره تا انکه بجلالت شان است انچه در انجا
 ام سابقه انچه در انجا بصر من خلافت که بر صراط طهارت و انچه ظاهر سازند
 عقلت شان و جلالت رتبه پیغمبر خود را کالات خود بر سایر انس **سببان**
نور محمدی با انکه تعریف و توصیف کردن نور مقدس حضرت محمدی حق
 خدا اطل با سایر صفات است انچه الله العالی لا اله الا انت و مدک لا شریک لك
 در جواب سوال حق نام با انکه می شناسید اشاره انست که اول معرفت حق تعریف
 توصیف ذات اقدس است سبیل مجده چنانکه حضرت سید الموحدين امیر المؤمنین
 علیه السلام فرمود دلایله ایا فرموده عاقلان نور مقدس و توصیف انچه
 خلق و حکم انچه بنور خدا لا یغیب نور از او و تربت غیر ربوب و خالق غیر خالق
 بعز و دلیل و انچه نبوی شناسای حق نام ایت الهیه را که حضرت انجا پادشاه

و اعظم

اشارات

اینکه در این کتاب
 اشارت شده است
 به این که این
 توصیف و تعریف
 دلیل بر کلیت
 و غایت و کمال
 انچه را از انچه
 بدانیم که در
 سوال کردن حق
 از انوار مقدس
 انچه در انجا
 پادشاه سلیمان
 و پادشاه کردن
 نور مقدس حضرت
 محمد مجرب و محمد
 کردن حق نام این
 نور مقدس انچه
 صفات عظیمه
 اشارت جداست
 اشاره اطل با
 انکه عده کالات
 عباد و اعظم
 طاعت ایشان
 معرفت پروردگار
 است و محمد نشان
 مخلوق شد انچه
 در معرفت ذات
 اقدس را مخلوق
 ندی حالت نور
 مقدس حضرت
 محمد توصیف
 فرمود پس نام
 را بعد صفات
 که لایزال معلوم
 شود که تعریف
 ذات پاک عاقل
 معرفت من صفات
 و ایتان است و
 اشارت تا به
 توصیف کردن
 حق نام است و
 در مقدس حضرت
 محمدی با انکه
 راست میبازد و
 از حق و ظاهر
 بیرون و خداوند
 داور و محیب از
 سوال من و اول
 ادعای عباد عاقل
 و مخلوقات من
 و انچه اول و
 بعد ساختن و
 توصیف کردم
 صفات سابقه
 انکه برگزیده
 با صفا و بر سایر
 انجا رسل و
 موجودات مکتوبه
 اشاره تا انکه
 بجلالت شان
 است انچه در
 انجا ام سابقه
 انچه در انجا
 بصر من خلافت
 که بر صراط
 طهارت و انچه
 ظاهر سازند
 عقلت شان و
 جلالت رتبه
 پیغمبر خود را
 کالات خود بر
 سایر انس

سبب کلیه خود نسبت با نشان اول جواب داد و اگر تبارین را چید که منافع الهی
 نظری نام نفوس با غیا و سل و اوصیا را می باشد چنانکه در است که کل برود و در
 علی المظفر و ابوابه و غیره و در بعضی هر برودی منوله میشود و نظریه
 لکن این در را بهر دینی و نجوس می کند سبب لباس نظریه تیر که نفس اوی
 پوشانند و نقاضای نظریه نشان که نفوس و نجوس است علیه و با هر بر نقاضا
 نفوس ایشان که توحید و اسلام است و جواب میشود از نفوس نقاضا ایشان بر غلط
 و کثافت ایشان حاجب از نور نفوس و معرفت توحید نظری آنها میشود اما در ام که
 نفوس ضعیف و بی نورند لکن در دنیا و در سل و اوصیا و اولیا خداوند سبب
 طهارت اسباب و در صراط مستقیم و اوجاد ایشان و پاک نور و حسن عیادت
 حاجب مانع نکرد پس این اسباب سبب و توحید کمال مدخلیت در نظریه کالات نظریه
 ایشان دارد و نفوس و نفس امارت نیز مدخلیت در کون کالات نفوس آنها دارد که توحید
 بر اسلام است و در حدیث نبوی ما توفی است که انحضرت سوال کرده که چرا این تم
 ارجاع است اینها از عالم صفات و در دنیا نیز با دین و عالم غنی و داده و حاجب خلقت
 جسامت و نجوس کرد اند و باعث منزلت و ارجاع در این مقام کالات خود انحضرت فرمود
 عناصیب علی حق هم ارجاع را نیز از عالم غنی و در عالم غنی با این عالم زیرا که علم و حکمت
 با لغز و حبه است که اگر آنها در عالم غنی مستلزم باشد ادعای بیویتی می نمایند
 به غیر صفات و جواهری که در خود پیدا می کنند پس بحکمت بالغز آنها را نیز از عالم غنی
 جزایاب احتیاج کشود و در این عالم بجز و فقر و احتیاج خود بخورند و بدانند که بکنند
 مخلوق و محتاج و در هر کاه خود را به صفت ربوبیت و قدرت و عبادت و عزت و شرف
 و از این سفر ارجاع کالات که معرفت خداوند است را بهیچ تانند و در عالم باقی روحانی
 خود اکتلا پیش از پیش تقدیر تانند و این منزلت بعضی عناصیب نسبت با ارجاع بعد
 انحضرت فرمود با حق بپند باد و دانستند از ارجاع در ظلمات جهنم و محتاج شدن
 به زاریاب احتیاج باز بعضی ادعای ربوبیت می نمایند و بعضی بدین دین و بعضی

و اما

و اما تان بدای کند پس با تبارین داعیه و نفوس نیست که سبب تصور و نظریه
 ارجاع و نفوس امارت و ضعف و ذلت آنها و سبب غلط و کثافت طبع و تبارین
 در حدیث که مفر است که ارجاع و نفوس بر حسب لطافت و کثافت ارجاع افاض
 میشود پس اگر اسباب سبب و توحید ایشان اسباب سعادت است مثل طهارت و خلاص
 و ارجاع ابرامها و لغات آنها و تبارین ایشان بدین مرتبه ای لامحاله و نور و نور
 نور دارد و علیه می کند که نظریه نقاضا او که توحید و اسلام است بر تان نظریه
 بدیهه او که اسباب سبب و توحید و اوصیا و طهارت است بر خلاف سواد اول و نور و نور
 و نفس و ضعف است و غالب میشود بر او غلبه و ضعیف طبع است بدیهه و نور و نور
 میکند نقاضای نظریه خود را که معرفت توحید است اما این اختلاف در ارجاع
 ارجاع و نفوس امارت و لکن ارجاع و نفوس کلیه اوصیا و اولیا سبب توحید
 کالات نظریه و توحید است و توحید سبب سبب سعادت بدیهه ایشان در این عالم
 نقاضای روحانی و نقاضا ایشان که توحید و اسلام است علیه در بر نقاضا بدیهه
 ایشان که در این دین توحید است بدیهه ایشان ضعیف طبع است اما این اختلاف در ارجاع
 به عالم دنیا که اسفل سافلین است توحید حاصل تانند تبارین کالات الله هم یکبار
 زینها بضی و لولم تمسکه نار حقی سبب شدت نورانی و توحید
 سبب که نفس قدس و معصوم علیه السلام فریب است که در عین توحید با نفس
 او در شرف و حدیث تانند از رحمت و کثیف و عبادت ایشان بر توحید و طهارت است
 که بجز و رسول بکالات معرفت توحید و در یافتن این اسلام لازم است سلوک شریعی
 تانند که بجز و در این اوقات که اولیا الهیه تانند و توحید و طهارت و نفوس افاض در سبب
 نظریه سبب اسباب سبب سعادت علیه دارد بر طبع بدیهه تبارین ایشان و بدین
 بر توحید تبار کثیف و عبادت توحید محبت الهیه را ایشان ظاهر میشود و توحید و طهارت
 ایشان نفس و بدیهه ایشان را می دهد که عالم کالات توحید و در عبادت است
 و این جهان طاهر از امارت را بجز و تانند و در است که بجز و تبارین حیدر است

الحق

تخلّف تجلّده والظاهر انهم لم يمتدحوا تجلّده في ايام تروجه وروى عن بعض
 الروايات وروىها بالذات قد كان واحدا كورين ابيدين في كل نظرة
 سلام من الله العظيم عليه وآله الامم الاولي كل نشاء وروى تجلّي الذات يا
 ذاك حادث وجعل النور الذات في الارزلية وبعضه ان النورين نورين
 كور شعاع الشمس حين تجلّت وفي ذلك المعنى بعد عن لنا احاديث
 لا يخص نور الهداية چا كذا بعضنا بن احاديث راد وروى نورين نور كذا
 قبل ان ياتي بالذات ذكر كرم وقد كان ذلك النور بالذات حادثا مراد اريد
 كاشا بالهجرة لعظمه العلم الباطن كيا بجعل تجلّي ذاته بالارادة كشمس
 تجلّت في صباح الطهرين بطون جنوب الذات ثم طالت وقطعت
 من شرف الارزلية اصابعها الى الابدية ومثلت نور الشمس لكن بها
 لدى نور الاعلى العظيم كذرة تعالى عن الاحساس كذا اذا تجلّي نور العظم
 من كلهم قوله ثم اشر الى ربك كيف مد الظل ولو شاء
 لجعل ساكنة جعلنا الشمس عليه دليلا وعبر عن هذا
 التجلّي لذاته تعالى بجعل ذاته الالهية وضرب عن سدة المنهى به وعبر
 في المعنى اصل الولاية وذلك باسم الله جل شانّه وسمى اودن وجعل
 الحقيقة وذلك الاسم الاعظم المتعال عن مدارك انتظام العقول الجليّة
 كما قال ابو مونس عليه السلام وسيد الموحدين انا من اسماء الله وهم
 الاسم الاعظم ولكن صباه هو الذات لم يزل وجها هو المشرق بالارزلية
 كما قال عليه السلام في خطبة الوسيلة ان مثل كان فضلا واول ذلّة الوجود
 وكان تجلّي ذاته جل شانّه علو اثره بالذات في نفس وعده بانكر ابن نور
 معشّى محمد بن علوي عليه السلام والسامى عده است چا كذا وروى بنان
 نو جداني ذكر شد وبعضه ان اسامه مذكوره را حضرت سيد سنده عليه الرحمه
 در بابا سابقه اظهار فرموده بانكر ابن نور بعد من را تجلّي ذات احديت نامند

در بیان
 راسی نور محمد
 محمد وعلو جلاله
 کما از لفظها
 وحق ابدی واول
 است

وچیز تجرّده سدره المنهى گویند که منتهی اسم معراج حضرت خضر است
 الله عليه واله وبنابر روایتی بقوله ثم قاب فوسن وادنه
 دولایه اصابعه بقوله ثم ههنا لك الاول لا يزل الله الحق واسم اعظم
 چنانکه در حدیث علوی ذکر آمد و صیغ اول و جعل اول و جعل ساق و اولاد
 واعتزاع و شئت و طرفة و صبح الظهور و صبح الارزلية و بنابر چنانکه در
 احادیث و روایات اهل عصمت علیه السلام مذکور است و بنابر این
 نور مقدس حضرت محمد بن علوی علیه السلام را بمقام حدیث و اودن
 محبة حقیقه و ولایت الهیه اصابعه نامند چنانکه حضرت داود علی نبینا وعلیه السلام
 گفته اند که در کار از برای چه جز خلقت کردی خلی قال الله ثم كنت كذا اختصا
 فاجبت ان اعرف خلقت الخلق لئلا اعرف بعضی بحسب معرفت شدن ذاتی که
 اصفاك كالمی که جواهر من نور و ذکر تجلّي ذاتی بود و باعث خلقت خلق شد پس
 اول ظهور از ذکر معنی ذات اندس احدی جل ذکره حقیقه محبت ذاتی ذات
 که نور مقدس حضرت محمد بن علوی علیه السلام است و لهذا دعا فرمود الهی بن
 و اولاد و بنیان بن حقیقه جبرئیل که نور این نور کرات عشق الهی گفته اند
 زیرا که در اعصار نقیض بود اند و اظهارد و لایب مکن خود پیرا میزد و در کتب خود
 عشق گفته اند و تقریب کرات عشق را کرده اند که از این حقیقه جبرئیل که
 ولایت محمد بن علوی علیه السلام کما قال عطاء العارفین هر چه
 کرم عشق از ان برز بود عشق ابرار المؤمنین جدید بود و چون انصاء عشق
 ذات الهی مدد عوالم مجرد مانع است پس با رحمت الهیه کرات نورانی
 عوالم مجرد و مادی را تحرک آورد و در طلب صاحبان این عشق عظیم و حب
 حق که حضرت خاتم نبیین اند و در طلب سایر انبیاء و اولیاد است
 این انصاء عشق و شوق الهی محض و غلبه و ذوق و ذم و ذوق و مادی و ذوق و ذم
 پس بشرب عوالم و بنیان نام مرکبات عوالم الهیه مجرد و مادی را که ارادیه

شوقه عتيقه دانند و عبادت و سلوك الى الله را بنيتش بنواوردي و
كل نفعي انما يترايز بعيش الي الله انما يدوير و انما يجمع عشق
و لا ينال الهه خارج باقدا و سلوك الى الله را عبادت و عبادت عشق
صراط المستقيم عشق الي الله دانند و در ابن مطلب خباب السليم
رفع الله و صبر و ابد المحمد لله ان العشق قد شفي من مشربا القدس
بالاوار قد شفي محبت عشاقك الاله عزت به عقله اصطلحوا و انما
بامن مختبره العاشقون و ما عشقوا عرفاه من كنهه عفا حقيقه عشق
حين يسلم في الذبح اسلم حتى انور عفا فحق باب ربنا العشق حين
غفلت ابري انوارك الذي وعفا اركض الموقن و ربنا عاشقنا على
روحه مشا ابري الذي مشا كيف في قلبهم ابك معزك من حبه
هو رفان اهل الله طلب عداوهم اعلم بانك مع ربي و نورك من الله
شرفه فليسعد ان يكون الله و قد حقيق في قلب عبد عاشق مدنا
ومن الاله على وجهك امثال مجارعان من في العشق قد سفا
و عاشقك عداو معزك بل ربك العشق في نفاذ عفا فلم يكلها
لهيا هاتما حبه حباو عفا عفا طال ما عشقا فحقت عجز محبت
حزنيدي و لا و انما حقيقا الذي عفا و ليس مثلك شي يسبق
به قلب الكاري الذي في عشقا اسفا فلو بهم طاك في العشق
فصوتك بالاكاسهم من شرب عفا و عدت انك النور عفا
هل كيف عفا من في حبك احرق ام هل تحاسبي يوم الجزاء و قد
نسبت في الحب ما بان و واسيفا و عدني جزا الماوي و نفعنا حبيب
مفادات اهل العشق عفا ابوب حناك الاشفاق على و قد فحق في
باب فضل كان مغنا في ذن الحيرة و اليك ليحفظن حولي ان يسبل
العشق قد عفا الاشارة الاولى الى محبة في عشق الام و ان ظهوره

عشق و غیرت و غیره
۱۰۰
عشق و غیرت و غیره
عشق و غیرت و غیره

خبره صلى الله عليه وآله طوبى لمن مبرأ ذلك العبد من ذنوبه ومن
 حدث الخلق في سبيل الله بمحمد بن حاتم الزلا بنور عن جعفر بن ورقا
 وأما العشق لوط الحيد بل معناه شدة حب الخالصين له لا الله ثم ومن
 الناس من ينجح من دون الله بما إذا محبوبه كفى الله
 والذين آمنوا أشد حبا لله ذلك لأنه أحب حبه علائقه وحبه
 تملأه وحبه هو العشق والعبد من معنى الحب ذلك العشق كمثل هو العشق
 مشتق من العشق الذي قاله العبد الضيق جعفر ربهما قال رسول الله صلى
 الله عليه وآله وسلم أدا على أن العالق على قلب عبد الإشغال في حبيل شهوة
 عبيد في سبيل الله وما على أن ذلك عبد محمداك عشق عبيد وعشقة
 فاذ كان عبيد كذا قاله عبيد أن يسهو حتى خلف بينه وبين الله حتى
 قال ذلك وأيا أن عاشوا ذلك لا لاطل وأولئك الذين إذا ردت أهل الأرض
 يعقبون بها عنهم من إيمانهم وفي الصادق عليه السلام الدنيا أمدى عن عشق
 عشقه ومن عشقه أدخلته الجنة ومنها أنفاس من أحبته عني ومن نسيه
 ومن عشقه عني ومن فقهه صلى الله عليه وآله وسلم ذلك الصادق عليه
 عليه الصلاة والسلام جرت أطلاق لعشق على عبيده الله ثم ومن عشق العبد
 وجهه إليه سبحانه واشتاقه إلى طلب شاهده وتبليها كافي حديث وعليها شانه
 بالجهنم لذة شهوة في جناح فرسه عليه عز سبحانه بل عش الله سبحانه
 سبحانه لا الله ثم محبته ومحبته من عش العبد ومن عشقه
 عشق العبد حقيقة عشقه سبحانه وأدرك الكل في العشق هار مراد المحبوا
 معصوا عن الإحجاب بقى دون الله لا الله سبحانه قل أن كنتم
 محبون الله فأتبعوني فحببكم الله من ثم من ثم من سبحانه
 أولا أضاء العشق بغير الكون وانقضا العشق ربط كبر الحاديات هنا
 بالواحد لا لا الحى مختلفا بالعشق يدع خلق العالمين وقد حدث قد

218

مسابقہ

جہاں میں

15

كتب كراما عظمى اذ قال جيت عرفاني فقاما في اكون حب الخلق
 بالذي خلقا وقد جعل الخلق المصطفى وله فدايع الخلق كراما وقد خلقنا
 ونوره ازل الابداع بشر من ظهوره كمال في اكون قد شرعا بنوره قد خلقنا
 جبرائلا واديع الله العرش منقفا بنوره رحمة للعالمين ومن
 اكرام كل ما في العالم ارضا الاشارة الثانية الى ان حقيقة العشق منشأ
 العالم والجهاد ادم العشق نور رسول الله سيدنا مرات مزجده العباد كما
 مطلقا سبحانه عزنا سبحانه اذ لا فدايع في العشق الوجه لفرقا العشق
 نور حب الله سيدنا عديت لولاك في مقام قدسها بالعشق تلك
 السموات العلى انقست والسموات على ارضها عظمى بالعشق تلك الجبال
 الراسيات على الارض قد خضعت والجموع قد شرعا بالعشق جميع الارض
 هائلة ومن نظار السموات قد خلقنا العشق طهر في الابداع ادم من
 صلصاله في فناء ناسبقا بالعشق ابداع كل الابداع وهم مرات العشق
 وما خلقنا بالعشق ابداع كل الناس ان سالوا عن والدهم اجابا انها عشتا
 من اكر العشق فليكن حقيقة العشق التي جعل بها اذ من قد خلقنا العشق عجب في
 بكاد به سحر ساحلا في فدايعه وانما العشق شمس يضيئ بها
 كل العوالم الخفية والذى ومفا جال في هذا الهلكي ويعتبرهم جال في
 الفضايلة العظمى العشق يجمع مثل الفانين به وهو الذي يهزم الازلي العشق
 العشق معراج مولينا سيدنا محمد المصطفى اذ نوره قد سبعا علا على تلك
 الاخلاق العظمى بعده العشق بل عشتا عشتا الاشارة الثالثة الى ان
 من اقول العشق الا الى خلافة ائمة ديننا صلوات الله وسلامه عليهم العشق الله
 معنوا واحدا لا وقد ولى من فدايعه العشق اوارج المصطفى ايا
 ونور جلاله في جبر وقد لا تشرع في الكل اذ بعثت ونور ازل الابداع
 قد خلقنا وانما اوارج كل واحدة لكن اشعة في قلب اهل نبي

فالعشق

فالعشق كمال عقل الناصب لدى الوصال من شمس عقل الكل ابرقا انوار
 اجابة فالدنيا واحد طوبى لهم من في عشتا عشتا هاتك العشق انوار
 الخلافة في ائمة نوريين من شمس خلقنا لانهم كراما عظمى وهم كراما عظمى
 العشق العشق اشرفا بل اشرف تلك العشق اذ طلع بلهم من العشق اذ
 نور الاثنا وانما اصفا الله سادنا ونورهم ولما كان معنوا العشق
 انوار معنوا جبرائلا طوبى لاهل طوبى لاهل طوبى لاهل العشق نور رسول الله
 سيدنا وحب من حب في قلبه عشتا العشق نور على بل ولا يشر في طابعا
 طوبى لاهل درقا اذ كان نورها بالذات ولما كوزى العشق في اذراكا انوار
 وانما الامور المشهورة في نورها عشتا في انوار اهل شمس وانما حسنات
 العشق جند بذهبن سيرة العظمى الذي عشتا انوار اجابة في العشق اذ
 طوبى لاهل من في جبرائلا طوبى لاهل طوبى لاهل العشق نور رسول الله سيدنا
 في قلبه عشتا ولبس طلبة بعض في عشتا وفيهم نور عشتا ولما كوزى
 لاهل العداوة والبغضاء في اهل العشق الذي عشتا في ديرة عشتا العشق انوار
 عقل الكل في العشتا والبغضاء طلبة لاهل العشتا اذ طلع في الحب بعض
 بذهبن فدايعه في العشتا العشتا العشتا والله من ظلمات الجهل ابرقا
 عقلا الى انوار من اهل نبي فليعلم الحق العشتا العشتا العشق العشق العشق
 طوبى لاهل عشتا العشق نور رسول الله في العشتا ولبس في الحب بعض عند
 من عشتا وفي حديث البازي عليه السلام قال رسولنا انا احب ابا بن رسول الله
 قال عليه السلام هلا الدين الا بالحب العشق انوار روح المصطفى في كل العوالم
 مخلوقه كمالا اذ كل الوري كانت اشعة نورهم في اهل من شمس خلقنا
 فالعشق روح اهل طابعتهم الى جات عدن قلب صاد في العشق العشق
 موطنة الاصل قد نزل الارواح من بعد بلهم سبعا سراجي عشتا
 انوار جدي وعرفان شمس وقد نزل انوار عشتا عشتا عشتا عشتا عشتا عشتا

معرفت

سبحان

سبحان

مروث انکه چون مسئله وجود ذات وصفات و ظهور و انوار کثرات از حق تعالی
 آمد تا لذات واحد حق الصفات خداوندی که موجب ظهور در عبادت بندگان
 و بسطی مکن و واجب نام است از حق تعالی مصلحت اصول بن و عرفان حق تعالی
 اصحاب سز حضرت اهل عصمت علیهم السلام چون کسب بن و یاد الحق تعالی
 سلمان و ابوذر و عمار جعفری و معقل بن عمر جعفری رضی الله عنهم زیاده استقصا
 در مقام این مسئله غامضه و سوال از اولیای خود نموده اند و هر یک بحوالی معقل
 خاموش و مدعی طول مشکل مستغنی صغیر و معقل شده اند چنانکه کسب بن یاد
 در جواب سوال از حضرت زین العابدین علیه السلام علیه الصلوٰه و السلام
 بجهت مشکل از آنکه بود سلمان و ابوذر از معرفت علی علیه السلام مؤیدان آن
 انحضرت بجهت نورانیت که حضرت از آن ذکر اید شرف شد و عمار جعفری بجهت
 هر از حدیث در سلسله روایات اهل عصمت علیهم السلام و ابوذر از ولایت خود حضرت
 امام محمد باقر علیه السلام روایت نموده و در حسب و صفت حضرت ابراز نموده چنانکه
 اشاره بان رفت اما جناب معقل جعفری که از اصحاب سر حضرت صادق الیه
 علیه السلام بجهت معقل خاموش از مولای خود در علوت جعفری باب کرد بد
 و بجهت دوستان و شیعیان ایشان در این نموده اند برای زیاده و معرفت و تحقیق
 این مسئله غامضه و حدیث شریف و حدیث و کثرت در کثرت در حدیث جعفری
 شایع این حدیث شریف کثیر المنفع را در کتبها پدید آورده است که از حدیث
 باطنی ظاهر و ظاهر و باطنی باطنی باطنی باطنی و ظاهر و معقل و لا یحکم
 و بعضی از حکما و محققین و روایان محدثین و جمعی از فضلا اسناد خود روایت کرده اند
 از شیخ زکریا الحسن محدث بن علی الحلی از شیخ خواجه ابوالحسن محمد بن ابی احمد القمینی
 گفت که حدیثی که را جعفر بن مالک قزازی قوی از عبد الله بن موسی بن جعفر بن محمد
 بن سنان الرازی از صفوان بن یحیی کوفی از معقل بن عمر جعفری گفت عقیقه کرد
 از برای مولای خود حضرت جعفر الصادق علیه السلام بعد از وفات خود که انحضرت

باب اول
 فی انکشاف الکثره فی
 الوجود بحدیث کثیر
 عن الائمة الصالحه
 الالهیه علیهم السلام

در جواب سوال از حضرت زین العابدین علیه السلام علیه الصلوٰه و السلام

در جواب سوال انکه جعفری خلوت کرد با انحضرت و با هم فرصت گزینا داشتند
 انکه سوال کنم از ابوالحسن از آنچه جاری شده است در خاطر من از انکه طهری
 معقل طهری بصورت مرتبه گران داشت مصور با جعفری با معقل با معقل از
 کجا خود بشود یا صور در عظامها بجهت و سکون است و بجهت ذات طهری
 مخرج بخلاف ضعیف و بجهت طاف بی و در خلوت نظر بخلاف را با معقل
 خلوت فقال امفضل ان فی خلق السموات والارض و خلاف
اللسان و انهار الایات لاولی الالباب با معقل علنا صعب
 مستصعب و سزاوار و بعد علی اللسان ان ترجمه من ان اولیای و معصومین
 شیعیان محب و در این و معصومین که از انحضرت ان روی مالا بدی و بجهت مالا
 بصری عقل و لا یفهم حق لب و ذلك بان اللسان و در الحواس و المعانی
 علی صاحبها روح القدس و علی علی بن ابی طالب و علی بن ابی طالب و علی بن ابی طالب
 لما یومى الیك و انظر بین عملک و انصت بنو ربک و اسم فخر شلت
 عن بیان عظیم و حق بعلی علیه السلام خلوت انحضرت و هو الذی منزه
 معززه خلق کثیر الا من رحم ربک انه هو الغفور الرحیم و ما انما انما و علیهم
 السلام من الوعد و الاوعی الذی یخفی عن سائر العالم الا عن صغیر المخلصین
 و الباقی ما استحقظین الذین طلعتوا و انصتوا و شهدوا الحق باعلوا و
 صدقوا بما یؤاخذون فی الذنوب و لا یغفر الا الذین شهدوا بالحق
 و هم یعملون ان الحق و الامر بافضل من الحقیقت و سزاوار العلم
 غامض یعنی فرمود حضرت صادق علیه السلام با معقل بد روشد
 در خلوت سادات و اهل و خلاف شب و روز هر اینه با معقل از برای صاحب
 عقول ای معقل علم با صعبی است بسیار شوار و سزاوار و در راست بر
 زبان انکه زینحان کرده شود از آن مکر شلوخ و اشار و آنچه می شناسند شیعا
 ما بحسب ادوات و معصومان است ما بجهت آنچه میگویم ما از علوم و حدیث و در

کدول رات مشبه است و در شبانه است و بعد از اول ما خلق الله روح
اشاره بهضیاء نوریت است که روح کل الی امری است خاتم و منتهی و از نور
شیت که در انفس است ناشی شده کما قال الله ثم لیستلوانک عن الروح
قال الروح من امر ربي و در شبانه است و بعد از اول ما خلق الله
عقلی شده بطل این حجاب است که عقل کل و ظل روح کل است و عقل کل الی امری
که اول حجاب الله الکر و عقل حضرت خاتم و خلیفون است و در شبانه است
که نفس کل ملکوتی بر این نور کوران و صورت وجود و معنی بادم اول و انسان کما
و بعد از آن است در جمیع عوالم او و نور حقیقه عقل کل است و حضرت خاتم المومنین
در عوالم نفس کل ملکوتی نور و نور حجاب الکر و نفس حضرت رسول خدا
که نور است که در کربشانش ملکوتی علی است پس مشبه مطلقه لقبی که فعلی
و صنع الی است مشتمل بر باب او و نور کل و روح کل و نفس کل است که معنی
بلا هویت و جبروت و ملکوت و هر چهار نور حقیقه و شیت معلون حضرت رسول
خدا و طهارت و شیت بر او علم است که کمال الهی و طهارت و شیت و هر چهار کل و حقیقه
و از کائنات نور و بعد از آن است که علم الی الصلوة والسلام الی یوم
الطعام بعد از حضرت و نور ذات اندس عقل شیت است باین فی و صورت و حقیقه
است یعنی باین صورت عزیزی باین صورت مبارکه ندارد چنانکه در اول است از نور
باین نور باین حقیقه الالهیه عباد و مخلوق پس باین حقیقه ذات اندس را در حقیقه الالهیه
نور العرش و نور نور که مالک دریات از حقیقه الیه و غیر است و این برایش را شیت
حقیقه ذات اندس باشد چنانکه در اول است که حقیقه الالهیه الالهیه الالهیه الالهیه
انوار حقیقه صفات و درگاه کائنات است که نور عباد بر شیت و نورها بر شیت
نور و حقیقه شیت در حدیث مشهور است که امام بعد حضرت امام علیه السلام نور نور
و هر چه از آن است یعنی شیت که اتحاد ندارد با نور خود یعنی نور ظهور و شیت است که
اسم اعظم ذات اندس است چنانکه سابقا و نمودار الی کرد از مشبه نور و شیت

شیت

مثل شرافت نور نفس از نفس که با شیت مشبه است بلکه ظهور است و این کلام
اشاره داشت که هر با فلان در حیات مشبه ظهور و در غیر عالمی است و معانی اخلاص
و عکس مشبه اندر داشت که با نور مشبه است و مشیت خود مشیت کرام اعظم
خدا باشد و عقل حضرت رسول پس نور خود را و ظاهر ساخت و عقلی و معنی از برای
عقل خود که عقل و صنع است یعنی خود چنانکه در اول است که کمال الهی و طهارت
بخلق و هر چهار ملکوتی است ذات اندس بطور شیت و در ذات و عیب است انسان
چنینی که شیت شیت مثل او که ذات و معنی و طهارت اندس عقلی و شیت است
از برای عقلی و در بطور شیت بالذات که هویت است و این هر باطن است پس
حقیقه الیه حقیقه عظیم از آنکه غیر و غیر حاصل ناپدید و ظهور و در بطور شیت
خود با مقصود پس حقیقی سوال کرد و از شیت که در کربشانش ظاهر و نور است و این
پس بهر اینچنین ذکر میکنم از آن برای نور با مقصود حقیقی سوال کردی از اعظمی
بد و شیت مولای زل فایم تو هم ذکر کمال ظاهر ساخت مشبه خود را وصال آنکه شیت
پس بر علم باین مشبه یعنی علم باین شیت از انواران داشت پس بود این علم قصد
و اراده مشبه بود و نور حقیقه شیت اندس حدیث و ذکر و بدون اشغال از
سکون بسوی حرکت و نور از سکون بسوی سکون زیرا که قدرت طبع و وفای مولای
قدیم است و بعد از آن علم ذاتی و علم ذاتی ظاهر ساخت مشیت را بدون احیای حقیقه
مکرم و در حق که حرکت کند از بعد مشیت بیابان و از نماز بعد از آن زیرا که علم
قدرت ذاتی او جل جلاله محیط بود بر شیت بخلق انسان که ما را در یک حقیقه و ذکر
و عزیمت طبعی خود و در حق و قوه خدا که نور حرکت از بعد شیت حقیقه و نور از
حقیقه بیدار با حقیقت صدور از فعل خود اهد شد بسبب انکه علم و قدرت بر این
خصله و نور خود دارد و با اهل و صبیغ و محتاج است فعلی الله عن هذه الصفة
خدا اکبر را و این طریقی که کتبیم ظاهر ساخت مشیت کرام است قبل کرده و دلیل
که اینها از ابد ذات خود زیرا که اسم باید دلالت کند بر معنی خود و شیت احیای

انحصار

که تم است بذات خود و اینست فعلی که باطل میگوید و در کاف خود که
چگونه کشیده است فعل خود را و نور خود را و اگر میخواهد عمل بکند و باطل
خود را ساکن پس گردانیدیم شمس بر آن دلیل انحصار خود یعنی پیاپی شد و نور
که او داشت انقضای پیری دنیا نگردد و نور ذات شمس چیزی نیست بلکه محض
ایمان بکاشیده که ثانی از جنس خود نداشته باشد و واحد است که ثانی از جنس
داشته باشد و با صلوات اهل معرفت و معرفت احادیث معصومین و حدیث احادیث
و حدیث حقیقه تا مندر حدیث واحد و حدیث حدیث تا مندر حدیث اگر واحد میگوید
و نور واحد نیز واحد است و این همه را واحد را با این معنی و ذات احدیه اطلاق میکند
نیز که حدیث تا این حد حقیقه است و ثانی از جنس خود ندارد پس حدیث حدیث از
ذات حضرت احدیه معلوم است که اهل ایمان المؤمنین علیه السلام و احادیث و احادیث
حدیث حدیث ذات احدیت و احدیت بر شایع و حدیث حدیث حدیث حدیث حدیث
بلکه واحد را بر آن ذات احدیه اطلاق شود یعنی احدی است که صاحب حدیث حدیث
و صفت ذات احدیه که نور ذات احدیه است جل جلاله واحد است زیرا که ممکن
ثانی الحقیق ندارد و از نسخ و حدیث موجودات عالم امکان محسوب پس وحدت
صفت وحدت حدیث است و این همه معنی بواحد است و از حضرت سید الساجدین
علیه السلام مدد ما را بفرست با الهی الله و بعد از آن بعد و ملکه القدره الصمدی
در بیان برای ملک حق و بعد از آن بعد و ملکه القدره الصمدی
و نور ذات واحد و اسم اعظم و مشیت مطلق است ملک طلق خواست زیرا که فعل و ایجاد
و ظهور و انبساط و غیر از اینها در آن صفت حضرت امام علیه السلام وجود میابد احد که ذات
اقدس است و واحد که نور ذات احدیه و فعلی نیست چنانکه حرکت و سکون در
کاف و یون که فعلی نیست زیرا که ذات اقدس قائم بذات خود است و نور ذات احدیه
بذات و اتصال بذات خود دارد مثل اتصال شعاع و طاق شمس بذات و طاق شمس
و نور ذرات شمس جهانی را دلیل بر شمس حدیث خود قرار دادیم و این دلالت بر شمس

بجاء مدیده است اول آنکه نور شمس فعل و صفت است ثانی آنکه اتصال با
فرض شمس دارد و حاصل را باطلی بنا بر اینست ثالث آنکه از فرض شمس در نور
چیزی نیست یعنی نور از نسخ و جنس فرض نیست بلکه طهر و روشنی است
و این آنکه نور اول را باطل است بر فرض زیاد از دلالت اسم شمس بر آن دلیل اعظم
است و این جهات را بعد از این بنا بر اینست و این حدیث و نور انحصار است
و این جهات شمس و نور شمس دلیل بر اینست و این حدیث و نور مقدس و احدیت
اوست جل جلاله بعد حضرت امام علیه السلام فرمود که هر صورتی از غیر صورت
سواء که حضرت خیر القلین علیه السلام است و بجهت موجود بود انحصار
بالاخره الطین منسوب شد با لایزال انصاف و طلاق است که حدیث در کاف و یون
اشکاف که از مشیت نور شمس و ظاهر هر یک از این نور شمس و ظاهر هر یک از این نور
پس بر این داشت حق نم وجود را یعنی این خلل حدیث که صورت از غیر است و گردانید
نور را باطن این صورت و ذات اقدس جل و علا صمد است پس چهار مرتبه برای شمس
بجهت نور آن در عالم وجود حاصل آمد مرتبه نور یافت که اول ما خلق الله نور حق
و مرتبه نور اول ما خلق الله روحی است یعنی روح اعظم کلی اشیای و مرتبه نور طلق
که اول ما خلق الله عقلی است یعنی عقل کلی اشیای و مرتبه نور حق که نفس کل صورت
وجود است زیرا که نفس صورت صورتی از ماده است لهذا از امور وجود فرمود
و صورت از غیر غیر علیه السلام را انحضرت صفا و طلق فرمود یعنی صورت از غیر
صورت نفس کلیه است که نفس کل آن صورت صفا و طلق است یعنی این را
از غیر مشیت و باطن صورت از غیر است و این ترتیب که نفس کلیه الله که نفس کلیه
بطن از صورت از غیر است و عقل کلی اشیای که نفس کلیه الله که نفس کلیه
صورت میابد که است در روح اعظم کلی اشیای که نفس کلیه الله که نفس کلیه
و مرتبه نور یافت که نفس نور عقل و اسم اعظم و مشیت مطلق است و این چهار

من کفایت کافیه باری و ترختر باری قهر است پس چگونه دانستیم حقیقت این
 قول فرمود بافضل این صورت مذکور به پیش نور خداوندی و شمسها و قمرها
 و سایر اجای عبادت و تعبیر ذات صفات و معانی شایسته حضرت باری است
 که محجب ساختن است از این صورت و جوهر نوران خود و دلالت که داشته از این
 صورت و جوهر نورانی ذات خود پس این صورت مبارک و جوهر نورانی حضرت باری
 و نور اصل عجد و غیر این است و اطلاق پیش و در کجاست بر صورت از غیر مبارک
 انحصار که در ذات است بلا خلاف کلیه و با معنی انحصار است در این ظاهر خود را
 و منظور صورت مبارک که نام حضرت خدا و اله محمد علیه السلام است یعنی که در
 و کمال نام ایشان مثل انحضرت در صفاتی که ذکر کردیم مثل قوله **الذین**
يعلمون الصلوة و يؤتون الزکوة و هم راعون
 بعد حضرت امام علیه السلام فرمود عجب است حضرت باری نور خود و ظاهر
 انجلی و جلوه خود در مراتب و درجات ما تحت ذات خود هر کس بی بند و بست
 او را جل و جلال محجب بر وجه خود و بر خود باری و قدر لطافت خود پس بعضی از
 خلق می بینند که او را بعد از خود و حال نگذرد با هر کس و بی **و هو معکم**
اینا کنتم و منزله از هر است لکن فریب است با ایت کبری و ظهورات خود را
 بعد است بدان که خود و مشهور است با ایت و معروف است بطهوریت خود چنانکه
 خداوند انجلیت ذکر شد که دلایل آن در وجوده اشیا و معرفت خود و وجوده
 غیره من خلف و حکم القیام بنور صفات لای خونی و عزیزی و نورانی است که فریب
 در وجود خود و بعد است در رتب خود پس اختلاف در رتب و بعد حضرت باری جل
 جلاله محاسب اختلاف در معرفت و طاعت و پرورد عباد است قال علیه السلام
 مقتضی نور من و قدره و قدر و ظهور و ولایت و جلال من و اقد و عذرا علی
 من محمد و انکر ایس و را غرض از اینها بهر آنکه با مولای فالو احد الذی هو محمد
 نقال هو الواحد ذاتی و محمد ذات اوصاف ذلت با مولای علی مرابن علی العلی

وصفاست فقال علیه السلام نسمع الی قوله ظاهر اما در و صفت و باطنی عجب
 مستح لا بد که با مولای باطنی و باطنی ظاهر الی قوله ذات و هو اول الذین و بعد
 الخلق و یلون کل خلق و متصل یا نور و مفصل الشاهه الطهوان بعد حضرت
 جان نای قهر و هو الواحد الذی دام الامداد و احد لا یفصل فی الامداد فالواحد
 اصل الامداد و الیه عودها و هو الیکون یعنی حضرت امام علیه السلام و هو افضل
 بدرستیکه صورت از غیر مبارک که نور ذات حضرت منور شد حضرت پروردگار
 تقدیر است و چون سابق خود ذلت بوشا نور یعنی تا نور جل و جلال عالی
 از بعد این صورت مبارک که نور ذات است و باطنی نورانی و اولی نورانی و نورانی
 بر این ظاهر خود که ذات احدیت و نورش پس نور است یعنی جلال نور ذات احدیت
 و عجلت که را از نور و اول ذات که مشیت است باشد زیرا که صورت مبارک
 از غیر و مقام چهارم از نور مشیت است و اولی باشد که نور مشیت است و نور
 بر نور مشیت نیز اطلاق میشود بعد و نور و قدر حضرت تقدیر است یعنی این
 صورت از غیر و در ذات تقدیر است و ممکن است که را از نور مشیت
 باشد زیرا که مشیت ظاهر صفات کماله ذات احدیت و جامع تمام صفات است
 انجلی و طهوان صفات کماله و ظهور و تفصل در صورت مبارک که از غیر و بعضی
 کماله و صورت در نور و بعد این صورت را قدر نام اعظم نور که نور مشیت است
 نور و صفات کماله ذات الهی را در میان بعد تفصل باید در حضرت شهود
 مبارک که از غیر که صاحب ملکوت و شمسلا برین عالم ملک و شهادت است مشهور
 نکرد این چهار صورت مبارک را در تقدیر فرقی یعنی ظهور و در ذات تقدیر است بعد
 نور و ظهور و مولای است یعنی این صورت از غیر مبارک که ظهور و مولای ذاتی است
 که سابقا ذکر نمود که مولای قدیم سید مشیت است و جلال ابرار و نور ظهور
 انحضرت فرمود که ذلت شخص الطهوان بر اکتظ و صفات جمال و جلال ذات
 احدیت محجب چنانکه در جلال ذات انداخت بدانرها است و از نور مشیت نیز

و در این صورت
 نورانی است
 و در این صورت
 نورانی است

کدام مذهب را اصل از اصل که مذهب مشهوری ظاهر از این مذهب بود
 باطنی بیخ و بن عالی طواف ای بسا که اگر صورت را ندید قصد صورت
 کرد و بر اهل دین بعد مفضل عرض کرد که ای مولای من پس واحد تکلیفی است که
 او بجهت است فرمود بی این تو فدا شدی و حق کرام بر تو شد گفتند و بعد
 و بعدی که مفضل کرد و گفتند و بعد پس واحد اسم این نور پاک و بعد
 زیرا که چون مبدی کلمات امکاچه است و خود داخل در کلمات نیست و نفس با
 عینا لعیوب ذات احدیست و شرف است بعبادت و واحدنا مبدیست و چنانکه
 و اوست یا ای ملک و بعد نیز العدد و از جمله آنکه فعل و صنع ساکن مطلق اختیار
 از او می و شرف مطلق از او پیدا و بدست و بعد باز ای فعل جلیل اختیار است
 این نور مقدس و مفضل است بلکه اگر چه بجهت است بجهت عباد و ماضی خود این
 مضموعات خود نیز مفضل ذات حضرت احدیست زیرا که وصف جلیل اختیار
 باز ادا داده فائز که جلیل اختیار است و بعد وصف جلیل اختیار است باز ای غفر
 با فعل جلیل اختیاری و از اینست که حوزة جسد کسب معانی است در دنیا انبیا
 و رسول اخصاص با اختیار دارد و ولای جسد در آخرت نیز از آنحضرت و در دنیا
 مقام محمود شفاعت با آنحضرت بعد مفضل عرض کرد که ای مولای من پس بجهت
 میادیت دارد و صفای اسم این نور پاک که واحد است از معنی جبهه این نور پاک
 آنحضرت و خود با آشنه ای نور حضرت علی مرتضی علیه السلام را که اسم این نور
 مقدس پاکست آنکه ظاهر من امامت و وصیت است و باطن من جبهی است که از او
 کرده میشود و آنکه اصطلاح حضرت اهل عصمت علیهم السلام مخصوص حق تعالی
 علیه السلام بدین حدیث شریف بر این است که اسم و الطلاق فرموده اند بر وجه جبهی
 که اول است بر مستی فادال است اسم مفضول و مکتوفی بر مستی چنانکه نور مبارک است
 اندر احدیست که نور از او و جبهه مشیر است اسم اعظم ذات پاک و نور وصال
 نیز اسم این نور اعظم را مفضل و بعد صورت مبارک از غیر حضرت امیر المؤمنین علیه السلام

ایضاً نور

که فرمود ظاهر من امامت و وصیت و باطن من عجب جبهیست که فعل
 هذا امر ان تعجب غیر مدرك که باطن صورت از غیر آنحضرت است همان نور
 که باطن و جبهه حضرت محمد است چنانکه در خطبه ابیان فرمود من مشکوفی که
 بدان نور حضرت مصطفی است و در قول من نعم الله نور السموات و
 الارض مثل نوره مشکوفه فیها مصباح المصباح
 فی زجاجه الزجاجه که کتب درستی بود من
 شجره مبارک که در نون از شرف و لا غریبه بکار دنیا
 بطنی و لولم نمسه نار نور علی نور بعدی الله
 لنوره من بشاء و ضرب الله الامثال للناس مراد
 خداوند از نور خود که مثل مشکوفه فرموده من نور مقدس حضرت محمد و علی و غیر
 طاهرین است که مستی لفظ الله است زیرا که الله ذات منجمله جمیع صفات کماله
 و این نور مقدس برین نور است و اسحق و جیم صفات و نور سادات و ائمه
 و هر یک و بیست و مشکوفه این نور باطن مفضل این نور که دانست که در آن
 مصباح کلبه ایشان است و آن مصباح در زجاجه کلبه صورت ایشان در دنیا
 و این زجاجه مثل کعبی روشن است که برافروخته است از شجره مبارک و فضا
 ایشان که نازش عالم از عالم و ناز غریب عالم اجداد است زیرا که از سنخ عالم ملکوت
 که رفیع بین العالمین است یعنی نور این نفس کلبه و سینه ملکوت که از عالم ملکوت و
 در آن عالم اسفل وارد نایش بر زجاجه کلبه ایشان دارد و متراخ و از نور خیره
 و زده گشت که در هنر زینت این شجره مبارک در روشنائی دهد و پیش از آنکه از کلبه
 و طاعت بان برسد پس این شجره مبارک در زینت که مصلحت است بر نور صبا
 قلب ایشان که در مشکوفه بدان این نور که از آن ساکن است بر حضرت امیر المؤمنین
 علیه السلام که خود را مشکوفه مصباح نور مقدس حضرت محمدی فرمود و مفضل از آن
 که صورت مبارک از غیر آنحضرت حامل سر نور محمدیست و باطن جبهی از او پاک است

بدان نور و برین بابان نور و اسم اعظم است چنانکه حضرت صادق (ع) استوار و بیان فرموده
پس تا سبب حاصل بود آنحضرت این نور و قدرت را صورت مبارکه را که آنحضرت را
اسم اعظم و مشهور و باب این نور و قدرت را که خداوند تعالی باطلای شکوه را
باید که آنرا در مبارکه که مذکور است و دلیل باطلای باب این حدیث است اما در
الطریق اینها است و دلیل باطلای اسم اعظم و صورت مبارکه آنرا برین حدیث
حجری علی السلام است پس در مبارکه که از تقدیم اسم اعظم این نور و قدرت و محمدی و این
و اسم اعظم ذات اقدس خداوندی است و باطن حضرت علی علیه السلام و صفی و این
صاحب سزا است چنانکه در بعضی از اختلاف و امامت شایسته آنحضرت است
با غیر آنحضرت بنماون بعد پس مفضل عرض کرد ای مولای من این حقیم که
آشاره آنحضرت است چنانکه حضرت فرمود است که هر که نورانی است
اعظم و صبیغ ثانی است و این غیب نیز باطن صورت مبارکه آنحضرت است
المؤمنین علی السلام است بقیه باطن حضرت علی علیه السلام است نورانی
که من نورانی و شایسته ذات حضرت احدیست و حق این نور و قدرت را که در
ظاهر ایشان علی السلام در صورت و نفوس و دست ایشان است و چنانکه
حضرت رسول خدا فرمود است و علی من نور و احد و حسین حق و امان حسین علی
حضرت صادق (ع) و نور و صفات اسم اعظم را که باطن و سر و جبهه این
و زکریاست فرمود که این نور است که موجودات عالم را روشن و نورانی و باطن
کدام عالم است بدو داده و قدر و مکنون و موصوفه و محال و موصوفه است زیرا که
او است فعل و صانع و طایف ذات احدیست و ظهور و محضو عاقل و صنعت است چنانکه
طی و صنعت از ذات احدی است و ذکر مبارکه است نحن حسنا و الله و الناس حسنا و الله
بها آنحضرت علی السلام و نور و مفضل و نور و نبی و واسطه و نبی این نور و قدرت
و نور و صفات مبارکه است بلکه این نور و قدرت این نور است و نور و صفات
نور و صفات نور و نبی و نور و مفضل و ذات مبارکه این نور و صفات مبارکه

[illegible]

منا و قضا است که بگویند در وقت نماز و سجده حضرت علی را این چنان است
 علی را لم یزل یخبر من مشعر من علی این بزرگواران که چنانچه حاصل آمده است
 طایفه خودی ایشان موقوف بجهاد است و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت
 بعد از حضرت علی را سلم در وقت نماز و سجده و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت
 بعد از آنکه این چنان است که در وقت عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت
 امتثال آنکه صفات صفات الهیه است و صفات صفات الهیه است که این نور صفات
 و ذات این نور از این صفات است که کمال الوهیه یعنی صفات صفات صفات
 کردن دعوات عباد صفات این نور صفات است و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت
 شود عدم استغناء بلکه بعد از این نور صفات و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت
 و انعام و انعام است و اگر بخواهیم است بر مایه عوام و اعیان خود و بر اهل عبادت
 و مصنوعات خود که در آن فعل و فعل و فعل و فعل و فعل و فعل و فعل و فعل
 نور کمال الهی است غایب نیست و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت
 محیط است بر جمیع ذرات عوالم و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت
 و احدی چنانکه ظاهر کرده اند حضرت احدی که در آن صفات و عبادت و عبادت و عبادت
 نیست زیرا که اعداد از نسخ و نسخ و نسخ و نسخ و نسخ و نسخ و نسخ و نسخ
 شد اما اعداد که این نور صفات است و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت
 عدد است و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت
 که بر اعداد عدد و اعداد عدد و اعداد عدد و اعداد عدد و اعداد عدد و اعداد عدد
 است و این نور صفات و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت
 اول عدد و صاحب عدد و نور صفات و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت
 برده های عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت
 تا این خود و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت
 بر خود و این دلیل بر خود اما روح آنحضرت که جهات محسوس عوالم با محسوس خود است

ظهور

ظهور نور حضرت احدی است در لاهوت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت
 که عبادت و عبادت است و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت
 اورا از لاهوت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت
 بر نفس کلیه و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت
 میانه از عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت
 و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت
 ملکوت و نفوس و اعیان و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت
 آنحضرت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت
 روح است پس عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت
 روح کلی امری الهی و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت
 که از عقل آنحضرت که عقل کلی الهی و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت
 اسرار و نفوس کتب و طرق شرایع الهیه ظاهر میشود و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت
 طایفه کبریا فرمود تا احوال و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت
 بعد از حضرت امام علیه السلام و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت
 اعظم خداوند است چنانکه در حدیث و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت
 الکون الهی و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت
 و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت
 خود اختیار و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت
 و هوا و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت
 هر دو یکی باشد و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت
 کاشف از این نور عظیم و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت
 مراتب روح کلی و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت
 باشد که مراتب ثلاثه صفات و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت

مکونش

نور حضرت

مكنون فون انما استدل الله اعلم قال بعضنا ذلك باسم الله يقول السيد
 تامة بن العلم علي بابنا فقال يا بعضنا انما نحن من الفضل الذي سلسل
 من نوره فحق هو الذي جعل بابنا يعنيته هو اعلى الدرب ويا ب لهم ومنه يقولون
 الى الدنيا والعلوم والموت والرحمة سبعة من عالم المكنون وعباد الله الاوف
 فقلت باسم الله يقول السيد تامة بن العلم علي كما بين لادري من اين انشا اول
 بين سبابة فقال يا بعضنا ليس بعد احد من اهل العلم يا بعضنا
 الاسم والعن عزراة المعين وعزراة من نور ذلك اخضر عطره من ربيع
 النور عرف ولا فصل ولا حيل ذلك قال تامة علي كما بين اشارة من اهل العلم
 ان ليس هناك فضل ولو كان من غير غيره فضل كان خفيا عنه وهذا هو
 الكفر الصالح اما عن ابن الذين يقرؤا بالله ورسوله
 ويدعون ان يقرؤوا بالله ورسوله ويقولون
 نؤمن ببعض وكفر ببعض ويدعون ان يحتذوا
 من ذلك شيئا اولئك هم الكافرون حقا واعتدنا
 للكافرين عذابا اليما والذين امنوا بالله ورسوله
 ولم يقرؤوا من احد منهم اولئك سوف يؤثروا
 اجورهم وكان الله عفورا رحما وقد يقطعون ما
 امر الله به ان يوصل ويعسر دورا وما بين الايمان والاسماء
 ان يثيروا بين يدين واسطر ولا حيل ذلك قال تامة علي كما بين لادري من اين انشا
 اولين بسمة من عرف الاشارة استخفى عن العباد ومن عرف مولى الفضل
 بلغ ذرا المعنى الم نفع الا اشارت الاسم الى المولى صلحي بن عبد الرحمن بن جابر
 انما كانت الاشارة حق وانما معنى كبري وانما حق حبي وانما معنى حبي
 ثم يكتف عن اسم الله من خطرة يقولون ان علي اشارة من اهل العلم
 وكان الاشارة الى بابنا تامة بن العلم علي بابنا فمن اراد الدنيا فليقبل

مشم قال

[illegible]

۴۴

مردم خواهی داشت بعد فصل که در هر کس که از این امر ایستاد حضرت سید هم فرمود
و علی مثل این دوستان را بر من و شما هم بین آنها را از نشان و قرین و قریب و دوستی
خود را پس فرمود با معضل احدی را اهل علم و معذرت و ان الله را از راه ندارد
که فصل کند میان اسم و معنی و این حضرت که خود علی علیه السلام را که معنی که
حضرت خود معضل است فوق اسم خود است که حضرت علی مرتضی است نسبت که
عن ام ائمه و فرمود اسم بار علی علیه السلام را از خود است خود که حضرت خود است پس
بنا بر این دو نفر که در اسم و معنی اند عارف و فاضل نیست چنانکه با اسم معنی را
معنی آن فاضل نیست و این معنی خود من و علی مثل این دو انگشت و اول و معنی آن با
باید که معنی باشد که در آن معنی از برای اهل معنی که فصل باشد ایشان نیست
جمع از این معنی باید که با معنی که در صورت مبارک از غیر و نفس و گوشت و عروق
حضرت علی مرتضی علیه السلام معنی است از عقل که و این عقل که عقل است از
صنای روح کلی و روح کلی بنابر روشنی و مطلق الهی است پس فاضل معنوی میان
اسم که صورت از عقل است با معنی که صورت است دور تر از عقل و صفا است و حال
فرمود دارند و فاضل میان این نیست مثلاً و انگشت بدانکه این دو مطلب مشابه
با یکدیگر نیستند و اول که صفا و عقل باطن صورت از غیر علوی علیه السلام و ظهور
نور و شمع و نور آید پس میان اینها که نیستند که فاضل شوند و معنی فارغ
و فاضل شد و کلام حضرت امام علیه السلام نیز که شفا از این مطلب و نیز که
فرمود چنان دو نفر که در اسم و معنی اند میان اسم و معنی آن فاضل و فاضل نیست
مگر آنکه معنی حق اسم است و این معنی باعث انفصال و امتیاز میان ایشان
نشود چرا که فاضل میان اسم و معنی باشد هر چند شخصی خواهد بود اعتبار این اسم
که در صریح است یعنی باعث مستور بود معنی است از اسم و مجرب شد اسم است از
معنی و حال آنکه اسم و معنی مجرب از یکدیگر نیستند چه اگر حجاب و ستر از یکدیگر
داشته باشند چنانکه اسم دلالت بر معنی کند و حال آنکه اسم دلالت بر معنی

در
کتاب
تفسیر

خود پس فصل حجاب و کفر است و خود و فصل نیز باعث کفر است چنانکه حضرت
فرمود با تشبیهی فرمود حق شهادت بر سبک انگار که کافر است و رسول او
و اراده دارند که کفر حق نمایند میان خدا و رسول او و میگویند ایشان آورد بهر
بعضی و کافر شدیم بعضی و قصد دارند که کفر کردیم میان خدا و رسول او و بعضی
الشیطان اند کافران محض و معنی که بهر از برای اهل کفر خدا با اسم و انگار که ایشان
آورد ما در اینجا و رسول او نفرین کرد که ندیدم ایشان را از ایشان زد و باشد که عطا
کند حق اسم و ایشان و اطاعت ایشان و صدق و وفای خطبات و رجوع به امت
خود است شرح و بیان بدانکه چون اسمی که معنی از آن حضرت و از برای معنی است
نلفظ و وجه بعضی اسم حقیقی از اسم لغوی و معنی و معنی ظاهر و نام است و معنی
بنا بر نام این اسم است پس معنی و اسم نیز از اعتبار یکدیگر اند لهذا میان معنی و اسم
کفر بر بعضی آن که اسم است میان نیست بلکه کفر با اسم که نام معنی است کفر معنی است
و چون معنی است سبیل پیدا کرد در میان معنی و رسول و اعتبار نماید کافر شد و الله
بجواب خدا و رسول و پس قول حضرت که با این بر بعضی و کفر بر بعضی است کفر است
مگر این مجمع که با ایشان است از امر و صفای الهی است و این معنی که جزو حق اول
ایات مذکور است و در ذکر این معانی را در کتب الهی و اهل شرافت و الاثبات و الحوائج
و معنی اینها است که قطع و فصل میان اسم و معنی است علی مرتضی علیه السلام و معنی که
حضرت محمد صلی الله علیه و آله و صلوات الله علیه و آله است خلاف اسم الهی و کفر است و
حضرت امام علیه السلام فرمود و این معنی و این اسم است معقول و اسطر و فصل میان
حضرت اسم معنی که سبب فساد است و چنانکه صورت از عقل است باری و معنی که
از وجود است که نیز چنانکه معنی از وجود است چنانکه معنی که معنی که معنی که معنی که
باری اسم معنی است لهذا حضرت فرمود که قول واسطه میان اسم و باری و افاضات است
بعد از حضرت فرمود باین معنی حضرت رسول خدا گفت من و علی علیه السلام مثل این
دوستان بر معنی و بعد سبب از آن دو نفر که این اسم که صورت از عقل است و الاثبات و

شرح
و تفسیر

مشبه الهی است و این نور صافی است که اول در مقام فیهاده شد است این
 اسم یعنی این نور مبارک را عزیز این اسم اسما چه در است چه در واده اسم و شکوفه
 و صورت و اب در و کایا این حقیقت را که حضرت شرافت علی علیه السلام
 و صورت از غیر اول اسم و اول است از آنها و کفر با اسم و این صورت کفر تمام
 ایات و اسما الهیه است و صلا نکای این اسم اعظم و این کلمات است از جمیع اسما و ای
 مذکور در این با این اول اسم که سبب وصل و اخوان است ایان جمیع است و کفر
 بان که سبب فصل و قطع است کفر جمیع است پس از برای کانون بان اسم اعظم
 این کفری کفر جمیع اسما و عظام و این کفری خداوند نیست و این است که در مقام
 و کفر با ایات و اسما کفر محض است و کفر بان کفر با کفر با حضرت احدیست
 جل جلاله پس قول ایشان که خلافت بلا فصل از حضرت است سبب با کمال است
 اعظم و این کفری و جمیع اسما و ایات الهیه و این با کثرت حضرت احدیست که باعث
 رضاء و عطا می است و چون حضرت امام استدلال بان ایات و این فرقی ممکن است
 مراد از رسول و ایات اشاره با ایات و اسما انی عشا شد علیهم السلام و مراد از
 رسول و ایات اشاره با اسم اعظم و این کفری است و کفری و جو الاشارات و الفا و بلا
 تدبیری نهاده اند از سبب الحقیقه و المعجز بعد از حضرت زین العابدین علیه السلام
 اشارت اسرار بگو موی و بعد از حضرت احدیست بدون توجیه در مقام دیگر نمود که
 در سبب کثرتی کاشف و رافع هم من و تفریح کننده که من و تفریح خاصه و من
 و وفا کننده و عوای می بعد پرده برداشته از اسم ظاهر حضرت در مقام خلق و تفریح
 توفی علی و این کلمات اشاره از آن حضرت است پس بعد از اسم اعظم و این کفری بود
 و بسوی باب خود کفر و تفریح علی اب مدینه است پس کس که قصد مدینه کند باید
 اول قصد باب کند یا نکرد بل و شاهد بان کلام حضرت صادق است در شان
 حضرت رسول خدا و علی رضی علیهما السلام حدیث آنحضرت است که فرمود انا عبد
 عبد محمد و بعضی خلفا و ابائ و اسما انی عشا حضرت رسول خدا بحسب نفوس

نفس

نفس

نفس و صورت کایا ایشان که در مقام آنحضرت عید و عید من حضرت صادق
 که اول از افراد ایندی و مشبه الهی است و من که در و اول بلا فصل از حضرت
 کایا ایشان حقیق و تفصیل بان ایان صمدین و طالب چون
 حقیق آنکه این بان رحمت حضرتی علیه السلام تا معرفت و بلاست بحسب رضاء
 این که آنحضرت در مقام بیان سه خلافت بلا فصل حضرت امیر المؤمنین علیه السلام
 در خلافت در مقام آنحضرت که در بلاست نیز بحسب رضاء و ظل شرفش
 حضرت رسول است که چنانکه فرماید و سالت نبوی شمس است و در کتاب
 بود از آن چنین نفوس کاتب حضرت اوصیا آنحضرت علیه السلام در این
 که ایشان صورت کایا و نفوس کایا صادره است از عقل کایا روح کلی آنحضرت است
 پس آنکتاب و نبوت و علم و ادب و روح آنحضرت میباشد و صاحب و بلاست
 بحسب رضاء و این و این و این کال نفسانی این بر گویان است و فرقی اصل
 عبودیت و لطافت اصل خود را منزه از کمال و کمال و کمال آنحضرت
 در معرفت صورت مبارک از بقیه و نفس معنوی کایا من صورت کایا من
 و صاحب و عبادت و اطاعت حضرت نبی است بحسب مقام روح و عقل کلی
 آنحضرت که مقام نبوت کایا است و نفوس اوصیا او و نفوس با و این و این
 و اوصیا از نفس کایا و عقل کلی او ناشی است و آنکتاب بعض نبوت و رضاء
 از عقل کلی آنحضرت میباشد پس حضرت اوصیا آنحضرت و این و این و این
 مقام نقیصه است صاحب عبودیت و اطاعت نسبت بعقل کلی آنحضرت و
 لهذا فرمود انا تشبهی اشارت اسم اعظم که حضرت خاتم است نبوی بود
 و بعد از حضرت رسول که صاحب مقام نبوت است و اسم اعظم است اسما
 فرمود نبوی و ولای بود که مقام نقیصه است و رضاء حضرت و حق اوست
 انا حضرت امیر المؤمنین علیه السلام یا حضرت رسول خدا در مقام روح کلی که
 حبا و عقل کلی که کل نور مشیت است شرکت دارند در آن حضرت صادق

فرمود

[illegible]

الحمد لله على كل شيء قدس محمد وعليه السلام است طهرت طهرت كبري
خاست قدس احد بنيت باضا بروى على طهرت لهذا زاولايت اساقه اعند
اكرچين در دوزگاردان شر كند اماين دوره در اولاد دوره نبوت و ظهور
و كنه بظاهر است المحضر الجهادين ولايت اخبر مودينا كرسول كرد و بدو انحضرت
كرما الحقيقه قودو مالى و الحقيقه بعثت لى علم كدام الاشراق و بعثت لى الحكمة
لا اله الا الحقيقه اماين دوره حضرت امير المؤمنين عليه السلام دوره نواب باين
دولت بنيت چنانكه انحضرت و نواب باقى فائدت عن نواب الكلام و سلفا نعل نواب
الحضرت باين حقيقه كولايت الله است و ديوب كپل بن زباد و نود و كپل باضع
از حقيقه نود كرمالك و الحقيقه حق بن صاحب حقيقه و ولايت كبرى الهه هتم
و مابور كجفت ان شده اما ناول حقيقه بپلاست بن انجز بسيار انحضرت اشراق
چند عظام حقيقه و ولايت نود كرمالك و كرمالك و كرمالك و كرمالك
بن ولايت كبرى بنسبتو الراى نامند كذا الله الحق و الاخر حضرت
امير المؤمنين و سلفا و راشدين صاحب اين ولايت مطلق كبرى بناسند بن حاله
البان اولاد اولاد نود و نود و نود و نود و نود و نود و نود و نود
اول الامر منكم و ظهور و ولايت كبرى بنسبتو امير المؤمنين و نود
و در يوم رجعت بن احمد شاه كحضرت انبيا و نود و نود و نود و نود
كرمالك و نود و نود و نود و نود و نود و نود و نود و نود
الحضرت شمس خواهد در ادوات الحضر بر يومين در يوم رجعت ظاهر
خواهد آمد و الحال در دوايت اسراين ولايت كبرى الهه بنسبتو له حضرت
امام علي السلام در بن حديث اشراق كهايت نود كحضرت امام علي بن ابي طالب
با معضل بدر مسيكره اشد قديم زل و است او است بد و بن كچيكت و نود و نود
بنسبتو شاه هو و نود و نود و نود و نود و نود و نود و نود و نود
ارضايت جلاله و نود و نود و نود و نود و نود و نود و نود و نود

کتاب مبین حضرت علیه السلام چنانکه عن الخطاب روزی عرض کرد
 خدمت حضرت رسول خدا که این کتاب مبین که علم هر طب و دین را دانست
 و این امام مبین که علم هر شیئی در آن احصا شده است آیا نور است فرمود عرض
 کرد ای انجیل است فرمود عرض کرد آیا نور است فرمود عرض کرد چنانکه حضرت
 اشاره فرمود و حضرت امیر المؤمنین علیه السلام فرمود هذا امام مبین و انکاس المبین
 الذی احصاه الله ثم غیره علی کل شیء و ما یزال الودک الکتاب لاریب
 فی هدی النقیین از اهل عصمت علیه السلام ما قرأه است که
 ای کتاب علی و انما فرقی نیست است و شیخ معتقد علیه السلام از سلمان فارسی عرض
 الله عنده و این کرده که گفت حضرت امیر المؤمنین علیه السلام فرمود با سلمان امام
 بود ای زاری کسی است که نشناختم ما را حق معرفت ما و انکار که فضل ما را با سلمان
 حضرت علیه السلام گفت افضل است با سلمان بن داود عرض کرد که حضرت علیه السلام
 فرمود با سلمان اصف بن برخیا و بر سلمان قدرت داشت با تکمیل کرد عرض
 النقیین از ملک سبایوی فارسی در یک کفر از اهلین و حال آنکه نزد او بود علم
 بعضی از کتاب و حکایت من قدرت و حال آنکه در نزد من است علم هر کتاب که
 نازل فرمود و من علم بعضی از آن کتاب را بر شپش نمی دانم و آن پنج صحیفه است و
 صحیفه آن برادر پس بنی نازل شد و بیت صحیفه آن بر او هم خلیل علی بن ابی طالب
 السلام و من علم دارم بعلم انجیل و زبور و قرآن سلمان عرض کرد صدق فرمودی
 ایست و اشی من فرمود با سلمان بدان بدستیکه کسی شک کند در امور و علوم
 ما مثل کسی است که شک داشته باشد در معرفت و حق و ما و حال آنکه حق هم
 فرمود و انوار و این از نزد دیگر صنعت از کتاب خود و بیان فرمود در کتاب صحیفه را
 که و احببت علی بن ابی طالب و ان مکوینت و صاحب کثر القوی الیه و کرم دین احادیث
 بر این مباد که درین عهد علم الکتاب دلیل واضح و برهان مبین است بر تفصیل
 امیر المؤمنین علیه السلام بر اولو العزم از انبیا صلوات الله علیه بر اجمعین بعد از پرا

من فرمود قل هل یستوی الذین یعلمون و الذین لا یعلمون نیزه قل کفی بالله شهیدا یعنی و بینکم بعض
 کفایت فرمود من هم از برای شهادت و علم بیان من و شهادت بنفس نصیر بود
 و بعد از این و عطف فرمود فرمود من عهد علم الکتاب را که حضرت امیر المؤمنین
 علیه السلام و کونید با خود در کفایت شهادت و علم امدی از اولو العزم را غیر
 حضرت علیه السلام و در این دگر قل کفی بالله یعنی و بینکم شهیدا
 و کفی بالله شهیدا ازین فرمود امدی را با خود و نیز مخصوص
 فرمود حضرت را بدگر با خود را پراپتها البقی حسبک الله
 و من ابتغک من المؤمنین و از این مؤمنین در حدیث حضرت
 پس این تفصیل مخصوص حضرت علیه السلام و بعد از آن از اولو العزم
 از رسول و افضل حضرت از اولو العزم ظاهر آمد و شیخ کلینی از ابو عبد
 الله علیه السلام روایت کرده که فرمود پیغمبر هرگز نیامده که معرفت ما اهل بیت
 و افضل ما را بر او سوره ما و از جمله احادیث از امیر افضل حضرت امیر المؤمنین
 از انبیا و مسلمین حدیث جابر بن عبد الله انصار است از حضرت رسول خدا
 که فرمود با جابر کدام است از اهل معرفت افضل اند ما بر گفته پیغمبر این از جانب
 پدر و مادر حضرت فرمود بدو سبیکه ما معاشر انبیا را دریم و من افضل ایشانم
 و بعد از این برادران بسوی من حضرت علی ابن ابیطالب است پس حضرت در زین
 افضل انبیا است و سبیکه کان کذا انبیا افضل از حضرت شد صحیفه که انبیا
 را اهل انبیا و حکیم که گردانید را انبیا پس صحیفه که فرشته است بر اکرین
 که فرمود حضرت علی علیه السلام را برادر خود که سبب انچه دانستم از فضل حضرت
 و این فرمود و برادر کار من این و معنی آنست این دو برادر ما را که افضل
 ما و برادر من و نیز از حضرت ابو الحسن موسی علیه السلام روایت که حضرت رسول
 خدا فرمود از برای علی مرتضی من رسول خدا ندی که تبلیغ میکنم از حق و

نکته ای که در این کتاب است
 که این کتاب افضل است
 از کتابهای دیگر است
 و این کتاب را باید
 در هر خانه داشت

و توفیق و جاهد و اعلام کنده بحق نم بین غیب نظیر از برای من مکتوب و غیب
 مثل انبیای بی باطنی مکتوب دین مدب شریف دلیلی برانست که هیچ چیز
 ما شایسته با حضرت امیر المؤمنین علیه السلام ندارد مگر حضرت رسول خدا چه برسد
 با آنکه افضل از آنحضرت باشند و چون احدی از انبیاء مثل آنحضرت نباشند
 پس آنحضرت افضل از ایشان چنانکه در حدیث جعفری بن موسی بن جعفر
 فرمود که هر کس انبیاء را از اولو العزم و غیره افضل بداند از آنحضرت کافر است
 پس یحیی بن جعفر رسول الله حضرت علی رضی الله عنہ افضل است از مطلق انبیاء و اولو
 و احادیث و از اولو فضیلت حضرت ائمه هدی بر انبیاء و رسول بسیار است که این
 محضر کلمات ذکر آنها را ندارد بداند که در این مطلب شریف اگر حضرت امیر المؤمنین
 حاوی علوم جمیع کتب سابق است که آنحضرت صیقل از آن هزار کتاب فرمود
 و حضرت اولو العزم و سایر انبیاء را به بقدر خود بهر از علم کتب دارند از جعفر
 جعفر و بیست و پنج محضر و حضرت خلیل الرحمن که رسول اولو العزم و صاحب
 منصب خلقت بیست و پنج محضر دارند پس علم آنحضرت بکتاب مطلق مبین
 الهی با هزار کتب دلیل است بر علم و احاطه آنحضرت بر تمامی کتب الهیه و مجملات
 سترش است که کتاب کل کامل چون نم که مثل است بر جمیع علوم الهیه و احکام
 او نیز شرایع انبیاء و رسول علی کلی الهی است که لوح محفوظ و بیابان علم مطلق
 خداوند است تمام علم الهیه و موجودات و احکام آنها و محفوظات و نشانی
 تغییر و تبدل و محو و نبات و نامی شده است بعقل بزرگ عقل یعنی افش
 و این کتاب عقلی بین الهی افش مطلق حق نم است و علم اصناف اوست تمام
 ماسوی الله و جمیع شرایع الهیه و کتب و الواح سابقه و علوم و در آنحضرت انبیاء
 و رسولین و اولو العزم علیهم السلام از این عقل کلی و کتاب مبین ناشی آمده
 و امام مبین در این و کل شیء احصی شده فی امام مبین و کتاب
 مبین در این و لا یس الا فی کتاب مبین

این عقل کلی الهی است که احاطه بر جمیع موجودات دارد و تمام اشیا و علم المکاشفه
 و ملک ظهور و انست و سابقا محقق اند که این عقل کلی که مستحق تظلم است عقل
 حضرت رسول خدا و امیر المؤمنین است چنانکه آنحضرت فرمود اول ما خلق الله
 عقل و عقول نایبیا و رسول و کتب سابقه و از ایشان با تمام مثل عقول و
 ابیات از این بحر عقل کلی و کتاب مبین مزین شده و ابیات عقل حضرت
 امیر المؤمنین و از انبیاء علی که حضرت رسول خدا با آنحضرت امیر المؤمنین که او را
 بایش هزار باب علم ناشی میشود که هزار باب علم باشد که از آنکه از این باب
 علوم است و در حال انحال آنحضرت علم و عقل کلی چندین بار که با وعظ او
 بود و امامت الهی بود بر حسب امر الهی حضرت امیر المؤمنین علیه السلام پیرو
 کتاب از آن هزار باب علم بود بعضی ابیات از ابواب علوم نیست مگر آنکه
 داخل در علم و دانش است پس از امامت و بیانات مسطوره ظاهر آمد که عقول
 انبیاء و رسول و علوم و کتب ایشان از عقل کلی ناشی اند و عقول بحر عقل کلی
 ایشان است پس عقل ایشان کل و اصل است و عقول انبیاء اجزا و انست و از
 بدیهیات اولیه است که اصل اشرف و افضل و اکمل و اعلم از نوع موجودات عقل
 هذ حضرت ائمه هدی علیهم السلام بجهت حاصل بودن عقل کلی الهی اشرف
 و افضل و اعلم از انبیاء و رسول و اولو العزم اند علاوه بر فضیلت ایشان محض امام
 روحانیت کلیه که مرتبه حساب است و مقام نورانیت کلیه که مقام مشیقه و طهر
 الهیه است و سر نام احادیث و ابیات دال بر فضیلت حضرت ائمه هدی علیهم السلام
 از انبیاء و رسول و اولو العزم از این برهان و بیان ظاهر آمد بلکه پس از ذکر حق
 حق نم عهد و لایق این بزرگواران را در عالم دوز انبیاء هر کس غم و در این باب از انبیاء
 جز که اولو العزم شدند و هر کس نکردند چنانکه از حضرت باقر العلوم علیه السلام
 از این عهد عهدنا الی ادم من قبل فلسفی لم تجد له
 عن ما سوال کردند آنحضرت فرمود که انبیاء غم و در این باب معهود

خفیف شود بر شما حال عرش عرش کردند بروردگار چه چیز است این کلمات
 فرمود بگویند بسم الله الرحمن الرحیم والاول والاخره الا بالله العلی العظیم
 وعلی الله علی محمد واول الطیبتین پس گفتند این کلمات را واصل کردند عرش را
 و خفیف بود عرش بر گویا اهل ایشان مثل عرش گریه بود بر سر درش شریع
 حوی و فرمود خدای عز و جل از برای سائر ملائک و اکابر و امیران بر گویا اهل
 این هشت نفر را انکار عمل نمایند و طوائف نماید شما در در عرش و بیستم و هجده
 و نهم پس گفتند مرا که من خدایم ظاهر و باطن را چه میگوید بد و بر هر چه میگوید
 که ندا صاحب حضرت رسول خدا چهره بسیار عجیب است این ملائکه را طوائف عرش
 در کثرت و قوت و عظم خلقت ایشان فرمود حضرت رسول خدا این ملائکه کثیر
 طاعت ندارند با قوت و کثرت و عظم خلقت ایشان حال چنانچه که میگویند
 در آن حسانت مردی از امت من عرض کرد که یکس از او بار سوره الله تبارک و تعالی
 داریم و تعلیم کنیم او را و از عزت جویم بسوی حق ثم عیالات او فرمود انحصار
 این مرد نیست که با اصحاب خود نشسته بود پس گفتند باور می آید اهل بیت
 من که عطا می فرستد و شفاعت او را پس چونکه گذشت التفات کرد
 بعقب او شفاعت امداد و حبس فایم و یا برهنه با چهره و کف دست او را و
 بوسید و سر و سپهر او را بوسید و میان دو چشم او را بوسید و عرض کرد
 بد و عادم خدای عز و جل ای شفیق رسول خدا که گوش تو و حق تو که گشت
 خون او است و علم و علم و عظم و عظم و علم و علم او است سوال می کنم خدا را
 انکه سعادت دهد مرا بحسب شایسته الیه پس واجب کرد این را برای آن مرد
 باین قول و فعل از تو ای پسر اگر آفریده شد و تفصیل اند و صافی نماخت
 ندارد و عمل از اجمع این ملائکه طوائف کنند کار عرش و ملائکه را طوائف عرش را
 گفتند اصحاب این مرد باو که با جلال و کرامت و امانت و علم و در در حضرت
 رسول خدا این عمل را باین مرد معطی امارت می کنند آن مرد با اصحاب خود

خفیف

خفیف عرش را از اعمار فرمود ملائکه که از جمله شهدا است و لکن در شان ملائکه را
 ندارد سبحان الله از استعجاب خداوندی و عزت دین او که در عهد حضرت
 رسول خدا که در رقص اطلال و دین شد و در وفات انحضرت که عجل الله
 علو قبر علی السلام که سوز و باطن دین است در میان امد و چهار نفر ثابت قدم و
 صاحب یقین باین مانتد و باقی ماندند پس از آنکه از این ملائکه من هلاک
 عن بدنه و یحیی من حی عن بدنه و در رقص حضرت صبری
 علی السلام از حضرت رسول خدا ما نور است که فرمود چون خلعت کرد حق عرش را
 خلق که از برای آن سجده و شصت هزار رکعت و خلعت فرمود در زنده رکعت
 سجده و شصت هزار رکعت که هرگاه اذن دهد با حضرت ایشان که اسلحه نماید
 سوار و از زمین هلاک نماید یا شهادت دهد آن او که مثل یکد از زمین هلاک
 و سببی بعد فرمود خدای عز و جل از این اعیان من حال شود عرش را
 پس اتفاق کرد و در طواف ندا شدند حمل را و نزول دادن از این خلعت فرمود
 حق ثم با هر یک از اعیان ملائکه پس قدر شدند استند انکه حرکت دهد عرش را
 پس خلعت فرمود با هر یک از ایشان ده نفره بگردانند و خلعت ندا شدند حرکت دادن
 عرش بعد خلعت فرمود بعد هر یک از آنها مثل جماعت ایشان و نورش
 ندا شدند حرکت دادن عرش را پس فرمود خدای عز و جل از برای جمیع آنها و
 کذا ربه عرش را بر من اسالك بیکم از اهدت خودم و کذا شدند از اهدت
 داشت خدای عز و جل از اهدت خود پس فرمود بهشت هزار ملائکه که در این
 مامل شود از اعرش کردند بر ویدگار طاعت ندا شدند این خلق کثیر و جیم
 خفیف عرش را چو تر طاعت دادند و بپایان ایشان فرمود خدای عز و جل
 این حکم از برای است من خداوندی ام نزد بیک کشته هر بعد و بیک کشته
 هر بعد خفیف دهنده هر شد بد سهل کنند هر بعد میکنم انچه را میخیزم
 و حکم میکنم انچه را اراده میکنم تعلیم میکنم شما را کلمات که بگویند انچه را که

اصحاح

البحرین قواب دوه تیشود ایدی در اسلام مکر کتبت حضرت محمد و محبت
 این بر پس واجب کردند یعنی تم با این فعل مثل آنچه واجب کرد اید نمود فعل
 حواله اول او بعد حضرت رسول خدا فرمود هر چه این مرد صادق است و قبول
 خود نیز اگر کون تم عمر خود می را مثل عمر بنی سعد هر بار بر روزی دهد
 مثل احوال بنی سعد هر بار بر این اتفاق گذر نام احوال خود را در این
 دفاع کند عمر خود را بپای و صبا ام با هم که ملائت و سستی حاصل نماید
 ملاقات کند خدا او شامل باشد بفضیلت حضرت محمد و مردی را که گزای داشته
 ان مرد او را می اندازد حق تم در روزی را غش و رحمت و درها بطریق
 اعمال او را بر عرض کرد تا رسول الله کتبت این مرد فرمود اما غافل بر عقل
 و قول نسبت با این مرد معطل از این مرد است بشی که بدو سجده و نظر کرد
 دیدند سعد بن معاذ اما حضرت اید است و انم که کتبت شد با این قول این
 مرد معطل از این است که با بد نظر کردند بدو که حضرت علی این ایضا کتبت که
 بعد از حضرت فرقی با عباد الله تحقیقی می شناسد فضل و از برای اهل فضل
 صاحب فضل بعد فرمود بنابر این می رسد با کتبی تم غم میگذاردی
 نویسنده و هلاکتی که بدو می آید از کفر و می از عرش و من موت نو
 و داخل میشود شفاعت و در جنت مثالی در شعور حواله طایفه کلاب
 و در کتاب علم الباقین مولا اعین فاشانی از کتاب توحید با سند از او
 رفت ما و راست کتبت سوال کردم از حضرت اباعبدالله علیه السلام از قول تم
کان عرش علی الما حضرت فرمود علماء عامه میگویند درین
 امر عرض کردم که میگویند بدو رسیده بود عرش الی باب و حضرت پروردگار و
 عرش خود بود حضرت فرمود در دعوی که یکبار این کان را داشته باشد
 تحقیقی که این است حق تم را قبول و مصدق کرده است الا بعد گفت مخلوق
 بعضی مکان از برای خدا نذر داده است که حاصل حق تم است و شبیه کرده تم

دیت ملک این مخلوق خود و این کفر است و لازم می آید ایشان را انکسار که کتبت
 حاصل حق ثبات او می دینی تم باشد یعنی بر روی او مذمت خود باشد و
 این با عقاید مستلزم مفاسد کثیر است و او را گوید عرض کردم خدایت شوم بعضی
 این را باین و نا فرمود بدو سبک خدای عز و جل عمل فرمود علم درین خود را بر ما
 بعضی با یکدیگر حاصل عرش است بدین انکار رضی با حق باشد با حق و بیشتر از پیش
 خدای بر عین اراده که انکسار کند مخلوق خود را منقشر که خلافت برایش روی
 خود رکعت بنامی ایشان کتبت برود کار شایسته حضرت فرمود اول کسی که
 نظر کرد حضرت رسول خدا را بر این زمین و آن مردی علیه السلام صلوات الله
 بودند و گفتند وفف بر روزگار با و پس از این اعتراف علم تحقیق تم علم درین خود را
 بر این بر نگردان بعد از ان فرمود ملائکه و بر این را با طاعت ایشان و بار
 خلافت و ملائکه عرض کردند پروردگار را از انکار که با طاعت ایشان بر خیزد و
 ملائکه شاهد باشد گفتند شاهد هستیم با کتبت که بنده خدای انا کتبت
عزیزا غافلین انکه کتبت انما انزلنا بالوفا من قبل و کتبت
 در تیز من بعدم افشلتک با فاعل المبطون با و در خلافت
 ما اهل بیت علیه السلام خود را سبب می خدای خلافت در پیشانی حق بر این
 و او صواب است اما کسان که ان را اولاد ام و مشهورین عهد ملائکه
 خداوند اند اما نام با را ای و مؤکد بودن این عهد سبب را می است بر
 اشهاد ملائکه یعنی این حکم اگر بر روی بود حق تم شاهد کتبت صدق اهل بیت
 بر عهد خلافت نمیکشد بدان ابصاحب کتبت که درین حدیث شریف اشارت
 بمطالع عظیم است اول انکه فرمود صل کرد حق تم علم درین خود را بر ما
 معلوم میشود که از ان باب عصری نیست زیرا که عناصر بدو شعور و عقل
 انبساط که با عمل علم درین باشند بکسر ما و در حقه الهی است که عقل کلی در
 نفس کلمه عرش است که حاصل صورت عرش عبادی است زیرا که عقل و نفس حاصل

بسم الله الرحمن الرحیم
 الحمد لله رب العالمین
 و الصلوة علی سیدنا محمد
 و آله الطیبین الطاهرین
 أجمعین

علم و دین الهی میبایست شد تا اجسام و اجرام و جوت هموار ابدان نورانی تر
حضرات امانت کبری الهیه و حج که حامل عقل و روح کل الهی اند معصوم و طاهر و پاک
بودند که علم و دین الهی بر ایشان شود لهذا محل بر عقل کل و نفس کل بر ایشان
فرمود یعنی چون حامل علم و دین عقل کل و نفس کل است حضرت خدا را اینها ام
پس بشر علم و دین از مرتبه عقل کل و نفس کل است بلکه آنحضرت که کتاب بین
الهی است از این عقل و نفس عرش الهی شد که میباید عالم جمیع است زیرا که قوه
فاعله عقلیه مقتضی وجود فاعلی است که فاعله کلاست خود را بر او نماید و چون
اشباح معصومین بر این در گردان کر ملک عالم ملک و انسان که بر این حضور
بر عینه ظهور یافته بود و بجهت آنکه عالم ملک و مملکت و ارض خلقت شده اول
خلفی که از عالم عرش بود و پس بنیاد عالم جهانی که از آن کبریا
نام الحلقه شده بود و حق تعالی صورت را از کافیه عالمی را از برای حل
طاهر شد پس حق تعالی علم و دین خود را باطن عرش که عقل و نفس کل و ماهر
الهی است حل فرمود لان الله یطی کل ذی حق و حقیر بعد از آنکه اشباح این
بزرگوار را ظاهر ساخت و سوال کرد از این بر ویست پروردگار چه میگوید
مؤیدند تا بلیت اشباح ایشان را از برای حل فرمود و بنیاد عالم را بر این
ادم و عرش و باطن این و ما بینها یافت و بسبب آنکه تناسب میان فاعل و
شرط است پس حل علم و دین خود را بر ایشان فرمود پس مراد از ماها است که در
حدیث مشروح مازل شد و اما اشاره تا بنیاد آنکه مقرر فرمود و چون خلایق
پس بر خود مراد ظاهر اشباح خلایق است در حضرت علیه که اعیان تا بر جود
ارشاد و عالم را نامند و این اعیان تا بنیاد علیه در عالم اشباح حقایق و باطن اعیان
که بر ظاهر اید که در عالم ملک و بنا بر وجود ایشان و این اعیان تا بنیاد علیه
الهی است یعنی بیانات عالم که در لوح نفس کل عرش الهی بارزده الهیه و شفقت
شود و حضرت خداوندی علم حضور را نهاد و در جواب حکم در علم حق تعالی

دین الهی
بجای

اختلاف نسبت کرده بعضی انکار علم خداوند را بجهت بیانات کرده اند زیرا که علم
بجای بیانات در مرتبه ذات باعث بود ذات خداست که کثرت و صور و غیره
و این باطلست و بعضی قابل علم احوالی ذات اند پس بیانات شده اند زیرا که
صور و غیره را با صیقل و صعد و معروضه احوال و نقایص میباشند و کمال
ذات را نشانه از علم این نقایص احوال دانسته اند اما معنی حق در علم
حق هم بجهت بیانات عالم کثرت است که حق تعالی بجهت بیانات بطریق احوال است و علم
بفصل جزئیات علی باقی و بجهت احوال خارج در حضرت علی ایضا فیه علم است
که لوح ارشاد نام نفی است بجهت حضور که باعث تفصیل عینی بذات الهیه
پس حقوق این مطلب شریف عزیز است که بطور احوال ذکر کرده اند و کلام حق
معصوم علیه السلام با آنکه مخلوقات را پیش در وجود منشور فرموده احوال را که
علم تفصیل این صور و غیره مخلوقات در خارج ذات اند است زیرا که حق در
کتاب از لوح نفس کل است که مشهود الهی است پس کلام معصوم مؤید و تحقیق
مستور است در علم حق بجهت بیانات اما لوح عقل کل اگر چه مشهود الهی و
پس در لوح حل بعد از این لوح احاطه معلوم کلیه مقتضی بود و معنی
بلوح محفوظ است و فضا و غیره و تبدیل دران نیست اما لوح نفس کل که
سعی بلوح مقرر و شامل بر علوم بر غیر و صواب و غیره معنی معصوم است
بجهت لوح صور عقل کل که صور بر غیر محدود معقد زمانه و اولی و ان من
شیء الا عندنا خزائنه و ما ننزله الا بقدر معلوم
پس قرآن علوم کلیه الهیه عقل کل است و حق تعالی بر این بجهت الهیه نفس کل است
و از عقل کل این صور و غیره بحسب تناسب مواد و استعدادات عالم ملک
جهانی که در ذات است بر نفس کل که نازل میشود و از نفس کل بر روی احوال که در
ملک نازل اید پس اینست که حق تعالی در این احوال را بقدر معلوم یعنی بر اندازه
استعداد مواد و غیره صور و غیره را همان نفس کل که بر غیر معلوم خود بر

بیت علیهم السلام و اسقام از امانی و اهل چوینا که عصر اند عصر و قریح
می باید بآنحضرت القاد و اقام میفرماید آنحضرت که بیت الهام ملک را خدمت حضرت
الزینین علیهم السلام عزیز خود میفرماید آنحضرت و خود میفرماید که اساس
صیوت ملک میفرماید آنحضرت و اقامت الهامات و اقامت چنین که در این اخبار
ملاحظه شود و حضرت شد ملاحظه میفرماید که حضرت ظاهر علیها و زوجها الصلوة والسلام
و این حضرت در نزد ظاهر و ایشان بود احوال که در نزد حضرت خاتم علیهم السلام
و از این حضرت که میفرماید آنحضرت امام زمان علیهم السلام و اهل بیت و اهل بیت
القاد و اعلام میفرماید که طاعت و طاعت و طاعت ایشان این است اقامت حضرت
علیهم السلام و علیهم السلام و اهل بیت و اهل بیت و اهل بیت و اهل بیت و اهل بیت
علیهم السلام و علیهم السلام و اهل بیت و اهل بیت و اهل بیت و اهل بیت و اهل بیت
شیعیان ایشان مکن بیک و طوطا و بیک و در این بزرگوار است که نامی سالی
و احباب ایشان با سالی با او اقامت ایشان در آن است و بعضی از علما و در آن
احباب و شیعیان حضرت علیهم السلام و بعضی از آن حضرت که در آن است و در آن
بیت بود و در بیت که بعضی از شیعیان که سالی ایشان در آن است و در آن
مثل شیعیان حضرت علیهم السلام و بعضی از آن حضرت که در آن است و در آن
سالی و شیعیان حضرت علیهم السلام و بعضی از آن حضرت که در آن است و در آن
الوام با قوت و قوت و اهل فرشته شدن و بیک از اسامی نزول کرده است و این
جهان از طاعت و طاعت و طاعت که علامت امامت و وصایت ایشان است
بجمله شدن و طاعت و اکر این بزرگواران در علوم احیای جهانند
که صاحبان الکتاب و لوح محفوظ و الواح قد برانند بفرموده **بسم الله**
بسم الله و بسم الله و بسم الله ام الکتاب چنانکه حضرت امیرالمؤمنین
علیه الصلوة والسلام در وقت تولد و تولد اهل امامت که سالی و وصایت ایشان
و رسولان حفظ خواهند و حضرت در ظاهر و خلفا و اشدین آنحضرت علیهم

بسم الله و ما اذکذا انما حضرت حادی و جامع بود و مقام مردانیت و نور
ایشان فوق مقام عدل و علم و لوح و علم است بدیجات عالمی چند چنانکه علم
از اسامی ذکر حضرت محمدی از حق هم میفرماید شد و نبی و امان و بیعت شد
و از شوق آنحضرت سلام کرد بدینکه منظور حضرت امام علیه السلام از بیات این
حدیث که در شرح این است که هیچ مرتبه از مراتب موجودات علوی و سفلیه
و غیره و امان از حضرت علم و امان از ذات معنی ایشان خارج نیست و هیچ
اشیاء باطنی و ظاهری از پرورشجات انوار ایشان مخلوقند بعد از حضرت امام علیهم السلام
فرموده عن ثم یفرماید و یفرماید که خلافت و وصایت و امان پس از امان
از امان کلام عن ثم سکران و دست بود بدینکه سبب آنکه از کلام عن ثم
شود آنکه حضرت امیرالمؤمنین علیه السلام فرمود در حدیث دیگر آنکه خلق
فی کلام لعبدی یعنی عن ثم خلق فرمود و کلام خود از برای بدکان خود یعنی
اگر بدکان صاحب بصیرت باشد و در حق هم را در کلامش مشاهده می کنند
و از سائر کلمات خداوندی که محبوب از اوست اهل بیت او شراب شوند
معرفت می کنند و نشات محبت و عشق می بینند پس علم از سائر کلام خداوندی
شراب محبت و امان و فرموده و فرموده سال سکران یعنی از امان بود و از کلام از
محبوب و صاحب عقل کلی و نفس کلیه مشنا و حسانه و بیوی عن ثم است و
خواهی امان و محبت طبعی ندارد پس بعضی اسامی کلام الهی نشان از بیات الهی
در آن ظاهرند و هر سال کتاب از کثرت و ممکن است که از سنین و بیعت
باشد که هر روز هزار سال است و در هر سال اشعار از کثرت و امان و بیعت
سکران است بدینکه این علم و امان است و امان است خداوندی اگر بدین
از کلام عن ثم است شود و بدینکه از ذکر حضرت محمدی و بیعت و امان و بیعت
چهره که در عیان و امان در حق است که حضرت رسول خدا صلی الله علیه و آله
منیر و ان بالا برت شد و از کلام امان و وعظ و مفرودند بعد از امان و بیعت

نیز می گویند

درین طایفه معاصی و غفلت حضرت چون ندی و شد در القوی و توفی لا یاره
 بجهت مانت خود و درین طایفه حضرت زکریا و یونس و اشراف الارض
 میور و رتبه مشغول بنیاز و سبب مانت حضرت از عاقبت او که عالم را است
 بود و من باطن و ظاهرش در لطافت و صفا متواتر اندیش و عریض و فواید باطنی
 اقیانوس بر میخیزد با تواتر معلومات بدون تعلیم بشری انبیاء حق و انوار علوم مذکوره
 تا بشر معذبی میگردد بفرقه بشری حضرت پس مثل پیشوای مشهور است حضرت
 از برای مدح بشری او از انجا عکس می نماید بطاهر عالم کرم پس مثل سبک در برای
 خواست ظاهر حضرت مخصوص و بیس کرش و الطفا در ساری می بیند
 شخص محوسی و در پیش و کلام مطوی را در کمال عودت و صفات با انکس می بیند
 بصورت مکتوب بر او ان شخص عالم حاصل می است و کلام مش کلام الله و کتابش کتاب
 الله که با دل شد است از عالم رفقا فی علی الهی معانی حضرت لطیفش با عالم طاق کتاب
 قدری در احسن صورت و اصل کوفت مثل مثل جبرئیل از برای رسول خدا در صورت
 در صبر کلیم که احسن و اصل اهل بیان خود بود پس بدانکه حضرت رسول خدا را در
 در صورت حضرت خود مگرد و بر نیز یک نفر در عده کرد با حضرت و طالع شده بطوریکه
 بر کرد اقیانوس از انوشی نام بر و در حدیث است که شد حد جناح ظاهر آمد و یک نفر
 در این از انوشی در نزد در الهی انانی کلام محقق بدانکه چون نبوت امری
 که بعمل خونی مدله شود و می نیز بغل چرخ در ان نشود و در حدیث است که
 دو عین اسرار چنان است که هر وقت بچرخ خود می نم آنکه تکلف فرماید بوی زده
 میشود ان لوح بچین او پس نظر میگردد روح و بچرخ اندام چرخ در ان مکتوب
 الفاظه میباشد بکمال و او الفا میگردد بچرخ و او بوی هر یک از این که با تواتر
 و با باشد که ملاقات و معاشرت میباشد حضرت بی با ملا مکتوب میشود صریح
 انها را چنانکه حضرت رسول و خود در شب معراج عطا می رسیده که صریح اعلام
 ملا مکتوب می شد و با باشد که طایفه و با چرخ حضرت را بدون عجب

چنانکه در شب معراج واقع شد و شب کلام حق نام را بدون واسطه چنانکه از ان کلام
 الله واقع شد و سبب ان عذاب فوره و عذاب کلام حضرت طبع خواست ظاهر
 حضرت را با عالم باطن ظاهر میباشد از برای حضرت شب بوی و فواید باطنی اما در ان سال
 می و بدوی شد و انجا درین باب وارد است چنانکه در کتاب و جبرئیل از ان
 مردی که از حضرت سولا فاصدون عالم را سوال نمود از انجانی که عارض میشود
 حضرت رسول را در نزول و می حضرت و خود این اعاده و روحی است که با حضرت
 و عین نم جبرئیل با ملک اسطر نوید و محفل می بود و عین نم بر حضرت بعد از خود
 سبب با زده و انجا از نزول ان شخص طبعی و در ان کمال الدین ان حضرت مردی است
 که سوال شد از این اعاده و نزول جبرئیل و خود نیز چنین است جبرئیل در وقت
 نزول داخل نمیشد بدون ان و بعد از دخول می نشست بود حضور حضرت مثل
 نشستن بعد و انجا عارض و حال ظاهر کردن حق نم بود با حضرت بدو زمان
 و واسطه ملک و دلیل حدیث مذکور فرمود انما استلم علیک
 فلا تقبل و لو انزلنا هذا القرآن علی جبل لراى
 خاشعا منضجعا من خشية الله یعنی نزول کلام الله باعث
 شوق و اضلاع است که بر جبرئیل باشد و نزول شد از حضرت از کفایت و می
 فرمود که می مثل لصله بر است و ان شد باست برین که از ان حضرت شوق
 حبیب مثل طوی کردی می شود برین لهذا کلام می شد و ان قول قبول فرمود و
 ملک بصورتی که ظاهر میشود و کمال میباشد و حفظ میکرد بعضی که از ان
 اصل حضرت و عین حضرت بعد از ان بعضی مثل انک و گاهی می میشود حضرت
 و بر بر کش در دمان بعضی اصحاب بود که گفت از نقل سرباز که رسیدم زانو من
 خورده شود و با من جبرئیل محموم و عری عارض میشود حضرت را یعنی جبرئیل
 عری میگردد اما در باب نزول جبرئیل را انجا وارد است که جبرئیل بر حضرت رسول خدا
 نازل کرد و بیست و چهار هزار مرتبه بر حضرت عیسی که در مرتبه سرباز بر حضرت

و هفت مرتبه در کبر و در عزت موسی چهار صد مرتبه در حضرت ابراهیم چهل و دو
 مرتبه در حضرت ادم دوازده مرتبه در حضرت نوح پنجاه مرتبه در حضرت ادریس چهل
 مرتبه در حضرت نوح و کبر حجب علوه و در حضرت عیسی است و در حضرت
 که مراد از این عدد کثرت باشد و بعد از بیان وحی بدانکه حضرت یحیی علیه السلام
 الله الواسع الفخار و سبحان العظمی الاعظم است که یحیی اول یحیی و بعد از آن
 اندس و اسد و شاهر است بعد از یحیی بر صلا بخت او چهل و دو مرتبه در یحیی ثانی چون
 بدون کماله است دلیل است بر یحیی اسم اعظمی که در حضرت یحیی علیه السلام است
 باسم اعظم اعظم است چنانکه در حدیث رسولی علیه السلام است که اول ما اختار الله
 اعظم العلی العظمی بر یحیی اسم این از حضرت است که اسم اعظم نامند و یحیی و
 یحیی و یحیی و یحیی برین اسم اقدم اعظم و نور انعم اگر در حدیث حقیقی علیه السلام
 وارد است در کتاب مجاز از علامه علی بن ابراهیم از حضرت علیه السلام وارد است
 در حدیث طویل که مفضل که در بکرت الی مولای الصادق علیه السلام فاستاذن له
 و اسر فی المجلس فقلت له انما الحمد لله العظیم و التمجید لاسم
 الاکرم و التوراة العظیم علیه السلام ذی الجلال و الاکرام و معنی الاکرام و معنی
 الاعوام و الذمور صاحب السر المستور الغیب هظور و الاکرام و التمجید و التوراة
 الکون و علو و برکات علی مبلغ و حیر و عودی رسالت الی امر الی حدیث بدانکه چون
 ظم خلافت شان اسم حضرت محمد را یافت که رسولی است و وزیر و نوادگان را
 باسم خود رسالتش را بفرموده و ظم بنزله بکلام حق ثم عود و بعد از تسبیح
 ذات احدی بر می نامد اسم اعظم اعظم را که حقیقت محمد است عود و توحید که در
 ذات احدی بر می آوردت بسبب است که دلیل باشد بر نفی شریک در تسبیح ذاتی یعنی
 توهم زود که اسم اعظم عظیم شریک است با ذات احدی در تسبیح بدانکه این ذات احدی
 و نیز است از شریک و ظاهر بدانکه چون اسم اعظم مذکور در تحت سلطنت عید و
 و انعم است و معنی تعجب آن است نیز شایسته تسبیح و نیز است از معانی خود

بسم الله الرحمن الرحیم
 سبحان الله و بحمده
 الحمد لله رب العالمین
 محمد و آله الطاهین

از مکتوبات و اگر نام مکتوبات در امکان ذاتی شریک است بعد حضرت امام علیه السلام
 فرمود که ظم سوال کرد از هر دو کار که این محمد طویل عظیمی که عودت کند و یحیی با و در
 فرمودی است با اسم خود و ذکرش را بدو کند که یحیی بنی بلذ که فرمودی غلام اگر
 بنمود حضرت ترا می آوریم و طلقی نمیکند خلق را که یحیی حضرت پس اوست
 بشهر رسیده و یحیی در شرف هند و شتیغ طایف دنا و توحید و محبوب من
 و بیان این صفات ساجد کرد پس در نزد اسامع این اوصاف محمدی را شنید
 ثم از خلافت ذکر حضرت ظم شکافت و سلم کرد بر حضرت از روی شوق و
 محبت حق ثم جواب فرمود سلام نو را با بن محمد که حق ثم جواب سلام را فرمود
 و اجبت الله محمد اند در جواب سلام اما سلام چون کلام ظم است سنت
 حضرت این کلمات است که چون ظم از کلام الهی دانست که حضرت غایت
 خلقت او موجود است بسبب عطف حضرت متش امد اما بسبب شوق
 غایت موجودش دانست که مراد و محمد و اشی احدثی و ادبی لازم است
 سلام را هدیه فرستاد بمقام دان الهی با علی عطا رحمة الله علیه و در انعام است
 که سلامی مراد و محمد حقیقی خود را الی الایه از حق ظم تا سلامی خود را و عود
 را در سر پذیرد سلامت زید و صاحب سلامت که عود و عود با دعا کردیم چنانکه حضرت
 فرمود که حق ثم از خود بکتاب خداوند خود در عود و عود و عود و عود
 ان تار و قیامه و غیره شطیر علوم و فضا و غیره کلمه در لوح محفوظ و عطف الی الایه
 فهدی بر شریک بل با و نحو و انما است در لوح فوری و سابقا ذکر شد که لوح
 فضا نیز لوح محفوظ و لوح فوری و انما است در لوح فوری و سابقا ذکر شد که لوح
 ذکر اهدا اما حضرت این شطیر افا مشرقانی و عانی علوم کلمه و حق شریک است و یحیی
 لوح موجود حقیقی و مدنی بدانکه خود وجود نفیسله ارشادی و در کفری چنانکه ذکر
 شد و معنی تکلم حق ثم اوصاف حبیبش حضرت محمدی و علت فایز مراد
 بودن حضرت از خلقت عالم هاست که مفضل ذکر شد بعد حضرت امام علیه السلام

بانه و آنچه اگر تحقیق طوی در بخیر بد برانست اول در وجود داشت الا الله ملین
 محلی نیست نیز قابل بخان نارد و شواهد اول ایشان در کائنات است بسیار است
 مؤلفه **اعاد الله للفقین** نه حق ما را **اعدت للکافرین** بعضی
 معیاست است هر یک از برای اهل ان لفظ ماضی کرد بل بر وجهی است
 و در حدیث رضوی علیه السلام از ابی الصلت هر و شب که سوال کرد باین رسول الله
 خبره ملازمت و ناز که اسر و زخارف اند و خود بی تحقیق داخل حضرت
 رسول خدا صحت و بد ناز دارد شبی که عرض فرمود با من عرض کرد فوی
 فایله که آنها مقدار اندک روز بخون نشسته اند و خود آنها را ما خسته و ما را
 ایشان بقیه کم که کار خلق حقیقت و ناز ناید نگذیب کرده است حضرت بی
 و ما را و بخت بر شئی از دلایب ما و در نارجهتم عذر است و در حدیث که در
 مؤمنین در حدیث بر صورت ایشان اند که اگر بر بینی خواهی گفت جان نیست
 و ناز از این حبشی است از جنات دنیا که طلوع و غروب میکند و من در حدیث
 آنکه من هم از حدیث را قبل از ناز و طاعت را قبل از معصیه و در حدیث را قبل از تقصیر
 و خبر را قبل از شکر و از حق را قبل از تکبر و عبادت را قبل از موت و شکر را قبل از غرور
 و نور را قبل از ظلمت و جنت را در است و ناز و طاعت و صراط را در حق است و شکر
 جان و حدیث از حضرت اکرسی و سقاها عر شالرجی ذکر آمد و در حدیث حدیث
 در حدیثی که در حدیث رسول خدا و در حدیث معراج است و حدیث
 که بعد از آن که در حدیث با جبرئیل علیه السلام را پس در حدیث ناز که در حدیث در آن
 و باین ناسی بود از اصحاب من که بعضی با سهای فو بعضی که در حدیث
 پس داخل شد و اصحاب ثاب جدید و نشسته اصحاب ثاب کهنه بعد پس از آن
 از آن و مفاد شد و در حدیث که در حدیث شریب کردم از عمر و زید و عسل کردم
 از عمر و زید و مفاد بود نمایان در حدیث را در حدیث است و در حدیث در حدیث
 حدیث که در حدیث خود و در حدیث خود و فاکش مثل است بود و جابر و زید

هر وقت در امارت جنت که از برای کسی گفت از برای زید بن حاتم و جبر شاد است
 آدم زید بن حاتم در حدیث جنت شری بود و در آن ان بن دلی های عظام و کاف
 بر خودم و جبر که اگر طاری بود و منزه اصل را از حدیث سال و فایله که در حدیث و
 شود و حدیث منزل که از حدیث در حدیث و شای از این در حدیث از جبرئیل علیه السلام را
 پس بعد از حدیث شری طوی بی فو و در حدیث از جبرئیل علیه السلام را
 فرمود بعد از من در حدیث از جبرئیل علیه السلام را و در حدیث از جبرئیل علیه السلام را
 از نور که در حدیث که داشت و حدیث از جبرئیل علیه السلام را و در حدیث از جبرئیل علیه السلام را
 ی از حدیث از جبرئیل علیه السلام را و در حدیث از جبرئیل علیه السلام را و در حدیث از جبرئیل علیه السلام را
 گفت جبرئیل علیه السلام را و در حدیث از جبرئیل علیه السلام را و در حدیث از جبرئیل علیه السلام را
 بود این حدیث از جبرئیل علیه السلام را و در حدیث از جبرئیل علیه السلام را و در حدیث از جبرئیل علیه السلام را
 المانی که حدیث از جبرئیل علیه السلام را و در حدیث از جبرئیل علیه السلام را و در حدیث از جبرئیل علیه السلام را
 کون هم و در حدیث از جبرئیل علیه السلام را و در حدیث از جبرئیل علیه السلام را و در حدیث از جبرئیل علیه السلام را
 و در حدیث از جبرئیل علیه السلام را و در حدیث از جبرئیل علیه السلام را و در حدیث از جبرئیل علیه السلام را
 اعلی که در حدیث از جبرئیل علیه السلام را و در حدیث از جبرئیل علیه السلام را و در حدیث از جبرئیل علیه السلام را
 ناز که در حدیث از جبرئیل علیه السلام را و در حدیث از جبرئیل علیه السلام را و در حدیث از جبرئیل علیه السلام را
 و در حدیث از جبرئیل علیه السلام را و در حدیث از جبرئیل علیه السلام را و در حدیث از جبرئیل علیه السلام را
 انوار و در حدیث از جبرئیل علیه السلام را و در حدیث از جبرئیل علیه السلام را و در حدیث از جبرئیل علیه السلام را
 هفت خان هشتم و در حدیث از جبرئیل علیه السلام را و در حدیث از جبرئیل علیه السلام را و در حدیث از جبرئیل علیه السلام را
 رخ است و در حدیث از جبرئیل علیه السلام را و در حدیث از جبرئیل علیه السلام را و در حدیث از جبرئیل علیه السلام را
 انوار از حدیث از جبرئیل علیه السلام را و در حدیث از جبرئیل علیه السلام را و در حدیث از جبرئیل علیه السلام را
 و در حدیث از جبرئیل علیه السلام را و در حدیث از جبرئیل علیه السلام را و در حدیث از جبرئیل علیه السلام را
 من قال لا اله الا الله و محمد رسول الله و علی بن ابی طالب و جابر بن عبد الله و حدیث از جبرئیل علیه السلام را
 رخ است که در حدیث از جبرئیل علیه السلام را و در حدیث از جبرئیل علیه السلام را و در حدیث از جبرئیل علیه السلام را

در حدیث از جبرئیل علیه السلام را و در حدیث از جبرئیل علیه السلام را و در حدیث از جبرئیل علیه السلام را
 حدیث از جبرئیل علیه السلام را و در حدیث از جبرئیل علیه السلام را و در حدیث از جبرئیل علیه السلام را

حضرت انسان کامل و متقی و پیر انصاف است چنانکه در کتب و اشعار
 حاکم الملکوت و مقام طهر شد از این نفس قدس سیه الهیه
 و چهار هزار نفوس مقدس حضرت ائمه و رسول علیهم السلام بعد از ایشان
 احیاء عرش کعبی و قتل و جرم و سادات و کواکب و ملائکه و اسباب
 و نفوس کویت و جزیره و کتب و کلمات و کلمات الهیه حضرت ائمه
 یعنی این نفس قدس سیه و خلق و نفوس کلمه و جزیره و احیاء کبریا
 میباشد و این حضرت امام علیه السلام فرمود از نور حضرت ائمه
 که نور حضرت باطن لکون بطون و سراسر این نفس قدس سیه میار که است
 پس در حق حضرت از نور حضرت نور و اگر میسر از نور اقدس این نفس قدس
 سر بر نور عالم کمال حاصل است پس با هفت کمال است داده میشود و بعد
 فریب و عقل و با است که نسبت داده شود بعد از علل و مبداء و شایسته
 خلق عالم اجسام یعنی تمام کلمات و نسبت آنها نور حضرت عرش که در
 نسبت آنها نفس قدس سیه کلمه الهیه و کلمه و کلمه و کلمه و کلمه و کلمه
 عمل الاطلاق این مقامات جل که با نور و درین مطلب سخن بسیار است و شایسته
 اصطلاحات اهل حکمت و معرفت و کتاب شیخ احمد استانی علیه السلام فرمود
 ان کنت طالبا خارج الی کتبهم و السلام بعد حضرت امام علیه السلام فرمود
 کمال یافتند عدد انوار و نفوس و اجسام و احوال و کون و در خلقت و ظاهر شد
 از نور و نفس قدس سیه کلمه حضرت ساکن شد نور حضرت عرش یعنی نفس
 کلمه ملکوتیه حضرت در عرش یعنی سطح مقعر عرش که در عرش اجسام
 هفتاد و سه هزار سال و بعد از خلق شد یعنی حیث که در عرش و بسیار
 کرسی و در عرش است هفتاد هزار سال و بعد از خلق شد یعنی سوره انشائی
 که شجره عظیم است و در عرش هفتاد هزار سال بعد از خلق شد یعنی سوره انشائی
 و سوره و همچنین نام او با و توقف فرمود در آن کبریا و اوقی و با است نا

و حق که حق است خلقت کلام اهل البشر با کلام چون این نور اقدس
 حضرت محمدی رسول حضرت احد بیست بیست عالم و موجودات ملکوتیه
 از ان است که هر عالمی که برسد و انعام از ان طهارت میباشد و هر موجودی که برسد
 و ان موجود از ان طهارت میباشد و توقف در ان عالم و ان موجود کذب و حق با ان رسالت
 مثلا کلام و حقاقت که در عالم حیده بود در هر جای و در آن هزارانی هزاران
 سال است و بافت نا بیام ملکوت اعلی رسید و بصورت نفس قدس سیه الهیه
 کلمه را بعد از دعای عرش و جنت و سادات و جزیره است اما نام این عالم
 و موجودات عظیم از نور حضرت ظاهر شد اند و ممکن است که در این سنین
 که فرموده سنین ربوبیت باشد که روزی هزار سال است زیرا که سنین عرش
 و حقیقت حق سنین زمانی است اما همین عدد هفتاد و سه هزار و یک
 میشود که در علم عصمت و منظور از ان که در عرش و چون طهارت و احوال و انعام
 فایده و احوال را با است که در مقامات منطوقی خواهد شد و قوله **بوم خلق**
الشاء کفی التحمل للکث و نفس مبارک قدس سیه کلمه الهیه حضرت عرش
 از موجودات دائره با کلمه است که در مجموع نفوس کلمه و جزیره است و هر کجا
 خواهد باشد و هر جا مناسب نداند لهذا بعد از توقف در عرش و جنت و سادات
 انشائی و توقف و استقرار و سادات نبایه پس از با است مسطور و مطالب
 مسطور و تحقیق کرد که جمیع عوالم الهیه از عوالم و عوالم و عوالم و عوالم
 جاسات و عوالم و عوالم و عوالم و عوالم و عوالم و عوالم و عوالم و عوالم
 علمها السلام که نور الانوار حضرت احد بیست خلقت شده و در آن موجودات است
 از عوالم این نور مقدس خارج نیست و عوالم و عوالم و عوالم و عوالم و عوالم
 سیکان و بیتم سهرای سرازان و دیای و بیتم دیای و بیتم و بیتم و بیتم
 نظری و بالا از ان در دیای و بیتم انچه ضلالت و انچه ضلالت و انچه ضلالت
 بود و بیاض و صف و وجود نور اقدس ذات مقدس حضرت عرش و عوالم و عوالم

[illegible]

انا
 تاج خلیفہ
 بلامقدور حضرت
 محمد و بعدیم خلیفہ
 بدن آدم صفیران
 و سایر انبیا
 علیہ السلام

حسب ظاهر پیراوست و ملائکه نیز بر او ای باطن پیراورد آید و ما غیر پیراوست اما
قلب این انسان کبر که محل خلق روح کل و عقل اوست هنوز مخلوق نیست و حال
حالت بدون این قلب بمنزله جسمی بود بمانند افراده فوق که خلق ناپسود
ادم ابوالبشر را که نیز قلب صورتی بر این انسان کبر است و طینت بدنی مختص
مختص بر او را که انکار ما صحتی است و معنی او از طینت ادم و عالم است و برین نیز روح
ادم است و ادم بعبیر فرماید عقلی هماره بود مجرب مثل کبریا که از طینت عرش الهی است
خفیه خفیه تر از این صفت مجرب خلقت ادم ابوالبشر بدینکه طینت عرش الهی از ملائکه
پیاراوند کبریا مثل کرم طهر صغیر علی است و افاضه علم و حکمت نماید بر اینها
و او را باطنی است که طهر صغیر صغیری است و افاضه صفت ادم روح بر این آدمی که
و آن است میکا مثل است که طهر صغیر زر زلف است که افاضه روش بر ادم و موجود
میگردد و این بر او را چنان است که طهر صغیر الفاضل و الباطن است و طینت ادم
از ادم دنیا بدو موجود بر این چهار ملک و وجود عالم ملک جفان و فزاد است و نیز که
بقا و عالم روح و حیات و علم و زندگی است که از این نام و واسطه این و باطن طینت و باید
و این که بر نام ارضی خالص طینت ادم را بر چهار ملک و شود همچنان بود که هر یک
شان خود را عارف شود و نیز بر زعفران الفاضل و طینت ادم از تر و باطن است
معلوم شد که او با طینت ادم بر این دنیا پیرا بر این صفات در صفتان که باطن
الهی است تا هر یک در یکی ظاهر شود و از این از آن خواسته شود و از هر صفت
از طهر صغیر و کبریا بدینا بدینا که در صفت خفیه معلوم کرد که از سر ملک
و کبریا هفتاد و چون بدن شریف جفان حضرت صغیر پیاده حضرت کبریا که باطن طهر
و ملک و الزام الهی شود و عمل فانی در یک انصاف که در یک ادرام و عقل ادرام
که عقل افعول و نفس فوسیه کبریا الهیه انصاف که در صغیر و کبریا فوسیه
و انانیت است که در لازم است که الف و اشیاء و احوال از این ابدان آید و در
و از احوال هم علی السلام باشد و صفت کبریا و احوال فوسیه و فوسیه و فوسیه

كهف و لای الهی و دیگر که می خواندی که حضرت اهل بیت عصمت از در محله
 از شما میسر میشت در جیب پیر و پیش میزدی و بدینامه مکران شما غائب
 مدد کند ما را و التماس یافتن هوای الهی را با خدا دعا القالب مطهر
 کل طالب و مکرر از او التماس بلای این اقبال علیه السلام و اینکه خود را در محله
 مقبول دیکه او علی حسب طبعش شریفه در صحن حضرت آدم حقیقی و اولاد او حقیقی است
 و در کد و بدین نوعی می شنود و بسبب آنکه اسامی مبارک حضرتان از شما التماس
 بود که بار الهی و دعا شمع و دعا ساخت بقوله فقلت آدم من ربکم کانت
 قنات علیه السلام و ابوالقاسم کانت کما بان اسامی مبارک حضرتان
 و اینکه حضرت امام علیه السلام فرمودی ثم و در قدما تملک بعد و تملک از کار بری آدم
 بلکه حضرت علی از ابراهیم و روح امیر الهی و درین اوست که ملاک بعد از ابراهیم و در او است
 و بر این است گذاشته و تا خدا را می رسد و دانسته و بعد از آن حضرت را می رسد
 و بعد از ابراهیم و بعد مکرر که علی حسب طبع و در این بعد از او می رسد که
 طبع حضرتان می شود و در هر طایفه ای پادشاه و شیعیان علیه السلام بود
 که طبع او اجتهاد آدم شنود و اما قول حضرت امام علیه السلام که تخلی الله بعد ذلك
 از روح مبارک و در این حدیث معانی گفته است و این روحی که می شنود که آدم که گفته
 بود که و تحت فی من روح و اما فی من روح و اما فی من روح و اما فی من روح
 اینها را چه او را در سلک جنان گفته و اینها را چه در مریم البیضاء
 و اینها را چه روح القدس بنمود و اینها را چه روح القدس و این روح
 که از او می رسد و حرکت منها با حضرتان اینها را در سلک و کتب سابقه و در شریف ایشان
 و می سفید و اینها را که در حضرت رسول و صاحب خود در ذلک بنویسند و حضرت و بعد
 و ما کنت ندی ما الکتاب و لا الایمان و لکن جعلناه
 نوراً ما از ابراهیم است هر چه می شنود و کل همان غیر نیست که ایشان از حضرت
 شود و از اینها را گفته است بنویسند و این روح که در سلک ایشان است که در روح

بیان ارواح
بقیادرس لدی
اردم

[illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطاهرين
الطيبين الطاهرين

المؤمنين ودر تظاهرات علمیه اسلام دار دنیا که حضرت رسول صلی الله علیه و آله
فانک علی نزل انکتاب و سنن علی ناوله این روح کلی است که از هر روح و لایق
تا بعد و هر یک از افعال و سبل و اولی الامر که قبول شیع این برادر را کرده اند
ولا یت خود به زبان نور و لایق این روح اعظم دارند و از جمله شیعیان ایشان محسوبند
شیر و لایق و ان من مشی بعد لا برهم و همچنین شیعیان و شیعیان ایشان
بعد و لایق خود به زبان نور و لایق این روح اعظم دارند و از روح شیع استند و ان
علاوه بر نفس اعظم و سید است که در ایشان است و در سطر و فیض این روح شیع است
الهامات خصوصاً کلمات جلیله و سید که در اهل این دنیا محرم اند اللهم احلینا
منه شیئا هم بهر مشی به انکه علم به باب علم حضرت رسول خدا حضرت امیر
المؤمنین علیه السلام در عرض موت و وصیت کتاب از تسلیم این روح است با حضرت
چنانکه بعد از حدیث جعفری علیه السلام از روح که این روح بعد از حضرت رسول با حضرت
امیر علیه السلام است و نیز از ایشان و اما فی کمال امام سابق امام الاقوی پیاده
روح امیر علیه السلام است بعد از ایشان و در الامانات الی اهلها
و اما فی کمال حضرت امیر الحسن و اما علیه السلام در محوس بنی و در محمد علی علیه السلام
سید و در صورت که شاک سید و با حضرت اسلام قدس
چنانکه بعد از حدیث ابن الصلت هر یک از ایشان که این روح امیر است که بعد از
امای باید امام دیگر باشد علیه السلام و زیاده بر این است که در میان روح در این
شرح عنوان نموده و السلام و اما فی کمال حضرت امام علیه السلام با انکه فی نفس و در روح و در
روح و در حدیث جعفری و بعد و اصف شیع این روح بود داخل خواند و اگر او بهر روح باز در
اگر او در حدیث دیگر از ایشان ما تو است که بعد از توقف روح امیر بعد از شیع و در کمال
روح بر ترمیم با ما بعد از جعفری و شیع الهیه و نیز هر که روح بعد از شیع داخل و بعد از
شد و اما فی کمال حضرت امام علیه السلام انکه با کمال که در حدیث امام را که در حدیث و باب
حجت مراد از حجت است حجت است که حجت و با و بر روح سابق است که در حدیث

چنانکه است و شمس بران طلوع و غروب میکند و این حجت است که در حدیث امام را
داخل و ان نموده و در حدیث ان نموده و در حدیث ان نموده و در حدیث ان نموده
است و در حدیث الحجة و کلا منهار خدا حجت شیع
ولا انفر با هذه الشجرة فلو كان من الظالمين و ان
نهی که در حدیث و در حدیث مذکور و از خارج نموده و در حدیث ان حضرت صادق
علیه السلام سؤال کرده شد از حجت آدم که با ایشان دین است با ایشان انوار و در
ان جهان دنیا بود که طالع معشور در ان شمس شر و اگر از ایشان حجت بود داخل می شد
در ان الملبس و خارج می شد از ان دم هر که بدین ابعاد و حدیث و طالب رجوع
محضی انکه حضرت اهل معرفت و کشف این حجتی را که فی نفس امیر علیه السلام و در حدیث
نموده و با سطر کل شجره و انوار الخراج و فی حدیث انوار و انوار فی قلب خوانند و انوار
سر عبط بالروح و نفوس و انوار عالم نفوس انوار دارند که بر ایشان و بیجا حدیث
نفس داخل و ان بطلع بدن می شود و نای ارواح و نفوس و انوار با بدن تا بند
و این عالم با مثال و بر روح سابق نامد که بر روح میان عالم ارواح محرق و ابدان مادیه
انسانیه است اما ان حجتی که بعد از موت نفوس انسانیه در حدیث و ان حدیث و ان حدیث
بر روح لا حق خوانند و از حدیث بنام خود ما مد نفوس انسانیه بر روحین بعد از موت
در ان حدیث و ان حدیث و ان حدیث که در حدیث و حجت انوار شوند و اهل معرفت و در حدیث
اگر اهل ان حدیث و در حدیث و ان حدیث و ان حدیث و ان حدیث و ان حدیث و ان حدیث و ان حدیث
شد و انوار و ان حدیث و ان حدیث و ان حدیث و ان حدیث و ان حدیث و ان حدیث و ان حدیث و ان حدیث
انکه جای خود را در حدیث و ان حدیث و ان حدیث و ان حدیث و ان حدیث و ان حدیث و ان حدیث و ان حدیث
نموده و در حدیث و ان حدیث و ان حدیث و ان حدیث و ان حدیث و ان حدیث و ان حدیث و ان حدیث و ان حدیث
ریتا علم انوار و ان حدیث و ان حدیث و ان حدیث و ان حدیث و ان حدیث و ان حدیث و ان حدیث و ان حدیث
دیده و ان حدیث و ان حدیث و ان حدیث و ان حدیث و ان حدیث و ان حدیث و ان حدیث و ان حدیث و ان حدیث
حق نموده و در حدیث و ان حدیث و ان حدیث و ان حدیث و ان حدیث و ان حدیث و ان حدیث و ان حدیث و ان حدیث

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطاهرين
الطيبين الطاهرين

نخستین بود پس کجرام خود بی سستی اولاد خود بود و صحف سوره مروان را زل
کرد و در صاحب بن بود معدلت با فادائی مامور و شجاعی و نبوت حضرت
شک غایت سلطنت و وجود او در دنیا کرد و احادیث علیها وارد است که ثانی
النبی و رسول رب بن حضرت خاتم النبیا و ولایت حضرت امیر المؤمنین علیا بشوید
و حق تمیز بود و لکن همه و مویشاقت سبغوا الخیر است
و بعد تفسیر این را حضرت اهل عصمت علیهم السلام وارد است که نبی از برای هر
دین و ملت و عصر ظهور و صورت نبوت است که حق تعالی ویرا دارد و داشت
و ان اسلام و ولایت حضرت علی ابن ابیطالب علیه السلام پس سبغوا الخیر است
بشخص حضرت دین خود که اسلام و ولایت است و چون بن آدم اولاد این بود حق تعالی
دعوت و خود بدو که اسلام و شیخ معتز علیه السلام در کتاب عقیدت حضرت ابو
جعفر علیه السلام است که در حضرت امیر المؤمنین علیه السلام و علیه السلام خود که از
بزرگ مقام و اهل ملک و طریقه و جزم و جیه و در اشیاست که ان اسلام و ولایت
حضرت علی ابن ابیطالب و اهل البیت علیه السلام و حق تعالی و اهل و اعیان
افضا است بیکان و دیگر که ولایت و غیره نام سبغوا الخیر است
در کتاب فیهما الخیر است و اوقات که در ولایت است بر اصل معنی این است
که در هر دین و طایفه از اهل ساحه و لا حضرت معتز حقیقی است که در وی و جیه
ان ملک و انشرف و نفیس و رفیع ان ملک و متعالی و موجود و در اعیان و خود
اهل ان ملک و ارباب حقیقه و شرف ملک بمجهز و خجاست و کمال ایشان و ان ولایت
حضرت علی ابن ابیطالب و اهل البیت علیه السلام پس باید سبغوا الخیر است
افاضه علی الخیر است ملک خود که ولایت و فتاوت ظاهر اعیان ملک خود تر
ناجید که کار هر دین بدون معنی ان که مطلوب الهی است و روح ان دین است
صاحبه غلام بلکه جسم بیجان و متولد حق و اهل سعادت و ارباب بیت و خلاصه
معنی ان که در ان هر دین روح ان متولدین است که حضرت و نبوت و حیات هر

نخست روح اوست پس هیچی نماند که از دستان خود روح آزاد بماند تا بر سر کمال
ان دین قاضی شود و بدین وجه کمال روح او بان جمیع اولادش و ششادان اهل
هر دین و هر مذهب و هر دین خود را که اولادش بر عقیبت الهی است چنانکه
فرمود **هو مولیها** بعضی هم معتقدند و موجود هادی اهل هر دین است و اولادش
که روح این است نیز اگر کسی بپذیرد ایشان را افضل و شرافت و ولایت از
سایر بزرگان دین است خود رساند و عهد و اولاد ایشان را از آنها بگوید و از ایشان است
که حضرت شامی اهل یمنین علیه السلام فرمود **ان الذی یروجی عباد الله اولادها یعنی**
عبادت کنندگان اولادش است که از شرف ملائکه اندر کسی برین دنیا که از دوزخ نام
بی شناسند و ایشان را سائرین هم ایشان را روحی را از ایشان ایشان را بهایه بفرستد
ایشان را که اهل انعام اند و برین حضرت علیه السلام فرمود **مرا در هر دین از ادیان**
ترده را بفرستد یعنی است مخصوص لسان ایشان چنانکه در هر کتب **الکتاب الهی**
مرا در حضرت شامی است و ان اسای را در مذهب خود که میبوده و فرمودم **کنی**
انکار کرد و در هزارت است پس صحیح شد که این است هر مذهب که بیک کمال و شرف
باین حضرت خاتم الانبیاء صلی الله علیه و آله و سلم شرف و اولادش شرف و ولایت
ولایت و فضل این بر هر مذهب دین است هر مذهب را طاعت دارند یعنی در این صورت
چنانکه است در دو در حدیث ایشان را شناسان خوانده اند چنانکه از حضرت است بد
استاد و حسین بن علی علیه السلام و اولادش کمال و شرف مردم هر مذهب را بدین
بشهرت و شناسان این امر در شرف و کمال خدا و اهل بیت بسیار بفرمودم
افضوا من حبب افاض الناس و شیعیان عاشقان از انبیا
ولایت و ملائکه او سایر مردم شناسان و طایفه که از ادیان کفار و دوزخ و داند
نزداد نمود یا همه من غضب الله پس از این بزرگان که احادیث شریفه یحیی شد که از
ادم ابو البشر افاضت خاتم الانبیاء بعد و بیست و چهار هزار پیغمبر علیه السلام
دین حضرت عیسی پیغمبر اسلام و ولایت نبوه را بدین جهت از این بعد و در حدیث

در حداد و گشودن چشم او را در کفر اسلام را با و مدعیان خود فاعله و اکثر
 علی سادات الانام و دعا و الوالی و السلام خیر نظام ثم قال الشيخ الجلیل الشیخ
 ابو الحسن البکری علیه السلام قال الصادق علیه السلام کان الروح فی رأس آدم
 مائة عام و فی صدره مائة عام و فی ظهره مائة عام و فی سائر
 قدر مائة عام قال السیوطی مائة عام الملائكة بالجموع و کان ذلك بعد الظهر
 يوم الجمعة فزارني جدهما الى مصر فمعاهم من ظهره نسيان الشیخ الكبير
 و شیخه و بعد ما قال آدم یا رب و ما هذا قال یا آدم هذا نسيان محمد المرید
 سيد الاولین و الاخرین ثم ان الله تبارک و تعالی خلق من خلقه الاعداء و
 و قد انما الله ثم خلق انبياءا و اعداء و اسرار فقال من ان الله ذلك انما خلقه
 الله لك قال ما احسن خلقك فادعى الله الهمزة امة محمد و ان عبد الله
 خلقها لعلها تسبح حق سبحانی و احاديثی یا آدم اخطب خوار و ابي و ابي و
 الى فقال آدم و ما هو يا رب قال يصلي على جدي محمد عشر مرات فقال آدم
 خرافة يا رب علي لك محمد و لشرك ما يثبت فخرها علي ذلك و كان الفاضل
 الحنفی و العارف جليل و الزوج و الشهود الملائكة و اصلها و كانت الملائكة
 بعضهم من وادى آدم قال ثم لاقى نبي يا رب تغيب الملائكة من وادي فقال
 ليظنوا اني قد ولدت محمد فقال ربه اجعل امانی حتى تستقبلني الملائكة فجعل
 في جبهته كانت الملائكة تغيب فقال مصفوق ثم سال آدم ربنا فاجعل في مكان
 ابراهيم فجعل في اصبع السبابة مكان نور محمد فجعل في عين الاصبع في
 و فاطمة في العين لهما و الحسن عليه السلام في الخنصر و الحسين في الابهام و كانت
 انوارهم كمنارة الشمس في خيبر الفلك و كان في ليلة الابد و كان آدم اذا اراد ان
 ينشئ جوارا من هاهنا فخطيب و ينطق و يقول لها يا حواء اعطيتك هذا النور
 و يخصك به فهو و ذرية و يشاء ربنا بكنجاب شيخ ابو الحسن بكرى سنا
 شيخ شهيد ثانی قدس الله روحهما کراوی این حدیث جلیل عزیز است از اول

حدیث ثانی مقام کربان توحید الی و ذکر طه و اختراع نور حضرت عیسی
 در عالم خدای و امر و ظهور عوالم عریه و مادی و ادعای ارواح بنیاد و رسولان و نور و
 چگونگی سیران نور مقدس در عوالم غیب و ظهور و نبوت و انوار حضرت امیر
 المؤمنین علیه السلام و بیعت عوده و از اینجا تا آخر حدیث که بیان ظهور این نور عظیم و
 در عالم خلق و دنیا و ظهور و نبوت و از اینجا تا آخر حدیث که بیان ظهور این نور عظیم و
 و در سایه نبوت آدم تا حضرت عیسی و اسباب است علیه السلام انصرفت صادق
 ال محمد علیه السلام و بیعت پیامبر چون این بزرگواران از یکدیگر آمدند و چنانکه از
 ایشان وارد است که از آنکه در میان خود و در وسط آنها و در آنجا که هر یک از آنها
 اجماع بین جلیل القادین حدیث را بر یکدیگر و آمدند که کربان توحید و نبوت و
 چگونگی سیران نور مقدس در عوالم غیب است اما از اول حدیث تا اینجا چون روشن مطلب
 عام و لطیف و مفاد شریف و عظیم و محتاج بیان و شرح بود لهذا فی شرح
 در صدر شرح آن را برده و بعد از آنکه بافتی با و عزت شایع بوده از آنکه علی بن ابی طالب
 شواهد مفاد این حدیث جلیل شریف کشیده جمال دلاری معانی عرفانی و
 سخنان و بایسته کلمات مجرب بیانات حضرت امام علیه السلام را بنظر اهل معرفت و نبوت
 جلوه داده و از این مقام الهی حدیث چون نای حکایات نقل این نور عظیم و
 با صلاب ظاهر و ارجام مطهر و با و اعداد کرام حضرت و ظهور آثار و انوار مجید
 از این در عالم کون قبل از تولد آنحضرت لهذا احتیاج به شرح ندارد بطریقه نقل حدیث
 فقره بقره باز منحصره ثبت میشود و اگر عیالی احتیاج به شرح باشد بیانی
 بعد از ترجمه خواهد شد که هر زمانه در هر قصه و شرح هان حدیث علوی علیه السلام
 اما این حدیث جعفری علیه السلام چون از معانی آن حدیث و منبر حال ظهور این
 نور عظیم است در عالم کون مجید انوار عالم ذکر کرده آمد بعد از آنکه شیخ علیه السلام
 که در حدیث صادق علیه السلام و نور و ظهور و در آن در آن عالم علیه السلام صد سال
 و در سینه او صد سال و در پشت او صد سال و در ناف او صد سال و در دماغ او صد سال و در دود

[illegible]

عبدالمطلب روزی خود را گرفت و رفت منزل خود و هفته سیزه گرفت و در پیاپی بر سر
و اسیران کا هند سلطان و دو و هفت دست و از محقق باجم خود یافت بخوان زن کا هنر
پس پیش گرفت حضرت عبدالمطلب بعد از عطا کردن هدیه با و اظهار کرد که از هر دو ان
کا هنر کشت نزول کبیر و داکطا هر یک از بزرگ شایسته عیسی را چون فرزندان خود
نمای دوز که از این لشکار استاد بود با چراغا بافتن از اخراج اسکان الیبت مع
الاستاد خلق غلامان حاصل از انکار و چون هم از انوار و ستاره و یاقوت و حجره و لال
انیکر با علم از اخراج اهل القبا و انوار و القبا من ما شمس و قمر از اخراج ندرام
من خاله انکار من سبطه عشران از داکار من خیر انقض اینت الدایره خواصا
حضرت والا از این پس قریب گرفت حضرت عبدالمطلب و گفت ندرکت عوف فریضی از عالم
لبوی ثو نا انکر نظر کن در این و فیل کنی را جلیله و در این کفنه ان زن کا هنر ضمیم
بر و در کار سلاطین معین و نصب کنند و خیال سر کشید و چون نایقه اوزن صبر
انکار چون کردی که کند و داشته که بلند شود و در او عظم شود و مراد و در شک
فرشاد بهی که بنار از او محض او پس بهی فرستاد دوز و شمس انحضرت و دوز و شمس
گفت طاعت کبیر و بدوز و دوز و بدوز از لام برده مشهور و روز خود پس از کبیر بد
بر و دوسم پس از نایقه و شمس و بدوز و بدوز بر و دوسم پس از کبیر و بدوز و بدوز
و مشهور و بدوز و بدوز پس از کبیر و بدوز و بدوز و بدوز و بدوز و بدوز و بدوز
پس از خفا شد عظم و بر کشید که از انکار گرفت حضرت عبدالمطلب روزی خود را
آورد عبدالمطلب با انعام بهیاد و دوشالست بر من شمس و از من من و دوز و بدوز
برین بعد از گذشت عبدالمطلب انکیر چون از دوز و بدوز از دوز و بدوز و بدوز
فرستاد بدوز و بدوز و بدوز و بدوز و بدوز و بدوز و بدوز و بدوز و بدوز و بدوز
من محضی که فرستاد و از بدوز و بدوز و بدوز و بدوز و بدوز و بدوز و بدوز و بدوز
و دوز و بدوز و بدوز و بدوز و بدوز و بدوز و بدوز و بدوز و بدوز و بدوز و بدوز
عوضیم او و دم کرده روزی که بدوز و بدوز و بدوز و بدوز و بدوز و بدوز و بدوز و بدوز

[illegible][illegible]

الاقصى محمد والآخرين بالكسبة القيص مجريان القيص
والله واشد بلدا ومرب كبريا وارضاد وكتاب بحار ارضيت الى
الحسن عسكيت اذ امار اخضيت عن امير المؤمنين عليه السلام قال قال النبي
يا علي خلق الله ثم وانش من نور الله حين خلق ادم فافزع ذلك النور في
صلبه فافزع الى عليا طلب ثم افزع من ادم في عبد الله وابت في
الي طالب لا تصلح النور الا الى ولا تصلح الرصبة الا الى من جدد
جحد فبرقي ومن جحد نمرقه اكسب الله على منجني في النار وارضاض
عن اس بن مالك قال قلت لرسول الله علي اخرك قال نعم علي بن ابي
طالب يا رسول الله صفه كيف علي اخرك قال ان الله عز وجل خلق
نور الميثاق قبل ان يخلق ادم بثلاثة الاف عام واسكنه في الجنة خضر
في عامض عنه الى ان خلق ادم نقل ذلك الماء عن اللؤلؤ فاحلوه في
صلب ادم الى ان قبض الله ثم نقل الى صلب علي فلم يزل ذلك الماء
يطلع من ظهره الى ظهره حتى صار نصفه في عبد المطلب ونصفه في ابي طالب
فاما من نصف الماء وعلي من النصف الاخر فخلق في الجنة الدنيا والآخرة
ثم قرء رسول الله - وهو الذي خلق من الماء شيئا فجعله نسبا وجها
وكان ذلك قبل ادم - وارضاض البحار عن الى ذري القفاذ عن النبي
في خبر طويل في وصلة عراج سا قال ان قال قلت يا ملائكة وفي
هل تعرفوا حق معرفتنا فقالوا يا نبي الله وكيف لا نعرفكم وانتم اول
ما خلق الله خلقكم اسباح نور من نور في نور من سنا نور ورسول
ملك من نور ووجه انكم وجعل لكم مقاعد في ملكوت ساطع
وعرشه على ما قبل ان تكون السماء مائيه والارض مائيه ثم
خلق السموات والارض في سبعة ايام ثم رفع العرش الى السماء السابعة
فاستوى على عرشه وانش امام عرشه سبعون وتقدسون وتكبرون

ثم خلق الملائكة من نور واد من نور شتى وكما نرى منكم وانتم
تسبحون وتكبرون وتهللون وتكبرون وتقدسون وتقدسون تسبحون
وتقدسون وتكبرون وتهللون تسبحون وتكبرون وتهللون وتكبرون
تقدس بكم وتكبرون كما قال من الله فاليكم وما صدق من عندكم فام
لا نرىكم اقر عليا من السلام وساد الى ان قال ثم عرج الى السماء
فسمعت الملائكة يقولون لما ان روى الحجد لله الذي صله وعبده
ثم تلقوه وسلموا على وقالوا الى مثل مقالدا اصحابهم وقلبت يا ملائكة وفي
سمعتكم تقولون الحمد لله الذي صلا وعده فما الذي صديكم قالوا يا نبي الله
ان الله تبارك وتعالى لما ان خلقكم اسباح نور من سنا نور ومن سنا
نوره وجعل لكم مقاعد في ملكوت ساطع نوره والايكم عليا وبعث
في قلبنا فسكننا عتدك الى الله فبعد دنيا ان يريك في السماء مقنا
وقد صدقنا وعده الحمد والثناء في البحار عن المفضل قال قال الى الله
يا مفضل اما علمت ان تبارك وتعالى بعث رسول الله وهو روح الى الاشيا
عليهم السلام وهم اروح قبل خلق الخلق بالتمام قلت بل قال اما علمت انه
وعاهم الى رحمة الله وطاعة والباع امره ووعدهم الجنة على ذلك واعد
خالقها اجابوا بالبر والبر والبر قلت بل اخبرني فقال في البحار عن الى
نما قال قال امير المؤمنين عليه السلام الا ان عبد الله واخا له رسول وصديقه
الاول قد صدقوا وادم من الروح والجسد الى صديقه الاول في اهتم
حقا فحق الاولين ومن الاخرين من انما وارضاض في البحار عن الصادق ع
عن الحسن ع عليه السلام قال سمعت رجلا يقول ان الله خلق من نور ورسول
وخلق اهل بيته من نور وخلق خلقه من نورهم وسابا لخلق في الناس
ارضاض في البحار عن الحسن بن علي ع السلام قال قال رسول الله ان في
النور من ليعنا اهل من تشهد اليه من نور وارضاض في البحار عن الحسن ع

فيها طينة خلق الله عز وجل منها وخلق شعبا منها من لم يكن
من تلك الطينة فليس متادوا في الميثاق الذي اخذ الله عز وجل
عليهم الايام امير المؤمنين علي بن ابي طالب عليه السلام وايضا الجواد
عليه السلام قال ان الله خلق خلقا من طينته
من حجره تحت العرش وانه كان طينته في حجر طينة امير المؤمنين
في حجر طينة رسول الله وكان طينة امير المؤمنين في حجر طينة
رسول الله وكان طينة امير المؤمنين في حجر طينة رسول الله
طينته من نفع طينة امير المؤمنين وكان طينته في حجر طينة
من نفع طينته خلقهم ثم خلق البناء وقلوبنا تظف عليهم تظف الولد
على الولد ونحن خير لهم وهم خير لنا ورسول الله خير منكم
ايضا في الجوار عن الحسن الاول عليه السلام قال سمعت رسول
الله خلق الله الانبياء والاوصياء يوم الجمعة وهو الذي اخذ الله ميثاقا
قال خلقنا نحن وشيعتنا من طينة نورية في ليلة القدر منها شاذ الى
يوم القيمة وايضا الجواد عن احمد بن حنبل في سواد عن رسول الله
قال كنت انا وعلي بن ابي طالب في ذلك اليوم فملا من خلق عشرة بائنة
عشر الف عام ايضا في الجوار عن ابي عبد الله قال ان الله كان
اذ لا كان فخلق الكان والمكان وخلق نور الانوار الذي نور الله
منه الانوار واحب فيه من نوره الذي خلق منه محمدا وعليهما
نور الانوارين اذ لا شيء كان قبلهما فلم ير الا الاجرام طاهرين
عظمين في الاصلاط الطاهرة حتى افترقا في اظهر طاهرين في عهد
راي طاهرين في الاسلام ايضا في الجوار عن جابر بن يزيد جعفر بن محمد
جعفر عليه السلام قال اجابوا الله ازل ما خلق خلق محمد وعمره الهادي
المهديين فكانوا اشباح نورية يد الله قلت وما الاشباح قال ظل
النور بان نورانية بلا ارواح وكان مويلا بغير روح واحد في
روح القدس فيه كان نعيم الله وعمره ولذلك خلقهم على اسكيا

[illegible]

ثم اخرج الادي الى امير الصف لفاطمة بنت اسد فاجتبت
 امير وخرج فاطمة عليها ثم اجاد عز وجل العمى الى فاطمة بنت
 فاطمة ثم اجاد عز وجل العمى الى علي فخرج منه الحسن والحسين بن
 من الصفين جميعا فاما كان من نور علي فصار في ولدي الحسن واما
 كان من نور فصار في ولدي الحسين فهو ينقل في الامة من ولد الى
 يوم القيمة فبين بسند معتبر ان حضرت صادق ع مر في بيت كذا ليس
 بهفت اسنان بالامير في وقت صيد او اخار سواد وخرج فاشهد
 في قول حضرت عيسى او را اسرا اسنان منع كزند ويا بها را اسنان
 بالامير في وقت حضرت رسول خدا منولد شد او را اسرام اسنان
 منع كزند و به بهاي شهاب از اجواب سوارات را ندانند پس
 گفتند مي بايد وقت گذشتن دنيا و آمدن آخرت باشد خدا نكر از
 اهل كتاب مي شنيدم پس عمر بن اسير كذا تا آخرين اهل بيت
 بود گفت نظر كنيد اگر ستاره هاي معرفت كه با آنها هدايت مي كنند
 خردم و ميشناسند رفايها تا بستان و فرستادن را بكي از آنها
 بيفتد يدايند كه وقت انش كز جميع خلایق هلاک شوند و اگر افا
 بحال خود باشند و ستاره هاي ديگر ظاهر شوند مي بايد امر قريبي
 حادث شود و صحيح ان در فرقه حضرت رسول خدا منولد كزند هر يكي
 كه در هر جاي عالم بود بر سر در افتاده بودند و ايران كسي باو نشاء
 بل روزي در چهارده كنك ان در افتاد و در پايه ساوه كه انرا ^{استان} ^{استان} ^{استان}
 خشك شد و فرقه رفت و بالفعل علت است نزول كاشان و در او
 ساء و كه سالها بود كه كسي اب در ان نديده بود اب در ان سال
 شد و انش كذا فارس كه هزار سال خاموش نشد بود در ان شب
 خاموش شد و انا ترين علماء مجرب در ان شب و خوار بود كه شتر

صبي چند اسبان عربي را ميكشيدند و او را جله گذشتند و داخل
 بلاد ايشان شدند و طاق كسري از مياش شكست و در حصه
 و اب و جله شكافند شد و در قصر اجاري شد و نوري در ان شب
 طيف نما ظاهر شد و در عالم منتشر كرده و پيوسته كرده تا مشرق
 و تحت هيا و شاهي در ان صبح سرنگين شده بود و جميع باد ساهان
 در ان روز لال بودند و سخن توانستند گفت علم كاهان در ان
 شد و بطور ساجدين باطل گرديد و هر كاهي در هر كاري داشت كه
 خبرها را و ميگفت ميان شان خداي افتاد و در پيش در ميان
 بزرگ شدند و ايشان را ال فقه گفتند زير كه ايشان در خانه خدا
 بودند و امير عليها السلام گفت والله بچون سپهر زمين و سياه
 بر زمين گذارد و بر سبي اسبان طيف كرده و اسبان نظر كند بر انرا
 نوري ساطع گرديد كه چه چيز را روشن كرده و بسبب ان نور قهرمان
 شام راه يديم و در ميان ان روشن صدي شنيدم كه قاضي ميگفت
 بهترين مردم را او را محمد نام كن و چون انحضرت را به نوبه عبد المطلب
 او را ندا او را در او كذا است و گفت چند و شكه ميكنم خدا در ان
 كه عطا كرده من اين نورند خوش بول كز كاهان و بهر افعال سياست
 و نور كمي دارد پس او را تعويل فرقه باها ي ارکان كبر و جلد شعر
 در فضائل انحضرت فرمود و در انوقت شيطان در ميان و زنديان حق
 فرمايد كه تا همة تو را جمع آمدند و كلفند چه تو را از جاي بر آورده است
 اي سيد ما گفت و اي بر شما از اول شب تا حال احوال اسنان
 زمين را متعجب مي كنم و مي بايد كه حادثه عظيمي در زمين واقع شده
 باشد كه تا عيسى با سنان و قهر است مثل اين واقعه نشده است
 بر و بيا و بگره ياد و تفحص كنيد كه چه امر غريبي حادث شده است

پس متفرق شدند و کردید و برگشتند گفتند چیزی نیافتیم این را
گفت اسلام ان کار من است پس فرود رفت و در نیار جردان کرد و در
تمام دنیا تا بوم رسید و بدید که ملائکه اطراف حرم را گرفته اند چون خبر
که داخل شود ملائکه بر او بانگ زدند و برگشت پس که حیات شایمانند
کفایت و از جانب که حلال داخل شد جبرئیل گفت برگرد ای ملوک گفت
ای جبرئیل این خبر از تو سأل میکنم بگو امشب چه واقعه شده است
ز من جبرئیل گفت حضرت عیسی مصطفی که بهترین پیغمبران است امشب
متولد شده است پرسید که آیا مرا در آن بهره هست گفت نه پرسید
ایادیت او چه دارم گفت بی ایس گفت راضی شدم و در حدیث
دیگر از امام علیها السلام روایت شده است گفت چون حامله شدم
بجبرئیل رسول خدا صلی الله علیه و آله هیچ اثری در خود نیافتم و از
حالاتیکه زبان در خل عارض میشد خرامان نشد و در خواب دیدم
که شخصی خود من آمد و گفت حامله شدی بدترین مردمی و چون
وقت ولادت شد با سانی متولد شد از آری من پرسید و در شوق
خود را بیشتر بر زمین گذاشت و فرمود آمد پس حاضر مرا ندان که
کدام شئی بهترین بشر است پس او را پادشاه بخلافت یکا نه حمد از شکرها
ظالم و صاحب حسد و دیوایت و دیگر گفت که چون او را بر زمین گذشت
بکی آئینه بالباله من شکر کل حاسد و کل خلق مادی را خدا بآید
فی طریق التواضع من قائم و قاعد پس آنحضرت در روزی انعقاد
و ترقی میکند که دیگران در کینه و در هفت انعقاد که دیگران در
ماهی جنز و طایف که ما است اولیث بن سعد که گفت من خود
بودم و کعب الاخبار حاضر من از او پرسیدم که شما چگونه پادشاه
صفت ولادت حضرت رسالت پادشاه و کبابها چنان در آفتاب و برایت

آنحضرت با فدا شدن کعب ملتفت شد و سری معاویه که رضای علی
ملاحظه نماید در گفتن حقیقت بر زبان معاویه جاری کرد که گفت بگو
ای ابا اسحق الخدیجه بنک و صلی الله علیه و آله گفت که من هفتاد و یک سال
مخالفه ام که هر از آسمان فرود آمده است و هفت دایمان را بر زمین
و در تمامی آنها ذکر ولادت عیسی است ان حضرت هبیت و در شکر
نام معروضت در هر کتابها و در هر کام ولادت هیچ پیغمبری ملائکه
نازل نشدند بجز حضرت عیسی حضرت احمد صلی الله علیه و آله
و علی و لاده علیه السلام و حجابهای بهشت را نرفتند از برای من
بجبرئیل و امیر علیها السلام و ملائکه متول نشدند بر زمین و در وقت
حل منگ بر او سیخ و ما در حضرت احمد علیها السلام و علامت حل
ان حضرت ان بر شئی که امیر ما حضرت حامله شد مادی نماند
در اسما نهایی هفتکاره شادان بود شادان که در شادان و لطیفه
مضیقه لطیف حضرت خاتم الانبیا در وصف عصمت و جلالت و ابر
گرفت و در جمیع زمینها و در احوال این فرقه و سبب و در اندک زمانه
در زمین و در پند و پیوند نماید مگر آنکه بر ولادت شریف با سعادت
آنحضرت مطلع گردید و در شب ولادت با سعادت آیات آنحضرت
هفتاد هزار نفر از طایفه سیخ و هفتاد هزار نفر از قریه اردکان و کانی
و آنها را قصر ولادت نامیدند و جمیع بهشت را از بیت کوفه و در
کردند که شاد و شاد و پیغمبر بال ای جنت که پیغمبر و شادان متولد گردید
پس بهشت خلدید و قیامت بخدا ان است و شیدان یکا از
ماهیان و دریا که از امیر ما می گردید و سبب و نوریت ما هیان است
و هفتصد هزار دم در او و در بهشت ان هفتصد هزار کار و راه میرد
و هر کاری از دنیا برورت نماند و هر یک از آنها هفتاد هزار شادان
از زمین و سبب ان ماهی از دریاها خبر از غایتش ان ماهی برای

ولادت انحضرت بحکمت آمد و اگر حق تم او را ساکن میگردد این حدیث را
زمین را بر میگردد و شنیده ام دوران و فرج که غایت که در کتب
بشارت نادر و قاضی صلوات الله علیه بشارت کند در جمیع کتب اهل بیت
شمارند نود و نه که از قبیل فرای که آمد حضرت محمد و فرج و در آن
حق تم کند با شاخها و میوه ها ستاری ولادت انحضرت و زودند و در آن
زمین را برسان و خدا و حق از آن فرج نوره که همی بداند بگری شنیده
و روح حضرت آدم را بشارت ولادت انحضرت دادند پس خدا و او را
حسن او علاوه شد و دوران و وقت تلخ فرات از کام او بریدن رفت و
حرفش که در مصیبت باضطراب درآمد و خدا و او را در قتل و در باری
برین انداخت از فرای نادر ولادت انحضرت صلی الله علیه و آله
و سلطان را بر غیرها بستند و چهل روز را در و قلمه عمرش کردند
و عمرش او را چهل روز در آب عزت کردند و تنها نامی شریف کردند
و فرام و در اولاد او ایشان بلند آمد و جدائی از کس نشنیده شد که
ای القریش آمد بقتل شما حضرت بشارت و دهانه بر آنها بستند
از عذاب بها و با انحضرت است عزت اندی و سوره منکر برون و است
خاتم پیغمبران و ما در کتابها یافته ایم که عزت انحضرت بهترین و در منزل
بعد از او و درم و ما مانند افرعذاب خدا ما دام که در دنیا بود
ایشان را و میبرد و معاویه گفت ای علی ای محمدرضا و او گفت که من
فرزند انحضرت فاطمه علیها السلام پس معاویه و خویش کرد و بها و تو
گرفتند بندان و دست بر پیش محمدرضا نمود ما میدی کتب گفت ما
یا فاطمه صفت ان و در فرزند پیغمبر که شهیدان شدند و انها
و در فرزند حضرت فاطمه علیها السلام ایشان را خواهد کشتند
نخل خدا معاویه گفت که کشتانند انهارا که در حق از قریش
پس معاویه بدیدان شد و کشت بر پیشانی که می آید پس ما در خدا

و نیز پسند معتبر حضرت صادق علیه السلام روایت کرده است که
فاطمه بنت اسد مادر حضرت امیر المؤمنین علیه السلام آمد و او را نزد
دادش اولاد حضرت رسول خدا و فرایب بسیار نقل نمود حضرت ابوطالب
گفت می سال صبر کن که فرزندی برای تو بهم خواهد رسید که مثل
این فرزندی باشد و حقایک دادش بغیر از من چیزی و شیعی بکنی پسند معتبر
و دیگر آنحضرت علیه السلام روایت کرده است که در حکام ولادت حضرت
رسول صلی الله علیه و آله فاطمه بنت اسد در نزد آمد حاضر بود پس
از ایشان بپرسید گفت ای ای شیعیان من چه بمن و بکی گفت خبر
گفت این نور صالحی که این شرف و وقرب فرزندش است پس در
این سخن بودند که حضرت ابوطالب علیه السلام درآمد و ایشان گفت که
تجربه آید پس فاطمه خبر پدر را ذکر کرد حضرت ابوطالب گفت تجربه
ترا نشناختم گفت بل ابوطالب گفت از تو فرزندی بهم خواهد رسید
که وصی این فرزندی خواهد بود و ایضا روایت کرده است که حضرت ابوطالب
علیه السلام عقیده کرد و روز هفتم ولادت آنحضرت و باران خود را
طلبد و از او سوال کردند این چه طام است گفت این عقیده حضرت
احمد است گفتند چرا او را احمد نام نهادی گفت زیرا که اهل این
و فرمیدند او را ستایش خواهند کرد و نیز بکنی و شیعیان پسند معتبر
و الموضان پسند حکا معتبر آنحضرت امام خود باقر علیه السلام خبر حاجت
صلوات الله و سلامه علیها روایت کرده است و در شیعیان که حضرت
رسول صلی الله علیه و آله فرستاد شد یکی از علماء اهل کتاب در آنروز
آمد بسوی مجلس قریش که اشرف ایشان حاضر بودند و دو میان
ایشان هشام و ولید پسرهای مغیره و عاصم بن هشام و ابوجحیه
ابن ابی عمر بن امیه و معتبر این رسیده بودند و گفت ابا اسب

در میان شما فرزندی متولد شده است گفتند که گفت جوابی را
متولد شده باشد که اینش احد شده باشد و در او علاقه می باشد
نیز خوف که بیایم یا اهل باشد و خلاص اهل کتاب عرض می کرد و در
دست او باشد و شاید متولد شده باشد شاه طالع باشد چون تفسیر
شدند از آن مجلس سوال کردند گفتند که سیرف از برای خدا
من عیال طلب علیها السلام متولد شده است بعد از آن طلب کردند
و گفتند بل پیش در میان ما متولد شده است پرسید که پیش از آنکه
من بشما آیم یا بعد از آن گفتند پس گفت برین او در نزد خود را
تا بر او نظر کنیم گفت و الله فرزند من بر پیش فرزند آن دیگر نیامد و نگذاشت
بر من این اذاحت و سر با سان بلند کنم که در نزد آن ساطع شد که
قصه های بعضی را از شام خدیم و هاتقی او میان هوا صلا در کرد و گفت
سید و فرزند است را پس بگی اعیانه من شکر خداست با لیا حد
اولی محمل نام کن امره گفتی میرزا او را من او را به یمن چون او را
انحضرت را برین او و روان در در نظر کرد و پیشش را کشید و در
نهایت را دید بهوش بنیاد پس انحضرت را گفتند و با منم و او را
و گفتند خدای ما را که گفت فرزند تو را چون اینم بهوش با او آمد
گفتند چه شد ترا گفت پیوسته از اجل ساریل بر طرف شد تا قیامت
این است و الله آنکه ایشانرا هلاک کرد چون دید که قریش از ایشان
شاد شدند گفت و الله سطره شما نباید که اهل مشرق و مغرب را بد
کنند و این شهر شوی و صانع کتاب الانوار و غیر اینها
روایت کرده اند که امره گفت چون ترقیب شد و لا و در حضرت
رسالت پناه علی الله علیه و آله و هشتاد و هشت سال مد پس دیدم
من سفیدی را که بال خود بر من کشید تا آخرت از من زایل شد

پس زمان چند دیدم در بلندی مانند تملج اهل شدند بر من و از
ایشان روی مشت و غریبی شنیدم و حاجهای ملوک بخشید و در کوفه
بره ندر با من سخن میگفتند و سخنان می شنیدم که سخن او میان شب
شود و در دستهای ایشان کاسه ها بود از یاقوت سفید و شیشه های گشت
و در آن کاسه ها روح می گفتند یا شام ای امیر از این شیشه ها و شربت
با تو را به بهرین گذشتگان و ایندگان حضرت محمد مصطفی صلی الله
علیه و آله پس چون از این شیشه ها یا شام دیدم فری که در رویم بود
گرفت و بر پای من فرود کرد و چپ خاد دیدم مانند دیای سفید که
آسمان و زمین را می کرد و در و صلا می ها تیره را شنیدم که میگفت که ای
خبرترین مردم را و روان چند دیدم که در هر ایستاده بودند و از تعبیر
و دوست داشتند و مشرق و مغرب زمین را دیدم که بهر دوایه و علاقه
از سندان که بر یاقوت سبز بسته بودند و بر بام کسره نصب کرده بودند
میان آسمان و زمین را گرفته بود و چون انحضرت برین آمد و در کلبه بخت
آورد و دستها بست آسمان بلند کرد و با حق تمناجات میگفت و
ابری سفید دیدم که از آسمان فرود آمد تا آنکه انحضرت فرود گرفت
پس هاتقی ندا کرد که بگره این حضرت محمد را مشرق و مغرب و دواها
تا هر خلایق او را بنام و صفت و صفت شما سنان پس آن ابر بر طرف شد
و دیدم انحضرت را در جای سفید بچیده از شیر سفید فرو در و برین
حریر سبز کسترده اند و سه کلید از او را بدست و دوست ما را که
و هاتقی گفت که حضرت محمد گرفت کلید های رحمت و سوره مکه و غیر
پس ابروی دیگر فرو آمد و انحضرت از برای من پنهان شد و از آن
اول ندای دیگر شنیدم که بگره این حضرت محمد را مشرق و مغرب و
عزم کنید او را بر رویانایان و حجت را بر من و غفران و جزایگان محظاکند

رسول خدا از شما که ما در زمین امد دست چپ را بر زمین گذاروه
 دست راست را بر سر آسمان بلند کرد و بجهای خود را بجهت حرکت
 داد و از دهان مبارکش نوری ساطع کرد بدینکه اهل مکه و قریه های
 اطراف آنرا از شام دیدند و قریه های یمن و نجران و قریه های
 سفید اصطفی فارسی و حلب را از او دیدند و در شب لاوت الحضره بنا
 روشن شد تا جبر و انوار شایان ترسیدند و گفتند در زمین امر
 غریبی حادث شده است ملائکه را دیدند فرود می آمدند و بالا
 می رفتند فرج فرج و تسبیح و تقدیس خدا میکردند و ستاره ها را
 آمدند و در میان هوا میرفتند و اینها نامی علامت و لاوت مرقوم
 آسمان و الحضره بود و ابلیس این خلعت که با همان نرود بسبب
 این غریب که مشاهده کرد و بر کد و رطل خانه بود در آسمان پیغمبر کرد
 و شایان ترش میدادند یعنی ملائکه چون رفتند که حقیقه واقعه را
 معلوم کنند ایشان را بجهت های شهاب را دیدند بجهت و لاوت آن
 و این باب و بجهت علیه و قریه را درایت کرده اند که در شب لاوت قریه
 انحضرت صلی الله علیه و آله این کسب بلزله و جهاده کند که او غریب
 و دریاچه ساره و فرشتگان و آتش خانه فارس که عیب بیند با خاموشی کرد
 و اعلام علای فارسی در خواب دیدند که شتر صبیح چند آسمان غریبی
 کشیدند تا آنکه از خانه گذشتند و در بلاد عجم منتشر شدند و جزای کثیر
 این احوال غریبه را مشاهده کرد تا جی برنگد است و در شرف خود نشست
 و احوال و احوال و دل خود را جمع کرد ایشان را خبر داد با آنچه دیده بود
 پس در ایام این حال نامه رسید که آتش کوه فارس خاموش شد
 پس هم و اندوه کبر مضاعف شد و عالم ایشان گفت ای پادشاه

من نیز خراب غریبی دیدم و خواب خود را نقل کرد پادشاه گفت
 این خواب تعبیرش چیست گفت خواب دیدم حداد حید مغرب پدیا
 شود پس کعبه نامه به فرمان بن مندر و نوشت که پادشاه عرب
 که عالم از علای عرب را بسبب من خبر دست که بخیر احم مسئله غامضه
 از او سوال کنم چون نامه به فرمان رسید عبدالمسیح بن عمر عسکری
 را فرستاد چون حاضر شد و وقایع را با نقل کرد عبدالمسیح گفت
 مرا علم این خراب را سهل است و اقدار نیست و لیکن خالری من
 سیطی که در شام است تعبیر این غریب را میداند کسب گفت برو
 در از او سوال کن و برای من خبر بیاور چون عبدالمسیح مجلس سیطی
 حاضر شد او مشرف بر من شد و سلام کرد و جواب نشد پس
 شعری چند خواند که مشتمل بر آنکه از راه دور آمده برای شکر
 از فرود نزدیک و تعبیر بسیار کشیده ام و اکنون از جواب نا امیدم
 سیطی شعر را چون شنید دید که خود را گشود و گفت عبدالمسیح
 بر شتری سوار شده و طبع را اهل نموده و بسبب سیطی امده هکای که
 نودان است فطرت کرده و بصیرت فرستاده است او را با و شاه بی
 سامان برای نریدن ایران و منطقی شدن ایران و خراب دید
 اعلام علای ایشان و خشک شدن دریاچه ساره ای عبدالمسیح
 و قی که بسیار شود و لاوت قرآن و معرفت شد و پیغمبر که عصا کوبید
 پس شتر در دست داشته باشد و در و خانه ساره بر او نشین
 و پیغمبر ساره خسلت شد ملک شام و عجم از تحقار ملوک ایشان
 بیرون رود و بعد و کتک های قصر کسری که شکسته است پادشاه
 ایشان پادشاهی خواهند کرد و بعد از آن پادشاه ایشان را
 نخواهد شد و هر چه شدنی است البته واقع میشود این را گفت

و در افغانی را و او را که پس عبدالمسیح سوار شد و به سرعت تمام خود را
 به پادشاه عجم رسانید و بخنان سیطع را نقل کرد که کسی گفت تا چهار روز
 پادشاهی کند و طایف بسیار خواهد گذشت پس ده کس از ایشان را
 سال نفرین شد و باقی ایشان تا امارت عثمان پادشاهی کردند
 و مستاصل شدند و سیطع در سیل لطمه متولد شد و تا ویران پادشاه
 در ویران فرقه ماند و آن زیاده از سی قرن بود که هر قریب سی سال است
 یا زیاده و قطب را وید و خداوند عز و جل که است که از این عباس از
 احوال سیطع پرسیدند گفت حق تمام او را خلق کرده بود که شنی خالص که
 او را بر جرد های درخت خرمای گذاشتند و با هم خا میزدند و میزدند
 و هیچ استخوانی نبود و در یک او بر جرد کوبن و از پاها تا جگر کوب
 او را می پیچیدند و چنانکه با مری پیچید و هیچ عضتی از او جدا نگذاشتند
 بعد از این که او در جرد خور شدند او را بکند و از جگر از جگر خور
 یا قند و او را بر روی او انداختند و بکند و او را در بین چهار نفر از کوه
 به نزد او آمدند و گفتند ما بنظر تو آمده ایم بسبب و قریب علم تو که
 یافتیم پس خرمه ما را با نجر و زهرمان ما و بندگان ما خواهد شد و هیچ
 گفت ای عرب نزد شما علم و فهم نیست و از عفت شما گدازهای نیکه از علم
 علم را طلب خواهد کرد و شما را خواهد شکست و عجم را خواهد شکست
 و عجمها را خواهد شکست ای سیطع چه جماعت خواهد بود گفت حق
 خانه صاحب ارکان از عفت شما فرزندان بهم خواهد رسید که طاعت
 رحمت را به نیکایی می بینند و توبه عبادت شیطان و تیان نمایند پسند
 از سیل گیسند گفت از سیل توبه توبه است این عهد قضا گفتند از کلام
 بهر کس خواهد آمد که گفت حق خداوندی که باقی است هرگز برین نمی آید
 مگر از این بلد و هلاکت خواهد کرد مردم را و راه و شد و جلال و عباد

خواهد کرد خداوند یکا زوایه فریزی و طالع و سیدین طالع
 رضی الله عنه در وایت کرده است پسند خود از فیه ابن مینه
 کسب پادشاه عجم شد و در جلد سینه و حال بسیار بی بران فرج
 کرده و طایق در انجا بوی خرد ساخت و بوی که کس مانند آن نباشد
 و آن مجلس در آن اویج که تا بوی می شد و بر توفی می نشست
 و سینه و سینه و سینه و سینه از کاهان و ساجران و عجمان مجلس
 حاضر میشدند و در میان ایشان مردی بود از عجمان عرب که او را
 حایب میگفتند و یا زان حاکم من برای او فرستاده بود و بعد از
 خرد خطا می کرد و هر دو که پادشاه را پیش می آمدند که آن را
 و عجمان خود را می طلبید و از جادو آن امر از او سوال میکرد و
 چون حضرت رسول خدا صلی الله علیه و آله متولد شد و بر ولایت
 معوض شد و در نری صبح بر جلد است و دید که طاق ملکش بر زمین
 زوایه است و در جلد زوایه شده است و بر توبه است اب جاری
 که پادشاهی پادشاه من در شکست و بسیار خردن شد و عجمان
 و کاهان را طلب کرد و واقعه را حکایت کرد و گفت فکر کنید و نقص
 نمایند و بسبب این حادثه را برای من بیان کنند و سبب برود
 میان آنها بود و چون بر من آمدند از هر یک فکر کردند و تا مایل
 نمی شد چیزی برایشان معلوم نشد و راههای دانش خود را از کاهان
 و عجم و غیره پرسید و مسند یافتند و دیدند که سحر ساجران و کاهان
 کاهان را حکام عجمان تمامی باطل شده است و سبب ویران
 بر توبه نشسته بود و در این حال خیرات مانده بود تا کاه و بی دید از
 حجاز لایع گردید و بر واز کرد تا بمشرف رسید چون ضعیف شد و
 کردند برای خود تا کاه را باغ سحر به نظرش آمد گفت مقضا عجم

من می بینم پادشاهی از حجاز ظاهر خواهد شد که پادشاهی و
رسد و زمین بسبب او آبادان گردد و زبانه از زبان هر جا
و چون کاهنان و فغانان با یکدیگر نشستند گفتند که می بینم که باطل
شدن سحرها و کجانیهای ما و سلاطین را که می بینم ما نیست
مگر بجهت حدیث امرا سانی و میباید برای پیغمبری باشد که پیش
است یا خواهد شد و پادشاهی این ملک بسبب او برطرف و اگر تمام
این را بیکسر بکنیم ما را خواهد کشت باید که این را از او بکنیم
تا از جهه دیگر شایع شود پس آمدند بفرقه کشتی و گفتند نظر کنیم چنانچه
یا قلم ساقی که بنای دجله و قصر تو در آن گذاشته اند ساقی
بفت نفس برده و در حساب غلط کرده اند و باین سبب چنین
شد باید ساعته نیکی اختیار کرد و در آن ساعت بیا کرد که دیگر
چنین نشود پس ساعته اختیار کردند و در آن ساعت سند و حلال
بستند و در وقت هشت ماه تمام کردند و حال بحساب در آن
کردند و چون فایده شدند ساعته اختیار کردند و باین
عرفت های ملوک کثرت و انواع و یا همین دور و نزدیک داشت و چون
نشست اساس قصرش در هم شکست و باین فرود رفت و رفتی او را
از آب برین آوردند و ملک را بقیه از او بقیه و پس فغان و کجانیها
جمع کرد و در بیدار ایشان را گردن زد و گفت من شاره شرم
گردانیدم و اموال فراوان شما میگیرم و شما با من با نری می کنید و مرا
فریب میدهند ایشان گفتند ای پادشاه ما نیز در این حساب خطا کردیم
چنانکه پیش از ما خطا کرده بودند و اکنون حساب دیدیم و بگویم و بطور حقیقت
بنای قصر را میگذاریم پس هشت ماه دیگر اموال بسیار بجمع کرد

و بار دیگر قصر را بنام رسانیدند و حجاب نمود که بر این قرار بگیرد و
داخل قصر شد و از قصر در هم شکست و باین نشست و کسری فرشت
و باین رفتی از او فغان که او را بچرخ آوردند گفت شما را در زیر پای
پیلان می اندازم اگر شما این واقعه را راست می بیند گفتند اینها الماک
این دزدان است میگویند چون این واقعه را باین کردی و هر یک از
نظر در کار خود کردیم از آب باین خن و سلاطین و یا قلم و ما می بینم که بسبب
حادثه اسانی بود است که این امر را به پیغمبر در داده است و میباید
پیغمبری معبر شده باشد یا بعد از این معبر شود و از غریب کشته
شدن باین اظهار این امر را باین می بینم که گفت ولی بوشا کاشانی
بگویند و باینست بگویند تا من چاره کار خود بکنم پس دست او را باین
بنای قصر برداشت و برگشت این است مختصرا از وقایع
ولادت با سعادت حضرت حق علیه و آله که تمام غایت
عادات و کرامات و کشفات است که از بروت قدم می بینم
المحضرت در دنیا واقع آمده است و همین قدر کفایت است از برای
ولایت و تحقیق و صدق نبوت آن حضرت که احتیاج به بیانات دیگر
در ذمه آن ظهور و ظاهر شده باشند اما قریب با وجود دیدن کرامات و کشفات
و علم قطعی بر نبوت آن حضرت بسبب حسادت و هم چشمی هم سیر
اندر عقیده های نفسی کردن بنای آنکار و مخالفت را گذاشتند و خود
و بنا بر عین خود را بهلاکت انداختند و ما است نفس سر برده اما در
خبرها بر سیاست صاحبان فرود آمدن نفس سر برده اما در
مجلت و بیانات ظهور و دلایل قریب و بیانات ظهور و دلایل قریب اما در
از ظاهر است کردند و حضرت محمدی و علیی علیه السلام فرموده اند و
گفتند که میخواستند بسبب بر واریاست و بر روی نمایند - هم پیش از اینها

اولیا را مثل خود پیدا شدند. اخلاص و غیبت خداوندی آنها را با هم
 و یاد و دل ایشان بهلاک کشاید و دلان حضرت و معادیان و اوصیان
 آن حضرت را با وجع و غرت و سباید و علم نبوت آن حضرت حیات
 بلند کرد و این که آخر کار ضاقتان قریش و کفار عرب چاره نجات
 ندیدند بعضی از بنی هاشم و مال و مریخی دیگر بطبع و ریاست و سلطنت
 و محکمت و مال و در نظرها طاعت و تسلیم اتفاق و وزیر و کردند و
 کردند اما چون نرسیدند با وجه آن حضرت حضرت را تمام نمایند
 با یکدیگر و حرم کعبه عهد بستند و عهد نامه نوشتند که بعد از وفات
 حضرت رسالت پیام محمدی هم خلافت و ولایت از حضرت خلیفه
 مطلق و جانشین بر حق او علی بن ابی طالب برود و علم زاده و وزیر
 بقرن و والد سبطین حضرت علیهم السلام و آنکه ازین چنانکه در کتاب
 و در صحیفه و وفات آنحضرت کردند الحاکم کردند و اسلاف آنها با احوال
 آنها عهد بستند و عهد نامه نوشتند که هرگز در هیچ عصر از خلافت
 آنحضرت در دنیا ظاهر که ظهور نمود حضرت الهی و محمد و علی علیهما
 السلام میباشد و آنکه ازین و ایشان را شهید نمایند و چنین کردند
 که میقتلند و از این که از این ابداع نمود و عالم را از این نزد
 و بطفیل صاحبان آن خلقت فرموده با فراه خود خاموش نمایند اما از
 قدرت و حکمت الهیه غافل بودند که صلیب اختیار و داده سوارها
 نخواهند شد کما قال الله ۳ - برید وین لطیف فرشته با فراموشی و الله تم
 فرمود و لکن کافران - و حق جل و علا جندی بسبب اظهار قیاس
 و سر سریت حضرت منافقان قریش و عرب امهال و کمال آنها
 فرمود و اسباب تبار و امتحان از برای امت برپا نمود تا اتفاق کشد

حضرت
ع مراد

بجبر و ایمان آورده بودند از ترس سیف ظاهر کرده پس امر بولایت
 و خلافت حضرت امیرالمؤمنین علی بن ابیطالب علیه السلام نمود
 رسول در غایت حق فرمود بقول ۴ - الراجس لئاس ان ترکوا
 ان یقولوا ما هم الا نعین - ای مردم چنان گمان دارید آنکه چنین قتل
 که گفتند ایمان بخدا و رسول او آوردم و گذارده و ضامن میشن و ایمان
 ایشان مقبول ما نخواهد بود و مقرون و متحقق نخواهد شد چنین است
 تا ما ایشان را امتحان نمایم چگونه ایمان ایشان قبول خواهیم کرد پس اسباب
 امتحان خلافت آنحضرت بود که بسبب حسد او را کار و بد و حکم
 در غایت هم بر اسطه جبرئیل سرود و بعد بران حضرت رسالت را در
 کرد و آن حضرت از بنی انکار و قوم پنهان داشتند تا دفعه سیم که حضرت
 پیروزید فرمود - یا ایها الرسول بلغ ما انزلنا لیک من ربک فان لم
 تفعل فما بلغت رسالتنا و الله یصلح من الناس حضرت منافقان
 ظاهر در حیات رسول خدا قبول کردند و گفتند حج حج لک یا امیر
 اصبحت انک مولای و مولای کل مسلم و مسلم و بعد از وفات آنحضرت
 مخالفت کردند و در خلافت و عصمت کردند با مولا و امیر محمد ص
 خود و روح قبول و حضرت برل غلام سینه النساء حضرت اسبغین که ازین
 چهار نفر از خستة النبی و اهل کسا و اهل بیت عصمت و طهارت علیه السلام
 که از طهارت در شان ایشان دارد و از این بر این که در شرم نکردند
 و آنکه ازین امر بجهاد و قال ایشان بجهت خلیفه الله فی الارضین علیه السلام
 فرموده بود با قل انکم اهلکم بحسب نفوسکم خاص ایشان که سدان و قتله
 و از دفعه چهارم ازین رضی الله عنهم از امت کثیرا متابعت و طاعت کردند
 زیرا که تا حلی امت قتل شدند چنانکه حضرت امیرالمؤمنین علیه السلام

بجای قبر عظام خود فرمودند بشر و استیسیان و قسبان و سبانی
مات و هو سا خط علی امیر الا شیعه و آن حضرت در حال قیام
بر قیامی ایشان فضاالت بود مگر بعد از شیعه که طریقه طایفه
حضرت ختم و خلیفه الله امیر المؤمنین علیه السلام را دوست داشتند
و از اول ایمان خود در راه ولایت گذشتند تا آنکه آنحضرت آمد
فیکشت آنها را و ملجاء میفرمود بدین و ایمان و تسلیم میکردند
در این اتفاق داشتند و اطاعت قلی را داشتند در قیامت عظیمه
ما ایمان آوردیم حضرت رسول حق و صدیق خلیفه او را و در غدیر
در حضرت او کردیم ما نیز از مؤمنان هستیم پس حضرت قدس است
تکلیف بالذخیره جندی امهال داد ایشان را و فرمود - الا اکره
فلی لایمن فلی یمن الی یوم النبی و یوم خراست که نطفه های پاک
و خدیه مؤمنین که در صلابت کفار و منافقین اند صایع و خلا
نشد پس امر فرمود بحضرت رسول خود و خلیفه و محبت خود که دست
بدار بر آنها را بخورند و گذارند کفر باطن خود را ظاهر نمایند و آنچه بر
دین ظاهر قیام و حرم کنند تحمل نمایند و در راه رضایت بخورند
و قبول کنند و نکشید که من غافل از عمل آنها نیستم بقرینه و لا یحسب
فا فلا یحسب علی الظالمین انما یرحمهم لیوم تسفی فیهم القلوب الالهیه
مهمطین مقصودم و ستم لایرتد الیه طریقه و اقدیم هم هله و فرمود
و ما یط فاعل یما یعارون و لا یحسب الذین کفر با انما علی الارواح
لانفسهم انما علی لهم لیزه اعدا و ما و زهم غلبه عظیم - پس این کفار
و منافقان بسبب این امهال قصد کردند اطاعت نور الهی بخورند
صاحبان این نور را و کردند از راه و غضب قتل غارت داشتند

انچه را که بدین تاریخ عظیمه و اگر این نور را از این میخواستند و غنی
از بیت آنها را از خود هر این با حسن میخواستند و از بیت داشتند و غنی
میفرمودند اما رضای حضرت خداوندی و رضای قضا و قدر الهی
و قبول حکمت بالذکر او را ترجیح دادند بر سائیس خود و فرمودند و علی
خود و صبر نمودند زیرا که محبت خداوند فرمودند بقدر تم ان الله یحب
الصابرین و حق جل و علی خیر ادا ایشان را که این امهال با عادی و
ادیت را دارند تا وقتی است که شیت من در استیلا و سلطنت
نور من در عالم نافذ شود و قدرت من تسلط باحقان حق شما گردد و
میراث ارض را بشما بطلد و من و مستضعفین کرامت کنم بقرینه تم
و نریان من علی الذین استضعفوا فی الارض و یحکمهم الیوم انما
مقصود و برادر من از خلقت شما جبهان خاص خداوندی در عالم ظاهر
خواهد شد و مقام غنی و بیت و خلافت شما را بر تمام گذارند
از بیاور و صیبا و شفا و لیلگان ظاهر کنم حد و شکر مرا کنید
تم الحمد لله الذی صدق قضا و عله و اورثنا الارض و نبی و من الشیخ
حیث نشاء فقم اجملنا ملین و انعام کنیم از نعمت و هاهما
این امت و اعدای شما و اعدای شیعیان شما الیوم القیام -
خاتم الخاتم - پس بدان او طالب کس تحقیق اندک چون مراد
و مقصود حق تو از خلقت عالم و آدم اینجا و جیب خود حضرت محمد
و در ذریه طاهر و خلفاء آنحضرت است که تمام انوار الهیه و لایزال
جبهان خداوندی اند علیه السلام الی یوم القیام و در این
خلقت و ایجاد نریان ایشان را بدایع و فرمود و جمیع موجودات عالم
فیمم و شهود را از نور ایشان آفرید چنانکه از این حدیث شریف
معلوم گردید و مقصود سلطنت این نور را از این نور و در و در سائر

و اینهم زیرا که ایشانند مخدوم تمامی موجودات و جمیع اشیا عالم
و طاعتی و عباد ایشان اند اما این مقصد عظیم خداوندی که استیلا
و سلطنت ایشان است جود نیاد و اول ظهور ایشان بسبب
اجزاء عالم دنیا صورت پذیرد پسند مگر در زمان رجعت ایشان
پس آنکه فرمود و هو الکی ارسلی رسولی بالهدی و دین الحق لظهور
علی لدین کلمه و لو کبر المشکون - زیرا که او استادی ظهور آدم
ابو البشر که بعد از عیسی ظهور یافت رسالت بنیاد محمد بود عالم
قیامت ظهور خاتم که آدم اول حقیقی است و از ظهور انحضرت عالم
و جود تا ایام رجعت ایشان اجزاء عالم به تدریج توفی و کمال
حاصل میکنند و استعداد آنها سطح کمال میرسد زیرا که کون
در ترقی است و کالات موجودات گوناگون در تدریج ظهور است
پس در ایام رجعت که جود عالم و موجودات کمال استعداد خود
رسید ادیان باطله تقلیدی بالمتی در صحنه ارض مرداشد
میشود و خداوند نور نبوت و ولایت ایشان که ولایت الله
است روی زمین را روشن و مشرق میفرازد - و مشرق
الارض منور میگردد - یعنی ارض استعدادات بزر ولایت الهی
مستقر میشود و بسبب ظهور نور و صبر محمدی - علی علیه السلام
خلایق او نور شمس قر مستقر شوند و کاف و مشرک بر روی ارض
باقی نماند و حضرت رسول خدا با عیسی و افرج ملائکه از آسمان
نزول فرمایند و انبیس لیسن را با خبر آتین تسبیح تسبیح و حضرت
امیر المؤمنین که آید از اول است از عین شمس با افرج ملائکه
فرمایند و حضرت ائمه هدی علیه السلام دنیا را جمع فرمایند و حضرت
نجم الله قائم آل محمد خرمید و فرماید و حضرت سید الشهدا علیه السلام

که ملا خطبه نمایند یکصد و بیست و چهار هزار و سیصد و در مقابل
من شمس بخوانند و آن وقت معنی امارت و سلطنت من
بر من و من ظاهرا و باطنی و از این حدیث ظاهرا و باطنی
امارت و سلطنت این فرموده اند که حق تعالی فرمود و فرمود
ایام الله و ایشان بعد از ظهور ایام و اعوام رجعت ایشانست
بدینا چنانکه حق تعالی فرمود و ذکر ختم ایام الله در اثر
است که ایام خاصه خداوند سروریم است و روز ختم حق
قام علیه السلام و روز رجعت حضرات اهل بیت علیهم السلام
و روز قیامت و در این سرور و حق تعالی نفس نفیس خود حکم
و سلطنت بر خلق فرماید و قوله تعالی و یخلفکم الله تفسیر دارد
از نفس خداوندی ایشانند و مقصد ایشان است پس حق
حق تعالی از خلق عالم و آدم که ظهور سلطنت و محمد و متی
جیدان خود است در این سروریم غیر یکبار محقق و ظاهر
میشود و خوشا حالت و تقیید درستان خدا و در این ایام ثلاثه
و خداوند انشاء الله بکرم عظیم خود ما را از این ایام محرم نفر
اللهم ارقنا لقائهم الیکیم و علیه هم السیلم علیهم و علیهم
و ارا الدیاد و ارا لقیهم بقرتهم و جاههم العظیم
در بیان حرمان از حدت و حیات ایام مراد و جیدان خود و علی
حضرت در زمان رجعت ایشان گویا الله
خوشا حال سلمان علی الله
خوشا حال همدان مست تار و خوش
خوشا حال انبیا و اولاد و خوش
خوشا حال انبیا و اولاد و خوش
خوشا حال انبیا و اولاد و خوش

مراجعت نمایند و انتقام از آنها بطریق ترین انتقامی کشیده شود
که باعث تسفی قلوب شیعیان شود و هر یک از شیعیان آنکه
عمر کند که هرگز نرسد به شهادت از صلوات خود بر بلند و هر چه
و عصاره طعم و فرائد بهشتی از برای شیعیان از آسمان نازل
کند و غذای ایشان باشد اما غذای منافقین و عادی این
نیز که از آن قافله است و صفت است و قوله تم - و من اعرض
عن ذکره فان له عید شکر خشمگانه در میان منافقان در وقت
وارد است و مراد از توکی و لایست نیست و عید شکر و عید شکر و عید شکر
من غیر این است و اوقت که صفات این خالص را بدیاری حضرت
اجل حضرت و شیعیان ایشان علیه السلام ان وقت سلطنت
محمد و هیئت این نبی که در آن و خادم برین خلق جهان مرعوبان
ظاهر خواهد آمد و مراد و مقصود خداوندی و رحمت ایشان بطریق
می پدید و در اثر است که در حق حضرت امیر مومنان علیه السلام
عرض کرد که معنی امارت شما بر مومنان چیست ما می بینیم که سبک
خاک و گریز بر منبر حضرت رسول خدا را لا می خیزند و امارت و
حکومت بر خلاف این میباشد انحضرت فرمودی صبر کن تا زمان عهد
خداوندی بیاید و زیرا که حق تم عهد نبوت تمامی انبیاء و رسول را از
از اهل بیت خلاست که ایشان را ائمت است که مومنان نبوت
متمکن سازیم و عهد ولایت ما را نیز از تمامی انبیاء و رسول خلاست که
ما را ائمت نمایند و مومنان ولایت متمکن سازیم پس من و اولاد
خود مومنان و ایشان را اولاد عصا حق مومنان نبوت متمکن سازیم
حق حضرت خاتم انبیاء صلی الله علیه و آله که علم نبوت را بدیاری
هنوز زمان آن نیامده که حضرت انبیاء را ائمت نمایند و مومنان
ولایت متمکن سازند با شک تا زمان رحمت ما اهل بیت علیهم السلام

که جز این ندارم بدل از تو تمنا دل را از فضل برادر
الحمد لله الکرم المستعان و الشکر علی الوجود القدیر الدیان لا فضل
و توفیق فی تمام کتابه اسقاط الکتاب استطاب طاب استطاب
حمد کثیرا دائما ابدا سرمد با قیامید اقل تسادات و تروا قدام
الفقر بالسلسله العلویه العلویه الرضویه المهدویه الذهبیه علی
صاحبها الالف الصلوة و السلام و التحیه محمد علی ابن محمد
النظام الدینی غفر الله له و اولاد و اولاد و اولاد و اولاد
المعصومین الطاهین صلوات الله و سلامه علیه اجمعین
قد وقع هذا الاثام فی يوم ثلاث عشر من شهر محرم الحرام سنة
من الهجرة النبویة تسعة و ستين ثلاثمائة و ستمائة و الف
من رضة الطبع الکتاب فی عاشر شهر صفر قد مضی من الهجرة
النبویة تسعة و ستين ثلاثمائة و ستمائة و الف
۱۳۹۹

